

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

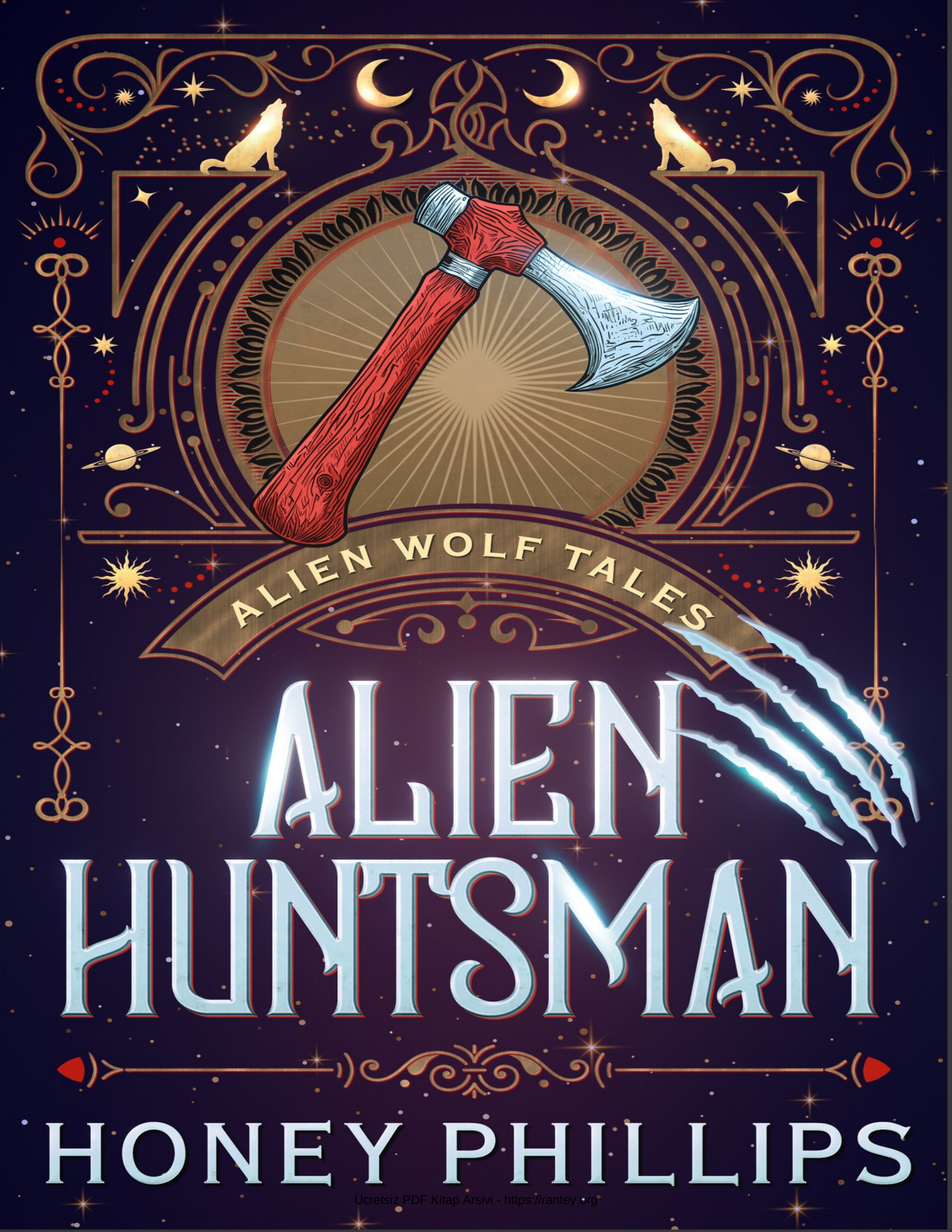
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALIEN WOLF TALES

ALIEN HUNTSMAN

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UZAYLI AVCI
BİR UZAYLI ŞEKİL DEĞİŞTİREN ROMANTİZMİ

UZAYLI KURT MASALLARI

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı© 2025 yazar Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi de dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Mariah Sinclair

Lindsay York tarafından LY Yayıncılık Hizmetleri'nde düzenlendi

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24 Sonsöz</u>
<u>YazarınYazar</u>
<u>Hakkında Notu</u>
<u>Diğer Başlıklar</u>

BÖLÜM 1

Tessa üçüncü parti somunları şekillendirmeyi bitirdi, sonra üzerlerini temiz bir bezle örttü ve duvardaki büyük saati kontrol ederken ikinci kez kabarmaları için bir kenara koydu. Mükemmeldi. Bir saat sonra ekmekler fırının tuğla fırınlarında olacaktı, bu da fırınların kuşluk vakti soğumasını sağlayabileceği anlamına geliyordu. İşe başladığında gün ağarmadan önceki soğukta fırınların sıcaklığı hoş karşılanıyordu ama yaz geldiğinden beri hızla bunaltıcı olmaya başlamıştı.

Sıcağa rağmen fırının mutfağı dünyada en sevdiği yerlerden biriydi; taze pişmiş ekmeğin kokusu tezgahta soğuyan hamur işlerinin tatlılığına karışıyor, babasının yaptığı ahşap raflarda parıldayan çömlek karıştırma kapları ve bakır tencereler düzgün bir şekilde sıralanıyor, şekerleme yapmak için kullandığı mermer levhanın serinliği hissediliyordu. İlk adımlarını yıpranmış karo zeminde atmış ve çocukluğunun sayısız saatini babasının somunlara şekil vermesine ya da tatlı, mayalı hamuru karıştırmasına yardım ederek, parmakları yapış yapış ve yanakları un içinde geçirmişti.

Ağır ahşap masaların tepesine ulaşacak kadar uzun boylu olmadığında babası ona nasıl pişirileceğini öğretmişti.

"Merak etme küçüğüm," derdi gülerek, kız sabırsızlıkla bir ayaktan diğerine zıplarken, emeklerinin sonuçlarını görmek için endişelenirken. "Her şey kendi zamanında olur."

Sabırlı bir öğretmendi ve onun yanında çalışmaktan keyif alıyordu. Annesi o altı yaşındayken öldükten sonra, fırın daha da bir sığınak haline gelmişti. Ama bu üvey annesiyle evlenmeden önceydi; ölmeden ve her şeyi yeni karısına bırakmadan önce.

Her yıl daha fazlasını isteyen bir eş. Tessa'nın her gün pişirdiği somun sayısı artmaya devam ediyordu ama bu Lenora için asla yeterli olmuyordu. İcini çekti ve omuzlarındaki ağrıyı dindirmek için bir an gerindi

Saatlerce tekrarlanan hareketlerden. Yine de, hamurun avuçlarının altında ritmik bir şekilde bastırılıp katlanmasında sakinleştirici bir şey vardı; köy -ve üvey annesi- uyanmadan önce küçük bir huzur cebi.

"Tessa! Ballı kekler hazır mı? Bayan Jacobson'ın hizmetçisi her an gelebilir!"

Üvey annesi Lenora'nın soğuk sesi bu nadir sükûnet anını böldü ve Lenora içini çekerek soğutma rafına uzandı. "Şimdi sırlamayı bitiriyorum."

"Peki, acele et. Ve bu sefer düzgünce sardığınızdan emin olun."

Lenora her zamanki gibi kusursuz bir şekilde giyinmiş olarak mutfağa girdi. Yeni bir elbise daha giymişti -bu, solgun tenini okşayan işlemeli pembe bir ipekti- ve sarı saçları ustaca düzenlenmişti. Üvey annesi ona sık sık bir heykeli hatırlatırdı; güzel ama soğuk. Tessa'ya her zamanki buzbakışını atarken yüzünde kesinlikle sıcaklıktan eser yoktu.

"Saçların dökülüyor ve elbisende un var. Serseri gibi görünüyorsun."

Yoldan çıkmış bir bukleyi örgüsüne geri sokarken, üvey annesinin iyi niyetli olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı ama bu sözler boş çıktı. Her ne kadar insanların içindeki iyiliği aramaya çalışsa da, diğer kadından sevgi ve hatta övgü görme umudunu uzun zaman önce yitirmişti. Lenora babası hayattayken -en azından onun yanında- biraz çaba göstermişti ama onun ölümünden sonra denemeyi bile bırakmıştı.

Ama geriye kalan tek ailem o, diye kendine hatırlattı ve başını salladı.

"Dükkân açılmadan önce temizlerim-"

Ön odadaki kapının üzerindeki zil şingirdadı.

"Ben çoktan açtım," diye tersledi Lenora. "Hiçbir işi kaçırmayı göze alamayız."

Lenora onu sabırsızlıkla dükkâna girmeye zorlarken Tessa da kendini tutamıyordu. Fırın her zaman başarılı olmuştu ama üvey annesinin sürekli harcamaları kârın çoğunu tüketiyordu ve o da her zaman daha fazla gelir getirmeye çalışıyordu.

Edgar Thornfeld'in kendine has kolonyası dükkâna girmeden önce Tessa'nın midesini sıkıştırdı. Köyde kolonya kullanan tek erkek oydu ve şüphesiz pahalıydı ama Tessa bunu her zaman ağır ve nahoş bulmuştu.

Lenora'nın tavrı anında değişti. "Edgar! Ne hoş bir sürpriz."

"Günaydın, Lenora." Durakladı ve Tessa'yı tüylerini diken diken edecek şekilde baştan aşağı süzdü. İlk kez üvey annesinin mütevazı giyinmesi konusunda ısrar etmesine minnettar olmuştu -kendisinin çok daha açık elbiselerinin aksine. Ama yüksek yaka, uzun kollar ve hacimli bir önlük bile kıvrımlarını tamamen gizleyemiyordu ve Edgar'ın bakışları göğüslerine takıldı. "Ve Tessa, canım. Oldukça... iştah açıcı görünüyorsun."

Tessa gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim, Bay Thornfield. Bu sabah sizin için ne yapabiliriz?"

"Tatlı bir şeyler almaya geldim," dedi, bakışları hâlâ onun üzerinde geziniyordu. "Belki ekmek değil ama."

Sesini olabildiğince nötr tutarak tezgâhtan uzaklaştı ve eliyle ekranı işaret etti.

"Bugün harika meyveli tartlarımız var."

"Edgar, tavsiye ettiğin ithal çayı yeni aldım," diye araya girdi Lenora, koluna dokunarak. "Denemek için salonda bana katılmaz mısın?"

Gözleri Tessa'yı hiç terk etmedi. "Belki başka zaman, Lenora."

Lenora bunu kırılgan bir gülümsemeyle maskeleymeden önce üvey annesinin gözlerindeki nefret parıltısını yakaladı.

"Tessa, yapman gereken işler yok mu?" Lenora'nın sözlerinden ballı bir zehir damlıyordu. "Çok dalgın olabiliyorsun canım."

"Evet, tabii ki."

Sepetini kaptı, kaçmak için bahane bulduğu için minnettardı. Lenora sadece Edgar'la yalnız kalmak istiyordu ama bir kez olsun üvey annesinin entrikalarını hoş karşıladı. Edgar'ın gözlerinin üzerinde yarattığı sürünme hissinden kaçmak için her şeyi yapardı.

"Bir saat içinde dönerim," diye mırıldanarak yanlarından geçip gitti.

"Acele etme canım," diye seslendi Lenora sahte bir tatlılıkla, Edgar ile kapı arasına girmişti bile.

Tozlu sokağa adımını attığında sabahın serin havası ona özgürlük gibi geldi. Önemli bir işi yoktu ama dükkândan uzakta geçirdiği bu nadir anların tadını çıkarmayı öğrenmişti. Dükkân sahiplerinin çoğu kepenklerini yeni kaldırıyordu ve pazarcılar hâlâ tezgâhlarını kuruyordu, bu yüzden hızlı bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Arkadaşı Scarlett'in dokuma atölyesinin önünden durdu ve hüzünlü bir bakış fırlattı. Renkli tabelalı küçük dükkân karanlıktı, kapısı kilitliydi. Arkadaşı ormanda kaybolmuş ve Cresca'da kolonileri olan diğer uzaylı ırk olan bir Vultor'la çiftleşmiş olarak geri dönmüştü. Vultor'un acımasız avcılar ve katiller olarak korkunç bir ünü vardı ama Scarlett'in büyükannesi Agatha, Scarlett'in eşi Finnar'dan övgüyle söz etmişti. Onu nasıl kurtardığını ve kötü niyetli bir insandan nasıl koruduğunu anlatmıştı.

Tessa hikâyede daha fazlası olduğunu biliyordu ama Agatha'nın övgüleri bunu kolaylaştırmış ve Scarlett Finnar'la birlikte köye döndüğünde ona şüpheyile bakılmıştı ama nefretle değil. Hâlâ arkadaşını kaçırın "canavar" hakkında fısıldaşıyorlardı ama hikâye en sevilen masalların tanıdık rahatlığına sahipti. Köyün belediye başkanı Bayan Jacobson'ın Vultor sürüsüyle bir ticaret anlaşması için pazarlık yapıyor olması ve bunun ne kadar kârlı olacağından bahsederek çok zaman geçirmesi kesinlikle yardımcı olmuştu.

Buna rağmen, Scarlett ve Finnar zamanlarının çoğunu köyün kuzeyindeki dağlarda bulunan Vultor yerleşim bölgesinde geçiriyorlardı ve o da arkadaşını özliyordu. Ama Scarlett'i suçlayamazdı. Finnar'ın arkadaşına nasıl baktığını görmüştü; kalbini özlemle sızlatan bir bağlılıkla. Ortak çay içtikleri ve sırlarını paylaştıkları öğleden sonraları nadiren de olsa azalmış olsa bile, arkadaşının bulduğu mutluluğu ona çok göremezdi.

En azından biri kaçtı.

İç geçirerek yürümeye devam etti. Şafaktan akşama kadar fırında çalışması ve Lenora'nın hareketlerini giderek kısıtlaması - "Düzgün bir genç bayan refakatsiz dolaşmaz"- arasında kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Babasının ölümünden sonra edindiği birkaç arkadaşı da ya evlenmiş ya da

Lenora'nın soğuk bakışları ve sürekli eleştirilerinden başka bir şey kalmamıştı. *Ve Edgar'ın istenmeyen ilgisi.*

Pazar meydanına döndüğünde her yer hareketlenmişti, bu da düşüncelerini dağıtmak için iyi bir fırsattı. İlk durağı, elma ve armut sepetlerinin sabah ışığında parıldadığı Willem'in meyve tezgahıydı. Willem'in Cresca'da yetişmesi için orijinal Dünya gezegenlerinden modifiye edilmiş melez meyve ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesi vardı.

"Günaydın, Tessa!" Willem'in yıpranmış yüzü bir gülümsemeyle buruştu. "Seni bu kadar erken görmek güzel."

"Günaydın. Lenora beni ayak işlerini halletmem için gönderdi." Kadın onun gülümsemesine karşılık vererek meyveleri inceledi. "Bunlar harika görünüyor."

Başını sallamadan önce yaşlı adamın yüzünde bir sempati ifadesi belirdi. "Baban her zaman kaliteden anladığını söylerdi. Hatırlıyor musun, sen daha diz boyundayken seni buraya getirir, annenin turtaları için meyve seçmene izin verirdi."

Babasından beklenmedik bir şekilde bahsetmesi göğsünün ağrımasına neden oldu. "Hatırlıyorum," dedi usulca.

"Thomas Fairwind iyi bir adamdı." Başka bir şey eklemek ister gibi baktı ama sadece içini çekti ve sepetine fazladan bir armut koydu. "Eski günlerin hatırına bu da bizden olsun."

"Teşekkür ederim."

Paralarını uzattı, adam paraları alırken gözlerini kırptırdı, sonra boğumlu parmaklarıyla elini nazikçe sıktı. Uzaklaşmadan önce sulu bir gülümsemeyi başardı, anılar onu yıkadı. Babasının derin kahkahası, küçükken onu omuzlarında sallaması, hamur yoğurmayı öğrenirken sabırlı ellerinin ona rehberlik etmesi. Ateşin onu almasının üzerinden dört yıl geçmesine rağmen, kaybı bazı günler hâlâ taze hissediyordu.

Babasının ölümünden sonra her şey değişmişti. Üvey annesi ona hiçbir zaman fazla şefkat göstermemişti, ama babası hayattayken aralarında isteksiz bir hoşgörü vardı. Lenora o zamanlar en azından görünüşünü korumuş, eleştirilerini yalnız kaldıkları zamanlarla sınırlamıştı.

Ama onu yumuşatacak kimse olmayınca Lenora'nın gerçek doğası ortaya çıktı. Örtülü hakaretler. Artan iş yükü. Tessa'ya aileden biri gibi değil de bir hizmetçi gibi davranmaya başlaması. Her gün yeni bir hafiflik, bir zamanlar evi olan yerde istenmediğini hatırlatan yeni bir hatırlatma getiriyordu. Babası artık hayatlarını zar zor tanıyabiliyordu. Fırın hâlâ ayaktaydı ama kalbi gitmişti.

Anıları bir kenara itmek için elinden geleni yaparak çiçek tezgahına doğru döndü. Bir hareket gözüne çarptı -birisi rengârenk çiçeklerin arkasına saklanıyordu- ve kambur omuzları ve solgun bir yüze doğru çekilmiş kahverengi saçları hemen tanıdı.

"Elli? Sen misin?"

Elli Jacobson'ın kafası bir kova papatyanın arkasından çıktı ve kız ona belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Günaydın, Tessa." Elli doğruldu, en az iki beden büyük gri elbisesini gergin bir şekilde çekiştirdi. "Ben de tam... Margaret Teyze için bunları teslim ediyordum."

"Çok güzeller," dedi, yaklaşıp kocaman pembe çiçeklerden oluşan bir koleksiyonu parmaklayarak. "Özellikle de bunlar."

Elli ona hızlı bir gülümseme fırlattı, yüzündeki ifade değişti ve sonra başını eğdi.

"Dünya'dan gelen melezleşmiş bitkilerin bazı türlerini yerli bitkilerle çaprazlama deneyleri yapıyorum." Endişeyle omzunun üzerinden baktı. "Margaret Teyze'nin haberi yok."

Anlayışla başını salladı. Kolonicilerden bazıları Cresca'yı yeni bir Dünya yapmak için ellerinden geleni yapmış, yanlarında getirdikleri melez bitki ve hayvanların tıpkı orijinalleri gibi olduğu fikrine tutunmuşlardı. Hatta Cresca'da Dünya'da var olan bir şeye uzaktan benzeyen her şeyi tanımlamak için Dünya isimlerini kullandılar. Elli'nin yaptığığın -her ikisini bir araya getirerek yeni ve güzel bir şey yaratmanın- çok daha etkileyici olduğunu düşünüyordu. Ayrıca hatırı sayılır bir beceri gerektiriyordu ama Bayan Jacobson yeğeni için okulu zaman kaybı ilan etmeden önce Elli doğa derslerini hep sevmiştir.

"Teyzen ne kaçırdığını bilmiyor. Sınıftaki en yeşil parmak hep sendeydi."

Elli kızardı, parmakları kolundaki gevşek bir iplikle oynaşıyordu. "Gitmeliyim. Margaret Teyze konsey toplantısından önce gümüşleri parlatmamı istiyor. Çalışmak yerine konuştuğumu bilse çok kızardı."

"Seni görmek güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Kasaba festivallerinde seni özlüyoruz."

En azından Lenora, köyün onun yokluğu hakkında dedikodu yapacağını bildiği için bu toplantılara katılmasına izin vermişti ama Edgar gözünü ona diktğine göre bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Ben de onları özlüyorum ama Margaret Teyze dans etmek için çok sakar olduğumu söylüyor." Elli'nin bakışları meydanın sonundaki belediye başkanının evine doğru kayarken gözlerine ulaşmayan bir gülümseme denedi. "Ve sohbet için de çok basit."

Kaşlarını çattı. "Bu doğru değil. Sen her zaman-"

"Elli!" Bayan Jacobson'ın keskin sesi pazar sohbetini böldü. "Ne yapıyorsun aylak aylak?"

Elli'nin omuzları anında kamburlaştı. "Geliyorum, Margaret Teyze!"

Diğer kız hızla Tessa'dan uzaklaştı, acelesi yüzünden neredeyse bir kova gülü deviriyordu. "Gitmem gerekiyor. Seni görmek güzeldi."

Elli'nin koşarak uzaklaşmasını izlerken, eski okul arkadaşı için yüreği sızladı. Lenora'nın fırını işletmek için ona ihtiyacı olmasaydı, üvey annesinin onu da aynı şekilde hapsedeceğini biliyordu. Bayan Jacobson'ın sesi meydanda yankılanıyor, Elli'yi oyalandığı için sert bir şekilde azarlıyordu. Azarlama birkaç sempatik bakışın dikkatini çekti ama kimse şaşırılmış görünmüyordu.

İç geçirdi ve Lenora'nın dönüşünü beklemesine ne kadar zaman kaldığını zihninde hesapladı. Lenora'nın gönülsüzce işe almak zorunda kaldığı yarı zamanlı tezgâhtar Sammy şimdiye kadar fırında olmalıydı, bu da ona birkaç dakika daha özgürlük sağlayacaktı.

Küçük ve hızlı bir şey aniden bacaklarına çarparak onu tökezletti. Sepet devrildi ve birkaç elma, Willem'in değerli armutlarından ikisiyle birlikte tozlu zemine yuvarlandı.

"Oof!" Küçük bir çocuk önünde toprakta yayılmış oturuyordu, gözlerinden yaşlar başlamıştı bile. En fazla beş ya da altı yaşındaydı, bir tutam dağınık kahverengi saç ve kirden kirlenmiş yanakları vardı ve kadın onu hemen tanıdı. Tommy Edgerton, değirmencinin en küçük oğlu.

"Özür dilerim!" diye feryat , alt dudağı titriyordu. "Bunu yapmak istememiştim!"

Etraflarına saçılmış meyveleri görmezden gelerek onun yanına diz çöktü. "Yaralandın mı, Tommy?"

Çocuk başını salladı ama dökülen meyvelere bakarken dudakları devam etti. "Elmalarınız..."

"Sadece biraz tozlular. Biraz cilalamanın düzeltemeyeceği bir şey değil." "Annem çok hızlı koştuğumu söylüyor," diye burnunu çekti.

"Annen bu konuda haklı olabilir." Güldü ve onun ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da dizlerindeki kiri nazikçe temizledi. "Bu kadar aceleyle nereye koşuyordun?"

"Arkadaşımın yeni bir köpek yavrusu var." Tommy tabakçı dükkânını işaret etti. "Eve gitmeden önce onu görmek istedim."

Yavru köpeklerden bahsedilince kalbi yumuşadı ve ormanda saklanan kendi gizli yüklerini düşündü.

"Yavru köpekler için acele etmeye değer," diye onayladı, düşen meyveleri topladı ve sepetine geri koyarken onları fırçaladı. En parlak elmayı seçti ve ona uzattı. "Al bakalım. Maceranız için bir ikram."

Tommy'nin gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Ama onları sana ben bıraktırdım."

"Kazalar olur." Lenora'nın boşa giden paralar için onu azarlayacağını bilmesine rağmen, bunu umursayacak durumda değildi. "Şimdi git o yavru köpeği gör, ama bu sefer yürü, tamam mı?"

Tommy elmayı göğsüne bastırarak kuvvetle başını salladı. "Teşekkür ederim, Bayan Tessa!"

Koşmaya başlamadan önce üç dikkatli adım attı ve tabakçı dükkânının köşesinde gözden kayboldu; o da başını sallayarak gülümsedi. Onun coşkusu ona gizlice büyüttüğü Adyani yavrularını hatırlattı; sınırsız bir enerji ve neşeli bir kaos.

Çürük meyveleri planladığı tart yerine elmalı kekta kullanıp karar vermeye çalışırken yoluna devam etmek için döndü ve tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissetti. Sepeti tekrar devrildi, bu sefer güçlü eller omuzlarını kavrayıp onu sabitlerken mucizevi bir şekilde dik durdu.

"Çok özür dilerim, bilmiyordum-" Başını kaldırıp baktığında özrü dudaklarında kayboldu. Ve yukarı.

Bir Vultor erkeği onun üzerinde yükseliyor, devasa vücudu güneşi engelliyordu. Artık köyde ara sıra bir ya da iki Vultor görünse de, yine de sayıları azdı. Yabani siyah saçları omuzlarına dökülüyor, yüz hatlarının köşeli, acı bakla benzeri niteliğini vurguluyordu ve giydiği basit deri yelek kaslarla dolu kollarını ortaya çıkarıyordu. Ama onu tuzağa düşüren gözleri oldu - parlak kehribar rengi, tenini karıncalandıran bir yoğunlukla onu inceliyordu.

Aralarında zaman akıp gidiyor gibiydi. Adamın elleri omuzlarında kaldı, kocaman, sıcak ve boyutlarına göre şaşırtıcı derecede naziktiler. Göğsünde bir şey kıpırdandı; onu daha önce hiç görmediğini bilmesine rağmen garip bir tanıma telaşı.

Vultor'un burun delikleri hafifçe alevlendi ve gözleri genişledi, kehribar rengi parıltı bir kalp atışı boyunca altın rengine dönüştü. Sonra onu yakaladığı gibi aniden bıraktı ve geri çekildi.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye homurdandı, sesi bir dağın yamacından yuvarlanan taşlar gibi derin ve sertti.

Kız cevap veremedi adam döndü ve güçlü yürüyüşüyle kalabalığın arasından hızla geçerek uzaklaştı. İnsanlar onun önünden ayrılıyordu, bazıları korku dolu bakışlarla, diğerleri ise çabucak maskelenmiş düşmanlıkla.

Donup kaldı, adamın gidişini izlerken kalbi adını koyamadığı nedenlerden dolayı hızla çarpıyordu. Karşılaşma sadece birkaç saniye sürmüştü ama sanki içinde temel bir şey değişmiş gibi garip bir şekilde bağlarını koparmış hissediyordu.

Derin bir nefes alarak elini göğsüne bastırdı ve hızla atan kalbinin yavaşlamasını istedi. Onun nesi vardı ki? O sadece bir Vultor'du -kuşkusuz heybetli biriydi ama yine de. Bitirmesi gereken işleri vardı ve Lenora herhangi bir gecikme için eleştiriye hazır bir şekilde bekliyor olacaktı.

İç çekerek sepetini düzeltti ve baharat tüccarının tezgâhına doğru döndü. Tekdüze hayatına geri dönmüştü; parlayan gözleri olan gizemli Vultor'a yer yoktu.

BÖLÜM 2

Korrin kalabalık pazar yerinde ilerliyor, insanlar içgüdüsel olarak yolundan çekildikçe kaşlarını çatıyordu. Kokuları canavarını rahatsız ediyordu, onunki hariç. Onun kokusu güneşte ısınmış bal gibi çileden çıkarıcı derecede tatlı ve hoştu. Canavarı daha yakına eğilmek, o tatlılığı daha fazla içine çekmek istemişti.

Ellerini esnetti, onu sabitlediği yerdeki sıcaklığı hâlâ hissediyordu. Küçük, yumuşak, ağzının kurumasına neden olan her yeri kıvrımlı. O iri mavi gözler ona korkusuzca bakıyordu, sadece şaşkınlık ve... merak mı?

"Saçmalık," diye mırıldandı, arabası yola çok fazla girmiş bir tüccarın yanından geçerken. Lanet olası insanlar. Her zaman yollarına çıkarlar.

Adam itiraz etmeye başladı, sonra yüzünü gördü. Şikâyeti boğazında düğümlendi.

Tüccarı görmezden gelerek pazar yerinin kenarındaki tavernaya doğru ilerledi, hâlâ kızın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Kendisine çarparak meyvelerini saçan o çocuğu teselli etmek için diz çöküşü. Öfke yok. Sert sözler yok. Sadece nazik eller ve zaten güzel olan yüzünü ıslıl ıslıl yapan bir gülümseme. Birinin bir çocuğa böylesine ilgi göstermesinin ne kadar nadir olduğunu biliyordu.

Babası öldükten sonra, Vultor mirası onu diğer çocukların yanı sıra yetişkinlerin de sık sık hedefi haline getirdi. Ta ki bu mirasın onu herhangi bir insan erkekten daha büyük ve güçlü kıldığı bir yaşa gelene kadar. Açıkça görülen zalimlik, şüpheli bakışların ve gergin kaçışların ardında kayboldu.

Sadece bir insan çocuğu olduğu için nazikti, dedi kendi kendine, ama bu sözler doğru değildi. Ona nefret edilecek, hatta korkulacak biriymiş gibi bakmamıştı.

Meyhanenin kapısını gereğinden sert bir şekilde çarparak açtı ve içeri girdiğinde konuşmaların aniden durmasına neden oldu. Tanıdık sessizlik onu köşedeki bir masaya kadar takip etti ve orada sırtını duvara dayayıp girişe bakan bir sandalyeye oturdu.

"Bira?" Barmen gergin bir şekilde etrafına baktıktan sonra seslendi.

Başını hızlıca salladı. Barmen bir bardak çekti ve hemen başını sallayan barmen kıza uzatmaya çalıştı. İnsanlar. Dudağı kıvrıldı.

Barmen onun yerine birayı getirdi, masaya bıraktı ve hemen geri çekildi. En azından bira içilebilirdi; bira yapımındaki başarıları, gezegeni insanlarla paylaşmanın birkaç faydasından biriydi. Arkasına yaslanıp birasını yavaşça yudumlarken bir yandan da diğer müşterilere göz kulak oldu. Her ne kadar saklamaya çalışsalar da çoğu onu da yakından izliyordu.

Yaptığı işin doğası gereği -kayıp insanların izini sürmek- insanlar arasında hatırı sayılır bir zaman geçirmişti ama asla onlara güvenecek kadar aptal olamazdı. Port Cantor'da bu iş daha kolaydı çünkü uzay limanının varlığı çeşitli yabancı ırkların bir arada bulunmasını sağlıyordu. Burada, iç bölgelerdeki yerleşimler neredeyse tamamen insanlardan oluşuyordu.

Birasını bitirirken, bir sonraki işinin ne olacağını merak etti. İş iyi para kazandırdığı sürece ayrıntılar onu pek ilgilendirmiyordu. Para paraydı ve insanlar da insandı. Bencil, açgözlü, hain. Onlara karşı kendi özel yeteneklerini kullanmakta bir sakınca görmüyordu.

Bardaki bir çift tüccar ona doğru bakıp duruyor, varlığıyla ilgili teoriler fısıldıyordu. "Ödül avcısı", "tehlikeli" ve "belediye başkanına söylemeli" gibi parçalar yakaladı.

Bırak konuşsunlar. Korkuları onları uzak tutuyordu ve bu da Seren'in şu anki projesi için iyiye işaret değildi. Alfa'sı köy ile resmi bir ticaret anlaşması yapmak için belediye başkanıyla görüşüyordu. Sanki insanlar Vultor'u korkulacak canavarlar ya da sömürülecek kaynaklardan başka bir şey olarak görebileceklermiş gibi. Yine de kâr beklentisi güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

"Daha fazla kan dökülmesinden iyidir," demişti Seren ona son konuşmalarında. "Anlattıkları hikâyelerden daha fazlası olduğumuzu anlamaları gerekiyor."

Ve hepsinin birbirine benzemediğini bilmemiz gerekiyor."

Cevap olarak sadece homurdandı. Umudunu paylaşamayacak kadar çok insan doğası görmüştü. İhanet planları yaparken gülümsüyorlardı. Bıçakları keskinleştirirken barış sözü verdiler.

Tavernanın kapısı açılarak içeri ılık bir hava ve köyün kendini beğenmiş belediye başkanı girdi. Kadın durakladı, bakışları ona gelene kadar odayı taradı. Sertçe başını sallayıp iyi giyimli tüccarların masasına yaklaşımadan önce ağzı ince bir çizgi halinde kıvrıldı.

Vultor'dan yardım isteyen insanlar bile onları müttefik değil araç olarak görüyordu. Gerekli kötülükler. Sorunlara yöneltilen ve sonra çabucak bertaraf edilen silahlar.

Ve bu ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Seren'in işbirliği hayalleriyle hiç ilgilenmiyordu. Paralarını alacak, kendi başlarına halledemeyecekleri işleri tamamlayacak ve önemsiz yerleşimlerini geride bırakacaktı. İnsanlar arasında ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyiydi.

Yine de sıcak mavi gözlerin ve nazik bir gülümsemenin anısı onu kendine çekti. Küçümseme denizinde bir istisna.

Düşüncelerinin yönüne sinirlenerek yara bere içindeki ahşap masaya birkaç bozuk para attı ve sandalyesini duvardan uzaklaştırdı. Bu insanlarla ve onların şüpheli bakışlarıyla yeterince vakit kaybetmişti. Tavernanın havası onların korku kokusu ve fısıltılarıyla çok yoğunlaşmıştı.

Dışarıda güneş tepe noktasını yarılamıştı. Toplantı zamanı gelmişti. Elini otomatik olarak kemerindeki bıçağa götürdü ve iyice yıpranmış sapını parmakladı. Kendi doğal silahları genellikle fazlasıyla yeterliydi ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Köyün pazar yeri, satıcıların mallarını sergilediği ve müşterilerle pazarlık bir hareketlilikle dolup taşıyordu. Kendisini, küçük insan dışının satıcıyla konuşmak için durakladığı meyve tezgâhına bakarken buldu. Bu dürtüyü sorgulayamadan ayakları onu yıpranmış ahşap tezgâha doğru götürdü.

Satıcı -kır saçlı, tıknaz, yaşlı bir erkek ve yıpranmış elleriyle- yaklaşırken başını kaldırdı. Her zamanki gibi gözlerini açıp gergin bir şekilde kıpırdanmak yerine kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye sordu erkek, bir yığın elmayı düzeltirken.

Kendini tuhaf bir şekilde mahcup hissederek seçkiyi inceledi. "Şunlardan biri," dedi olgun bir armudu göstererek.

Satıcı başını salladı, özellikle büyük bir örnek seçti ve onu uzattı. "İyi seçim. Bu bal gibi tatlı."

Para kesesine uzandı ama erkek kıkırdayınca durakladı. "Daha önce Tessa'ya çarpan sendin, değil mi?"

"Tessa?" diye boş boş tekrarladı.

"Siyah bukleli ve mavi gözlü güzel kız mı?" dedi satıcı ve yüzü tanıdığını ele vermiş olmalı ki yaşlı adam yine güldü. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Bu köydeki bekâr erkeklerin hepsi ona yarı aşıktır, hatta birkaçı da aşıktır ama o bunun farkına bile varmaz. Ama seni fark etti."

"Ben Vultor'um," diye homurdandı, yaşlı adamın sözlerine verdiği memnuniyet dolu tepkiden rahatsız olmuştu.

"Bunu fark ettiğinden oldukça eminim," dedi erkek kuru bir sesle. "Ama tek fark ettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

"Saçmalık," diye tersledi ve satıcının avucuna bir bozuk para

bıraktı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti," diye seslendi yaşlı adam arkasından.

Kadın-Tessa, adı Tessa'ydı- onun sorunu değildi. Sadece Onu ilgilendiren insan, pazar meydanının arkasındaki büyük evlerden birinde onu bekleyen kişiydi.

Yürürken meyveyi ısırды, tatlı suyu ağzına doldu. Tessa'nın tadı da bu kadar tatlı olur muydu? *Hayır*. İnsanlar tatlı değildi. Düşüncelerinin yönüne sinirlenerek kaşlarını çatdı. Buraya iş için gelmişti, başka bir şey için değil.

Aldığı mesajdaki talimatları izleyerek, pazar meydanının bir tarafını kaplayan dükkânların arkası ile üç büyük evin arkası arasında uzanan sokağa döndü. Pencereleri gerçek camlarla parlıyordu; bu durgun yerde zenginliğin bir göstergesiydi.

Avluya açılan kapıdan içeri süzüldü ve servis girişine doğru ilerleyerek cilalı pirinç tokmağa ve kapının yeni boyanmış olmasına dikkat etti. Birileri burada bile etkilemek istiyordu.

Keskin ve kasıtlı bir şekilde üç kez vurdu.

Sessiz ayak sesleri içeriden yaklaştı, ardından kapı açılarak uzun boylu, ince yapılı, soluk sarı saçları özenle taranmış bir kadın insan ortaya çıktı. Vücudunu vurgulayan ve göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkaran pahalı bir elbise giymişti.

Yeterince çekiciydi ama güzelliğinde soğuk bir şey vardı, dişlerini kenetleyen hesaplanmış bir şey. Gelişmiş koku alma duyusu, kadının ağır parfümünün altındaki kozmetik kokusunu aldı. Özenle makyajlanmış yüzüne daha yakından baktığında, özellikle de kadınların genç yaşta evlendiği yerleşim yerlerinde, artık gençliğin ilk ışıklarında sayılmayacağını anladı.

"Sen Korrin olmalısın," dedi soğukkanlılıkla ama gözleri onun vücudunda gezindi. Bu bakışı tanıdı -bazı insan dişileri, onları vahşi hayvanlardan biraz daha iyi görseler de Vultor erkeklerinin ilgisini çekiyordu. Bu kesinlikle ilgileniyordu, devam ederken sesine boğucu bir nota girdi. "Ben Lenora. İçeri buyurun."

Kadının yanından geçerek iyi döşenmiş bir mutfığa girdi. Bu oda da sahibinin zenginliğini vurguluyordu, Cantor Limanı'ndan ithal edilmiş olması gereken aletler, daha olağan odun sobası ve el pompasıyla karışıyordu. Ancak zengin dış cephede birkaç çatlak olduğunu da fark etti; boyası solmuştu ve pahalı aletlerden biri açıkça kırılmıştı. Kadının ona ödeme yapacak kadar parası olduğu sürece umurunda değildi.

Kadın onu dar bir hizmetçi merdiveninden yukarı çıkarırken yüz ifadesini değiştirmede. Burada boyalar soluk değil, yontulmuş ve aşınmıştı.

"Sizi arka yoldan getirdiğim için özür dilerim ama varlığınızla ilgili dedikodulara neden olmak istemem."

Ona gülümsedi ama gülümsemesinde yapay bir nitelik vardı, pazardaki kızın yumuşak gülümsemesine hiç benzemiyordu. *Hay sikeyim*. Neden yine onu düşünüyordu ki? Cevap olarak sadece homurdandı, insan dedikodularıyla ilgilenmiyordu.

Onu götürdüğü salon gösterişliydi - aşırı doldurulmuş mobilyalar, ağır perdeler ve işe yaramaz ıvır zıvırlarla dolu raflar. İnsanlar ve zenginliklerini gösterme ihtiyaçları. Acınası.

"Lütfen oturun." Kadın, onun gövdesi için fazla narin görünen bir sandalyeyi işaret etti ama o olduğu yerde kaldı.

"Ayakta durmayı tercih ederim. Beni neden çağırdığınızı konuşalım."

Kendini toparlamadan önce gülümsemesi bir an için duraksadı. Küçük bir dolaba doğru ilerledi ve iki kristal bardağa amber rengi bir sıvı doldurdu.

"Bir içki?" Kadın ona bir tane uzattı.

"Hayır."

Onun reddetmesi üzerine burun delikleri hafifçe açıldı. "Pekâlâ." Kendi bardağından uzun bir yudum aldı. "Açık konuşacağım. Bir... sorunum var. Üvey kızım."

Bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"O... rahatsız edici olmaya başladı," diye devam etti kadın içkisini yudumlarken. "Onun gitmesini istiyorum. Anlıyor musun?"

Gitmek mi? Genellikle birini bulmak için gönderilirdi, ortadan kaybolması için değil. "İstediğin şeyin bir bedeli var."

Kapının dışından gelen bir gıcırtı duydu ve elini kaldırdı, sonra kaşlarını çatı Koridordan nefis bir koku geliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, ama o soruyu duymazdan geldi, korkunç bir şüphe içini kaplarken yumuşak, küçük ayak seslerinin hızla uzaklaşmasını dinledi.

"Üvey kızınızın bir fotoğrafı var mı? Kiminle muhatap olmamı istediğinizi bilmem gerekiyor," diye ekledi.

Kadın küçük bir hoşnutsuzluk ifadesi takındıktan sonra çekmecenin arkasından küçük bir minyatür çıkardı.

"Rahmetli kocam ısrar etti. Sadece sanatçının eserlerinin değerinin artacağını düşündüğü için sakladım."

Minyatürü aldı, bu sırada elinden kaçmayı başardı ve resim zaten şüphelendiği şeyi doğrulayınca içten içe küfretti. Bu

Marketteki kızıdan daha gençti ama aynı koyu bukleler ve çarpıcı mavi gözlere sahipti.

"Ödeyebilirim," diye ekledi kadın. "Sadece ortadan kaybolmasını istiyorum."

"Kalıcı olarak mı?" Canavarı hırlasa da sesini düz, duygusuz tuttu ve kadın küçümseyici bir el salladı.

"Ayrıntılara ihtiyacım yok. Sadece ortadan kaybolmasını sağla. Onu ormanın derinliklerine götür. Onu canavarlara bırak. Nasıl olduğu umurumda değil."

Duvardaki bir tabloya doğru yürüdü ve küçük bir kasayı ortaya çıkarmak için kenara çekti. Şifreyi çözdükten sonra kadife bir kese çıkardı ve içinden narin bir altın kolye çıkardı. Kolyeyi havaya kaldırdığında, karmaşık bir şekilde işlenmiş küçük elmaslar ışığı yakaladı.

"Ben altını tercih ederim," diye tersleyince kadın içini çekti.

"Şu anda biraz... harcanabilir gelirim az ama sizi temin ederim ki bu gerçek ve oldukça değerli. Merhum kocamın ilk eşine aitti."

"Kızına ait değil mi?" Soru, o engelleyemedi ortaya çıktı ve kadın omuz silkti.

"Ne yazık ki. Mücevherleri sıfırlamayı bile teklif ettim ama reddetti. Ama mücevheri almaya bu kadar kararlı olduğuna göre, onun... çıkarılmasının bedelini ödemesi daha uygun görünüyor."

Kolyeyi aldı ve ışığa doğru tuttu. Mücevherler hakkında, parçanın değerini anlayacak kadar bilgisi vardı.

"Neden o?" diye sordu, ses tonunu ilgisiz tutarak.

"Fark eder mi?" Gülümsemesi buz gibi oldu. "O benim yolumda. Bilmen gereken tek şey bu."

Kız insandı, onu ilgilendirmiyordu ama nazik gülümsemesini, o çocukla konuşma şeklini, ellerinin altındaki yumuşaklığını hatırladı.

"Ben masumları öldürmem," diyerek kolyeyi keseye geri koydu ve yakındaki bir masanın üzerine fırlattı. "Başka birini bul."

"Senden onu öldürmeni istemiyorum. Sadece... onu ortadan kaldır." Parfümü duyularına saldırarak yaklaştı ve ona baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi.

"Sizin gibi büyük ve güçlü bir Vultor'un bununla bir sorunu olmayacağı kesin."

Kadın elini adamın koluna koyup parmaklarını adamın pazusunda gezdirince canavar hırladı.

"Bunu başka şekillerde de yapmaya değer bulabilirim. Hikâyeleri biliyorum. Bir Vultor erkeğinin oldukça... talepkar olabileceğini biliyorum."

Bu sefer hırıltı kaçtı ve gözleri büyüdü. Bir an için kararsız göründü ama ondan uzaklaşmadı. Sonra parmakları aşağı kaydı ve adam sabrının son kırıntılarını da kaybetti. Kadının bileğini yakalayarak yüzüne doğru hırladı.

"Sen benim kadınıym değilsin. Bana dokunma."

Soğuk bir gülümsemeyle maskeleymeden önce gözlerinde öfke parladı. "Pekâlâ. Eğer sen bana yardım etmeyeceksen, edecek başkaları da var. Seninle aynı çekingenliği paylaşmayan adamlar."

Dışarı çıkmak üzereydi ama kadının sözleri duraksamasına neden oldu. Onun kastettiği tiplerle tanışmıştı - para için her şeyi yapabilecek, zulümden zevk alan paralı askerler. Kızı öldürmekle kalmayıp önce canını yakmaktan zevk alan erkekler.

"Bu işe bir insanı karıştırmamayı tercih ederim," diye devam etti, onun tereddüt ettiğini görünce. "Sağduyudan yoksunlar. Ama eğer reddedersen..."

Çenesi sıkıştı. Bu insan kızdan sorumlu değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Ve yine de...

"Peki," diye hırladı. "Onu buradan götüreceğim. Ama nereye, ne zaman ve nasıl götüreceğime ben karar veririm."

Muzaffer bir edayla gülümsedi. "Elbette. Yöntem umurumda değil, sadece sonuç." Keseyi ona doğru geri itti. "Anlaştık mı?"

Aldı, bunu yaparken bile kendinden nefret ediyordu. "Evet."

"Belirli bir zaman seçebilirsiniz, ancak mümkün olan en kısa sürede yapılması gerekiyor." Gözleri kötü niyetli bir memnuniyetle parlıyordu. "Basitçe kaçtığını söyleyeceğim ve eminim kimse bunu sorgulamayacak."

Bir kez başını salladı, sonra gitmek için döndü, kafasında planlar yapmaya başlamıştı bile. ne yaparsa yapsın, burada bu vahşi dişiyle kalmasından daha iyi olacaktı.

BÖLÜM 3

Tessa fırından çıktı ve aceleyle sokağı geçerek evine gitti. Sammy çürük elmalardan yaptığı meyve dolgusuna 'yardım etmeye' kalkışmış ve yarısını Tessa'nın elbisesine dökmüştü. İyi niyetliydi ama en iyi zamanlarda bile beceriksiz olan çelimsiz bir genç adamdı. Lenora'nın sürekli eleştirileri, ona bir okul çocuğu gibi aşık olmasına rağmen -ya da belki de bu yüzden- onu daha da kötüleştiriyordu.

Bunu üvey annesine açıklamaya çalışmıştı ama konuşma pek iyi gitmemişti. Lenora ona, Sammy bu işi yapamazsa onu kovacağını söylemişti. Bu onu hiç yardım almadan bırakacağı için, o andan sonra çenesini kapalı tutmuş ve Sammy'yi Lenora'nın gazabından korumak için elinden geleni yapmıştı.

Mutfağın serin loşluğuna şükrederek arka kapıdan içeri süzüldü. Ev alışılmadık derecede sessizdi. Lenora sabahlarının çoğunu salonda geçirir, ziyaretçileri kabul eder ya da daha lüks şeyler sipariş ederdi. Bu sessizlik ona yanlış geliyordu ve aceleyle arka merdivenleri çıktı, sonra da koridordan tavan arasına çıkan dar merdivene indi.

Tam merdivenlere ulaştığı sırada, salondan bir ses yükseldi -Lenora'nın sesi, alçak perdeden ve aceleyle çıkıyordu.

"-gitmesini istiyorum. Anlıyor musun?"

Bir ayağı alt basamakta, donakaldı. Cevap veren ses derin ve ölçülüydü. Erkekti. Emin olamayacak kadar boğuktu ama bir şeyler tanıdık geliyordu.

"İstedğin şeyin bir bedeli var."

Midesine soğuk bir ağırlık çöktü. Lenora kiminle konuşuyordu? Ve kimin gitmesini istiyordu? Aklından olasılıklar geçiyordu. Bayan Peterson tatlı kızarmış hamur satmaya başladığında Lenora hiç mutlu olmamıştı.

Market. Ve Bayan Jacobson'la yaklaşan bir sosyal etkinlik yüzünden kavga ediyordu.

Dudağını ısırđı ve kalbi küt küt atarak salonun kapısına yaklaştı. Ama salonun dışındaki gıcırdayan döşeme tahtasını unutmuştu ve ayağı ona dokunduğunda gıcırdadı. Lanet olsun. Cesaret edebildiğı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi ve merdivenlerden yukarı, güvenli odasına doğru kaçtı.

Elbisesindeki meyve lekesi yayılmış, koyu ve suçlayıcı bir hal almıştı. Hızla üstünü değıştirdi ve kirli giysiyi çamaşır sepetine attı. Ellerini ovuşturup yapışkan elma kalıntılarını çıkarmaya çalışırken konuşma zihninde yankılandı.

Onun gitmesini istiyorum. Kalıcı olarak. Bir bedel.

Bu sözler onu sudan daha fazla soğuttu. Lenora her ne planlıyorsa, bu iyi bir şey olamazdı. Ve o adamın sesini tanıması gerektiğı hissinden kurtulamıyordu.

Ön kapının kapanma sesi ona ulaştı ve Lenora'nın evden çıktığını görmek için tam zamanında pencereden dışarı baktı, ağzı muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Midesi altüst oldu. Üvey annesi böyle görüldüğünde hiç iyi bir şey olmamıştı. İzlemeye devam etti ama evden başka kimse çıkmadı. O adam nereye gitmişti? Lenora'nın her istediğini yapmayı kabul etmiş miydi?

Sorular günün geri kalanında da peşini bırakmadı. Lenora alışılmadık bir şekilde fırında yoktu ve Sammy kabul edilebilir bir turta kabuğı üretecek kadar rahattı. Yeterli zaman ve sabır verildiğinde yarı iyi bir fırıncı olabilirdi ama Lenora'nın olduğı yerde sabır yetersizdi.

Turta kabuklarını önceden pişirdikten ve yarınki ekmek için hamur yoğurduktan sonra eve geri döndü. Ev hâlâ sessizdi, mutfak soğuktu ve iç geçirdi. Bu, üvey annesinin dışarıda yemek yiyeceğı ve Tessa'nın kilerden ne bulabilirse onunla idare etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Mutfak kapısı açıldığında oldukça solmuş havuçları doğruyordu ve Lenora en güzel elbisesini giymiş olarak içeri daldı - koyu bordo

Her adımda hışırdayan ipek. Saçları her zamankinden daha özenli bir şekilde düzenlenmişti ve yanaklarına ve dudaklarına allık sürmüştü.

"Bu akşam dışarı çıkıyorum," diye açıkladı Lenora. "Bay Thornfield beni akşam yemeğine davet etti."

Gözlerini havuçlardan ayırmadan başını salladı. "Evet, üvey anne."

"Bu gecedен sonra rahatsız edeceğini sanmıyorum, ama yarın soracak olursa, aniden hastalandınız."

Bu onu ürküttü ve başını kaldırıp bakmasını sağladı. Lenora'nın boğazında bir şey parlıyordu; Tessa'nın babasının annesine verdiği ve Lenora'nın babasının ölümünden sonra kendisi için sahiplendiği bir kolye.

"Tavernada mı yemek yiyeceksiniz?" diye sordu, sesini nötr tutmak için elinden geleni yaparak.

"Benim işlerim sizi ilgilendirmez ama sanırım Bay Thornfield daha... samimi bir ortamı tercih ediyor."

Lenora kapının yanındaki küçük aynada yansımasını kontrol ederken ürperdiğini gizlemeyi başardı. Neyse ki diğer kadının kıskançlığı yüzünden akşam yemeği davetinden kaçınmıştı. Her ne kadar özenli bir yemek olacağından emin olsa da, sebze çorbasını Edgar'la yemek yemeye her zaman tercih ederdi.

"Beklemeyin," diye ekledi Lenora zafer kazanmış bir edayla kapıdan çıkarken ve Tessa'yı arkasından bakakaltırken. Bu gece üvey annesinde farklı bir şeyler vardı, onu huzursuz eden kırılğan bir heyecan.

Onun gitmesini istiyorum. Kalıcı olarak.

Kimin gitmesini isteyebilir ki? Bayan Peterson? Bayan Jacobson? Edgar'ın zamparalığının kurbanı olduğu söylenen meyhanedeki yeni kızın mı?

Ya da... Elleri kesme tahtasının üzerinde hareketsiz kaldı. Bu o olabilir miydi? Bu düşünce damarlarında buza yol açtı. Lenora kızgınlığını hiçbir zaman gizlememişti, özellikle de Edgar istenmeyen ilgisini göstermeye başladığından beri, ama kesinlikle o kadar ileri gitmezdi.

Kendini rahatlatmaya çalışmasına rağmen, yaptığı ince sebze çorbasını karıştırırken bu düşünce aklından çıkmıyordu. İştahı açılmıştı.

kaybolmuş, yerini boğazını sıkan, içini kemiren bir endişe almıştı. Lenora'nın sözleri ve o tuhaf adamın derin sesi zihninde tekrarlanıp duruyordu.

Kâsesini ve kaşığı yıkadıktan sonra çatı katındaki odasına çıktı, ahşap basamakların gıcirtısı sessiz evde yankılanıyordu. Bir zamanlar ikinci katta düzgün bir yatak odası vardı ama Lenora, babasının ölümünden kısa bir süre sonra, büyüyen elbise koleksiyonu için daha fazla alana ihtiyacı olduğunu söyleyerek orayı talep etmişti.

Çatı katının tavanı her iki taraftan da keskin bir şekilde eğimliydi ama dar alana rağmen burayı kendine ait bir yer haline getirmeyi başarmıştı. Kirişlerden sarkan kurutulmuş çiçekler havayı hafif kokularıyla dolduruyordu. Küçük bir kitaplık, Lenora geri kalanları satmadan önce babasının koleksiyonundan kurtarmayı başardığı birkaç cildi barındırıyordu. Annesinin özenle çerçevelenmiş mendili yatağının yanındaki duvarda asılıydı.

Ancak bu gece, sığınağının tanıdık konforu onu sakinleştirmeyi başaramadı. Odanın ortasındaki küçük açık alanda volta atıyor, düşünceleri birbiri üzerine yuvarlanıyor, sonra da odanın tek penceresine gidip köye bakıyordu. Pencereelerde fenerler parlıyor, bacalardan çıkan dumanlar gece gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

Camdan içeri süzülen ay ışığı, solmuş yorganının üzerinde gümüş desenler oluşturuyordu.

"Ne planlıyorsun Lenora?" diye fısıldadı, Edgar'ın köydeki en büyük evine doğru bakarak.

Lenora'nın konuştuğu adam, pazarda karşılaştığı Vultor olabilir miydi? Ses tanıdık gelmişti ama emin olamıyordu. Kollarını kendine doladı, ılık bahar akşamına rağmen aniden üşüdü. Lenora gerçekten gitmesini istiyorsa, onu ne durdurabilirdi ki? Babası gittiğine göre onu koruyacak kimse yoktu, ortadan kaybolduğunu fark edecek kimse de yoktu.

"Kes şunu," dedi kendi kendine. Bela çıkarmanın bir anlamı yoktu ve bu gece yapacak daha önemli işleri vardı.

En koyu renk elbisesini giydi ve omuzlarına koyu renk bir şal sardı, ardından sakladığı kurutulmuş et artıklarından oluşan bez çuvalı almak için aceleyle mutfğa geri döndü. Yavrular şimdiye kadar acıkmış olmalıydı.

Normalde evden gizlice çıkmadan önce Lenora'nın emekli olmasını beklemesi gerekirdi ama şansı yaver giderse üvey annesi saatlerce evde olmayacaktı. Eğer Lenora önce dönerse, bu Tessa'nın evin yan tarafına iliştirilmiş ahşap kafese ilk tırmanışı olmayacaktı. Sarmaşıklarla kaplı kafes, son birkaç haftadır onun gizli kaçış rotası haline gelmişti.

Köyün dışına çıkan yola ulaştığında gölgelerin arasında kalarak ara sokağa daldı. Terk edilmiş odunluk, köyün uzak ucunda, ormanın dağlara doğru tırmanmaya başladığı ağaç sınırına yakın bir yerdeydi. Yaşlı Bay Hemlock geçen kış öldüğünden ve mülkü bakımsız kaldığından beri artık kimse oraya gitmiyordu.

Ensesindeki tüyler aniden diken diken oldu ve omzunun üzerinden baktı. Hiçbir şey yoktu. Yine de izlendiği hissinden kurtulamadı ve adımlarını hızlandırarak iki binanın arasından geçip küçük bir tarlayı yarıdı.

Odunluk ileride, gece gökyüzüne karşı karanlık bir siluet olarak belirdi. Sınırları hâlâ gergindi, temkinli bir şekilde yaklaştı ve esintideki yaprakların hafif hışırtısı dışında herhangi bir ses olup olmadığını dinledi. Yine o tuhaf his kapladı içini; karanlığın içinde bir yerden hareketlerini takip eden gözler.

Tereddüt etti, ağaçları taradı. Çamların arasında hareket eden bir gölge miydi? Umutsuzca ağaçların altındaki karanlığı delmeye çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Hayal gücünün kendisini yenmesine izin verdiğine karar verdi ve yolun geri kalanını odunluğa doğru aceleyle yürüdü.

Kapıyı hafifçe araladığında kapı gıcırdadı. İçeride onu minik iniltiiler karşıladı ve yedi çift göz ahşap duvarlardaki aralıklardan süzülen ay ışığını yansıttı. Adyani yavruları ona doğru yuvarlandılar, küçük bedenleri heyecanla titreşiyordu.

"Merhaba ufaklıklar," diye fısıldadı, onları karşılamak için diz çöktü. "Beni özlediniz mi?"

Gülüp her birini aynı anda sevmeye çalıştığında, yumuşak bedenleri ellerine sıcak yapışarak üzerine üşüştüler. Etrafına hızlıca bir göz attığında odunluğun tam olarak o sabah bıraktığı gibi durduğunu gördü

-Çatının yarısı tehlikeli bir şekilde sarkıyor, ay ışığı boşluklardan süzülüyor.

Yıpranmış tahtaların arasında. Bir köşeyi eski battaniyeler ve samanlarla takviye ederek yavruların birbirine sokulabileceği bir yuva oluşturmıştı.

"Buyurun," diye mırıldanarak cebinden kurutulmuş eti çıkardı. Küçük parçalara ayırarak yedi aç ağza eşit olarak dağıttı. İğne gibi keskin dişleri, sunuları kaparken parmak uçlarını sıyırdı.

Bashful adını verdiği en küçük yavru, payını almak için mücadele etti. Onu kucağına aldı ve göğsüne yaslayarak doğrudan besledi.

"Daha hızlı olmalısın," diye fısıldadı gümüşü kürkünü okşayarak. "Kardeşlerin her zaman beklemez."

Köylülerin çoğu onu burada görse dehşete düşerdi. Adyani'ler korkunç bir üne sahipti; zaman zaman dağlardan inip çiftlik hayvanlarını avlayan vahşi yırtıcılardı. Çocuklar arasında onların acımasızlıklarına dair hikâyeler dolaşırdı, bu hikâyeler onları ormanda fazla dolaşmaktan alıkoymak içindi.

Ama yavruları bulduğunda, gözleri zar zor açıktı ve anneleri ölmüştü, onları bırakamazdı. Onun yardımı olmadan ölebilirlerdi.

"Siz canavar değilsiniz," dedi onlara, yemeklerini bitirip oynamaya başlamalarını, sahte savaşlarda birbirlerinin üzerinden yuvarlanmalarını izlerken. "Siz de bizim gibi hayatta kalmaya çalışıyorsunuz."

En büyük yavru olan Fırtına ona doğru sıçradı ve ön patilerini dizine koydu. Gözleri karanlıkta yeşil renkte parlıyordu, zeki ve meraklıydı. Kulaklarının arkasını kaşıdı ve yavru onun dokunuşuna eğildiğinde gülümsedi. ilgilenirken, babası öldüğünden beri özlediği bir şeyi bulmuştu
-İhtiyaç duyulma, sevicecek bir şeye sahip olma hissi.

Odunluk duvarındaki boşluklardan birinin dışında ay ışığı titriyordu ve kalbi kaburgalarına çarptı. Boşluktan gözlerini kısarak karanlığa baktı. Ağaçların arasında kayan bir gölge miydi? Nefesini tuttu ve yavruların oyunbaz hırıltılarının ötesinde bir ses duymaya çalıştı.

Hiçbir şey.

"Sadece hayal gücüm," diye fısıldadı ama tedirginliği devam ediyordu.

Onun gitmesi gerek. Anladın mı?

Titredi ve kırık çatıdan ayın konumuna baktı. Geç oluyordu ve günü şafaktan önce başlayacaktı. Lenora dönmekten önce geri dönmeyi tercih edeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Sakinleşme zamanı, ufaklıklar."

Yavruları yuvalarına geri götürdü ve rahat olduklarından emin oldu. Çok hızlı büyüyorlardı; yakında burada saklanamayacak kadar irileşeceklerdi. O zaman ne yapacaktı? Köylüler onları gördükleri yerde vuracakken, onları kendi başlarının çaresine bakmaları için serbest bırakma düşüncesine dayanamıyordu.

Storm onun endişesini hissetmiş gibi elini okşadı. "Bir bulacağım," diye söz verdi ve son bir kez okşadı. "Ben her zaman yaparım."

Ayağa kalkıp eteğindeki samanların tozunu alırken, yavrular aniden inledi, kulakları kafalarına doğru düzleşti ve onun yanından kapıya doğru baktılar.

"Sorun nedir?"

Dönmeye başladı ama güçlü bir kol onu arkadan sararak kollarını iki yanına sıkıştırdı. ığlık atmak için ağzını açtı ama yüzüne sıkıca bastırılan bir bez sesi boğdu. Hastalıklı tatlı bir koku burun deliklerini doldurdu; iğrenç, bunalıcı.

Mücadele etti, geriye doğru tekmeler savurdu ama onu esir alan kişi sağlam durdu. Karanlık görüşünün kenarlarından içeri süzülürken yavruların korkmuş sızlanmaları uzaklaştı. Uzuvarı inanılmaz derecede ağırlaşmış, düşünceleri fırtınadaki yapraklar gibi dağılmıştı.

Son bilinci de kaybolurken, ay ışığının aydınlattığı saldırganın yüzünü bir anlığına görebildi. Bir ift parlayan altın göz ona bakıyordu.

Sonra her şey karardı.

BÖLÜM 4

Korrin, Tessa'nın gevşek bedenini göğsüne yasladı, sıcaklığı giysilerinin arasından sızıyordu. Sade elbisesinin altında saklı yemyeşil kıvrımlarına rağmen kollarında neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu. Yavrular mızızlanıp bacaklarını pençeliyor, bakıcılarına yaptıklarından açıkça rahatsız oluyorlardı.

"Geri çekilin," diye hırladı ve geri çekildiler, kulaklarını diktiler.

Bilinçsizce huzur içinde yatan kızın yüzüne baktı. Kırık tahtaların arasından süzülen ay ışığı, koyu renk buklelerinin üzerinde gümüş rengi vurgular yapıyordu. Göğsünde bir şey burkuldu - hemen bastırmaya çalıştığı yabancı bir his.

Bu bir işti. Başka bir şey değil.

Ama onun Adyani yavrularına baktığını görmek onu hazırlıksız yakalamıştı. İnsanlar onların türünden nefret eder, onlardan korkardı. Ama işte bu küçük dişi, başka herhangi bir köylünün tereddüt etmeden öldüreceği yetim yavruları gizlice besliyordu. Onlara pazar yerindeki çocuğa dokunduğu gibi nazıkçe dokunuyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, kızın ağırlığını kollarında kaydırırken.

Canavarı derisinin altında kıpırdanıyor, ona sarılmaktan duyduğu memnuniyetle gurulduyordu. *Benimkini*. Bu düşünceye karşı çenesini sıktı. Kız onun değildi. O sadece başka bir insandı.

Ama onun yavruların tüylerini okşayan nazik ellerini, onlarla konuşurkenki yumuşak sesini, o akşam eve doğru yürürken omuzlarının çöküşünden belli olan yorgunluğunu hatırlamaktan kendini alamıyordu.

Görevi alır almaz onu takip etmeye başlamış, üvey annesinin sürekli eleştirilerine rağmen fırında sessizce çalışmasını izlemişti. Köyün erkeklerinin ona nasıl baktığını görmüştü.

dikkatlerini fark etmemişti. Yanında alışan beceriksiz genç adama karşı ne kadar nazik olduğunu gördü.

O farklı.

Bunun farkına varmak onu tedirgin etti. İnsanlar sadece insanken her şey daha kolaydı.

-Açgözlü, zalim, güvenilmez. Bu onu şüpheyeye düşürdü ve şüphe onun içinde tehlikeliydi.

Lenora evden köy için fazla özenli bir elbiseyle çıktığında bunu kendine hatırlatıyordu. Yüzünü boyamış ve gözcülük yaptığı yerden bile burnunun kırışmasına neden olan iğrenç bir parfüm sıkmıştı. Kadın yanından geçerken gölgelerin daha da derinlerine çekildi, yüzünde hâlâ o muzaffer gülümseme vardı.

Mükemmel. Üvey anne gittiğine göre eve girebilir, kızı alabilir ve sabaha kadar onu köyden uzaklaştırabilirdi. Kızı bırakacağı en iyi yeri bulduktan sonra Lenora'ya işin bittiğini söyleyecek ve tüm bu karmaşadan kurtulacaktı.

Peki plan neden boş geliyordu?

Tavan penceresindeki hareket gözüne çarptı. Yumuşak kıvrımlı bir figür pencerenin önünde bir ileri bir geri volta atıyordu. Tessa. Daha da iyisi, onu aramak zorunda kalmayacaktı. Kadın pencerede durakladı ve bir an için doğrudan kendisine baktığını sandı. Nefesi kesildi. Sonra arkasını döndü ve odasının ışığı karardı.

Kadının uyuduğundan emin olana kadar beklemek niyetindeydi ama saklandığı yerden çıkıp sessizce ara sokakta ilerledi ve havada başka kokular olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir koku bulamayınca evin arka girişine doğru ilerledi.

Yumuşak bir gıcırtı onu durdurdu. Kapı açıldı ve kadın koyu renk bir elbise giymiş, başına da bir şal örtmüş olarak dışarı ıktı. Glgelere saklanarak evden hızla uzaklaşmadan önce omzunun üzerinden endişeyle baktı.

Nereye gidiyordu?

Merakı ilk planının önüne geçti ve onu takip etmeye karar verdi, temkinli adımlarına uydu ve kendisini fark etmeyeceği kadar geride kaldı. Bir insan için şaşırtıcı bir gizlilikle hareket ediyordu.

Karanlık patikalar ve çevresini kontrol etmek için aralıklarla duraklıyordu. Attığı her dikkatli adımda merakı daha da derinleşiyordu.

Küçük fırıncısı ne saklıyordu?

Köyün eteklerine ulaştıklarında köy seyreldi, binalar dağınık çiftlik evlerine bıraktı. Ay ışığı manzaraya yayılıyor, her şeyi gümüş rengine boyuyordu. Tessa iki eski meşe ağacının arasından kayarak bir çalılığın içinde kayboldu.

Esintide tanıdık bir koku yakalayınca burun delikleri alevlendi. Adyani. Kasları içgüdüsel olarak gerildi. Bu yerli yırtıcılar, bir Vultor'a bile meydan okuyabilecek kadar cesur birkaç yaratıktan biriydi. Bu küçük insanın böylesine tehlikeli yaratıklarla ne işi olabilirdi ki?

Sürünerek ilerledi, onun koku izini takip ederek neredeyse çalılıklar tarafından yutulmuş harap bir odunluğa ulaştı. Yapı tehlikeli bir şekilde eğilmiş, çatısının yarısı çökmüş, duvarları boşluklu ve yıpranmıştı. Bulunmasını istemediğiniz bir şeyi saklamak için mükemmel bir yerdi.

Yaklaştı, ahşap duvardaki boşluklardan birinden baktı ve şok içinde bakakaldı.

Toprak zeminde diz çöktü, etrafı yedi adyani yavrusuyla çevriliydi, gümüş grisi kürkleri hasarlı çatıdan süzülen ay ışığında parlıyordu. Etrafında yuvarlanıp duruyor, bir paket et parçasını açarken parmaklarını şakacı bir şekilde .

Kadının her bir yavruyu elleriyle beslemesini, başlarını okşamasını ve onlarla nazik tonlarda konuşmasını şaşkınlıkla izledi. Bunlar evcilleştirilmiş hayvanlar değildi; dağlarda korkulan yırtıcı hayvanlardı. Yeni doğmuş olsalar bile onları tehlikeli kılan içgüdülere sahiptiler.

Yine de ona sürü üyeleri gibi güven ve şefkatle karşılık verdiler.

Bu insan kız, öksüz adyani yavrularına bakmak için her şeyi -güvenliğini, köydeki konumunu- riske atıyordu. Çoğu insanın gördüğü yerde öldüreceği yaratıklar.

Yavruları onlar için yaptığı yuvaya sokana ve gitmeye hazırlandığını fark edene kadar hayranlıkla izledi. Karar verme zamanı. Şimdi gitmesine izin verirse, o eve, onu isteyen dişiye geri dönecekti.

onu öldürecekti. Eğer onu almazsa, üvey anne başka birini tutacaktı - kızın hayatına son vermekte tereddüt etmeyecek birini. En azından onunla, kız hayatta olacaktı.

Sessizce kulübenin girişine doğru ilerledi ve tam o ayağa kalkarken kapıyı kapattı. Yavrular onu ilk hissedenler oldu, oyunbaz hırıltıları belirsiz inlemelere dönüştü. Kız arkasını dönmeden önce cebinden daha önce hazırladığı bezi çıkardı ve yüzüne bastırdı. Kız çırpınmaya çalıştıysa da hemen gevşedi ve adam onu kollarının arasına alarak, orada olmasından duyduğu tatmin duygusunu bastırmaya çalıştı.

Yavrulardan biri tekrar öne doğru süründü ve kızın sallanan elini dürttüğü sırada inledi.

"Ona bir şey olmayacak," derken buldu kendini, ama neden yavruyu rahatlatma ihtiyacı hissettiğinden tam olarak emin değildi. "Ona zarar vermeyeceğim."

Tek yapması gereken onu güvenli ama uzak bir yere götürüp bırakmaktı. Bu kadar basit.

Bileğine keskin bir acı saplandı ve konsantrasyonunu bozdu. Yere baktığında yavruların en küçüğünün -beyaz çizgili olanın- bileğine yapışmış olduğunu gördü, minik dişleri şaşırtıcı derecede keskindi.

"Bırak beni, seni küçük baş belası." Ayağını hafifçe salladı ama yavru hırladı ve daha sert ısırdı, yeşil gözleri sert bir kararlılıkla ona bakıyordu.

Diğer altı yavru şimdi kardeşlerinin cesaretinden cesaret alarak onun etrafında dönüyordu. Havlayıp hırılıyorlardı, kabarık küçük bedenleri onun çizmelerinden daha büyük değildi. Özellikle cesur bir yavru diğer ayak bileğine doğru hamle yapınca derin bir iç çekti. Onları burada öylece bırakamazdı. Kendi başlarına avlanmak için çok küçüklerdi, görünüşlerine bakılırsa süttten yeni kesilmişlerdi. Kızın yardımını olmadan birkaç gün içinde açlıktan ölürlendi. Ya da daha kötüsü, bir köylü onları bulur ve tüm yavruları katlederdi.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi," diye homurdanarak onu bulabildiği en temiz saman parçasının üzerine dikkatlice bıraktı.

Beyaz çizgili yavru onu hemen terk etti ve koşarak yanına gitti, ağzıyla elini tekrar dürttü. Kız cevap vermeyince, diğerlerinin de hızla yankıladığı kederli bir uluma sesi çıkardı.

"Sadece uyuyor," dedi onlara, bir grup yavruya açıklama yaptığı için kendini gülünç hissederek. "Şimdi fikrimi değıştirmeden önce buraya gelin."

Yuvalarını kaplamak için kullandığı yıpranmış battaniyeyi aldı, sonra da köşelerini toplayarak derme çatma bir çuval oluşturdu. Hızla hareket ederek, kıvranan yavruları teker teker topladı ve çuvalın içine bıraktı. Tiz çığlıklarla itiraz ettiler ama onları görmezden geldi; battaniyenin içinde güvendeydiler ve karanlıkta sakinleşmeleri gerekiyordu.

Beyaz benekli cüce en sonuncusu ve en zor olanıydı, Tessa onu fiziksel olarak uzaklaştıran kadar yanından ayrılmayı reddediyordu. Parmaklarını ısırđı ve kan çekti.

"Başımıza bela olacaksın," diye mırıldanarak yavruyu kıvranan bohçaya ekledi.

Bir eliyle yavruları tutmaya devam ederken, diğeri koluyla onu kucağına aldı. Kızın başı göğsüne yaslanmıştı, koyu renkli bukleleri kolunun üzerinden dökölüyordu. Daha önce olduğı gibi onun kucağında da kendini iyi hissediyordu ve bu canavarın çok hoşuna gitmiş görünüyordu.

"Sessiz ol," diye emretti bohçayı Tessa'nın göğsünün arasına sıkıştırırken.

Şaşırtıcı bir şekilde, yavrular neredeyse hemen yerleşti. Beyaz çizgili küçük bücür başını battaniyeden çıkardı, yeşil gözleri temkinli bir kabullenişle onu izliyordu. Battaniyeyi yavaşça başının üzerinden çekti ve odunluk kapısından içeri daldı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken köyün ışıkları arkasında kayboldu, yüklerine rağmen hızı hiç yavaşlamadı. Bu ormanı, karanlık çöktükten sonra tarlalarının dışına çıkmaya korkan köylülerden daha iyi tanıyordu. Hepsi de aptaldı. Orman kendi türlerinden çok daha az tehlike barındırıyordu.

Dağ eteklerine doğru tırmanırken nemli toprak ve herdem yeşilin tanıdık kokuları ciğierlerini doldurdu. Onu insan köyünden uzaklaştıran her adımda göğsünde sıkışan bir şey gevşemeye başladı. Ait olduğı yer ; köy tavernalarında kara kara düşünmek ya da Lenora gibi entrikacı kadınlarla uğraşmak değıl.

Yavruardan biri usulca havladı ve Tessa onun kollarında kıpırdandı. Adam donakaldı ama Tessa sadece iç çekti ve düşmeden önce yüzünü adamın omzuna yasladı

Yine hareketsizdi. Kadının nefesinin sıcaklığı yeleğinin içine işledi ve omurgasından aşağı beklenmedik bir ürperti gönderdi.

"Ne yapıyorum ben?" diye mırıldandı kendi kendine, kayalık patikadan yukarı tırmanmaya devam ederken.

Onu tam olarak nereye götüreceğine hâlâ karar vermemişti. Güvenli ama uzak bir yere, plan buydu. Yine de dağ patikası önünde açıldığında, tanıdık zirveler yıldızlarla dolu gökyüzüne karşı siluet oluşturduğunda, garip bir doğruluk duygusu hissetti. Sanki onu buraya, kendi bölgesine getirmek tam da yapması gereken şeymiş gibi.

BÖLÜM 5

Tessa yavaşça geldi. Ağzı kurumuş, dili damağına zımpara kâğıdı gibi yapışmış ve başı bulanıklaşmıştı. Şakaklarını ovmak için elini hareket ettirmeye çalıştı ama bilekleri ayrılmayı reddetti. Bileklerinin ve ayak bileklerinin yumuşak deri şeritlerle bağlandığını fark ettiğinde panik vücudunu sarstı; sıkıydı ama acı vermiyordu.

Gece havası köyde bulunmayan bir serinlik taşıyordu. Çam ağaçlarının temiz kokusu esintiyle süzülüyordu ve tepesinde yıldızlar hiç görmediği kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Dağlarda bir yerdeydi, evinden çok uzakta. Ama neredeydi? Ve neden?

Hatırladığı son şey odunluk, yavrular ve sonra... altın gözler oldu. Onu bayıltmak için kullanılan şeyin kalıntılarını göz kırparak uzaklaştırırken kalbi kaburgalarına çarptı.

Yumuşak bir inilti dikkatini çekti ve ayaklarının dibinde battaniyelerinin içinde birbirine sarılmış adyani yavrularını görünce rahatladı. Yedisi de uyuyordu, minik bedenleri uykuyla yükselip alçalıyordu. En azından güvendeydiler.

Ani bir kıvılcım yağmuru dikkatini bir kamp ateşine çekti. Dans eden alevlerin ötesinde kocaman, geniş omuzlu bir figür oturuyordu. Yüzü kısmen gölgede kalmıştı ama ateşin ışığında parıldayan altın rengi gözlerden şaşmak mümkün değildi; köyde gördüğü gözlerle, karanlık onu ele geçirmeden önce gördüğü son şey olan gözlerle aynı gözler.

"Uyanmışsın." Derin sesi küçük açıklığa yayıldı, ne tehditkâr ne de özellikle davetkârdı.

Oturmak için çabaladı, bağlı bacakları bu işi zorlaştırıyordu. Adam ne itiraz etti ne de yardım teklif etti, sadece o okunamayan gözleriyle onu izledi.

"Kimsin sen? Beni neden kaçırdın?" diye sordu ayağa kalktığında, bir panik dalgasıyla savaşımaya çalışarak. Cevabı zaten bildiğinden korkuyordu.

"...onun gitmesini istiyorum. Anlıyor musun?" "İstediğin şeyin bir bedeli var."

Lenora'nın gitmesini istediği kişi oydu. Üvey annesi bu adamı, bu Vultor'u ondan kurtulmak için tutmuştu.

"Lenora'nın konuştuğu kişi sensin. Beni götürmen için sana para verdi, değil mi?"

Vultor yanındaki bir şeye uzanırken yüzündeki ifade değişmedi. Kadın gerildi, korku bir an için öfkesinin önüne geçti. Ama silah yerine, beze sarılı küçük bir bohça çıkardı.

"Yemek yemelisin."

"Yemek istemiyorum. Cevap istiyorum." Bağlarına karşı mücadele etti, deri sıkıldıkça ve bileklerine battıkça ırkıldı. "Beni nereye götürüyorsunuz? Lenora benimle ne yapmanı bekliyor?"

Soruyu sorarken bile, kış yağmuru kadar ürpertici bir gerçekle yüzleşti.

"Beni öldürmen için seni tuttu, değil mi?" Sesini kontrol etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen sesi titriyordu.

Vultor'un altın gözleri ateş ışığını yansıtıyordu, ifadesi okunamıyordu ama sessizliği yeterince teyit ediciydi. Midesi düğüm düğüm oldu.

"Ne kadar?" diye sordu, öfkesi ona güç veriyordu. "Üvey annem beni ortadan kaldırmam için sana ne kadar ödedi?"

Adam onun sorularını duymazdan geliyor, ateşin etrafında nabzını hızlandıran yırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Adam yanına diz çöktüğünde kız kaçmaya çalıştı ama adamın iri eli ön kolunun etrafına dolandı, avuç içi kızın üşüyen tenine karşı sıcaktı. O kadar yakındı ki, o iri bedenden yayılan ısıyı hissedebiliyor ve onun temiz ve bir şekilde vahşi kokusunu alabiliyordu.

Tekrar geri çekilmeye başladı ama adamın parmakları sıkılaştı.

"Benimle dövüşmeyi bırak," dedi, sesi yumuşaktı, diğer elini uzatırken. Adamın parmak uçlarından keskin pençeler çıkınca nefesi kesildi. "Şimdi kıpırdama."

Adam kolunu bırakıp onun yerine bağlı bileklerine uzandığında kadın itaat etti, nabızı boğazında düğümlendi. Onları büyük ve sıcak bir eliyle kavradı, sonra diğer eliyle deri bağları kesti, pençeleri bir kez bile tenini sıyırmadı.

"İç," diye emretti ve ona bir su tası uzattı.

Şüpheli bir bakış attı ama ağzı dayanamayacak kadar kuruydu. O izlerken susuzluktan içti.

"Şimdi ye."

Paketi açtığında kurutulmuş et, böğürtlene ve kendi fırınından alınmış gibi görünen küçük bir somun ekmek çıktı. Ateşin karşısındaki yerine dönmeden önce yiyecekleri ona doğru itti.

Serbest kalan bileklerini ovuşturdu, göğsünde kırılğan bir umut filizlenirken onu dikkatle izledi. Eğer ölmesini isteseydi, onu çoktan öldürmüş olmaz mıydı? Neden onu besledi? Neden bağlarını kesti?

Midesi haince guruldadı ve bir avuç böğürtlene uzandı, ardından bir parça ekmek kopardı. Fırsatı varken yememek aptallık olurdu, ama sinirleri onu alt etmeden ve yemeği itmeden önce sadece birkaç ısırık alabildi.

Yavrular ayaklarının dibinde kıpırdandı, biri tekrar yatmadan önce genişçe esnedi. En azından onlara zarar vermemişti. Onlar hayattaydı. Onları öldürebilir ya da açlıktan ölmeye terk ama onları yanında getirmişti. Bunun bir anlamı , değil mi?

"Eğer beni öldürecekse," diye devam etti, kendini o korkutucu altın gözlerle buluşmaya zorlayarak, "onlara ne olacağını bilmek isterim. Kendi başlarına hayatta kalmak için çok gençler."

Bir başka yavru yuvarlandı ve uykuda yumuşak karnını ortaya çıkardı. Ne güven ama. Böyle bir kırılğanlık. Kürkünü nazikçe okşadı, korku ve belirsizlik içini kemirirken bile onun sıcaklığından teselli buldu.

Vultor'un yüzü donuktu, altın rengi gözleri ateş ışığını yansıtıyor ama düşünceleri açığa vurmuyordu. O sadece

Bir sopaya uzanıp ateşini dürttü ve gece gökyüzüne bir kıvılcım yağmuru daha gönderdi.

Öfke içinde alevlendi, sıcak ve ani. Yıllarını sözlerini yutarak, başını öne eğerek, Lenora'nın zalimliğine sessiz bir vakarla katlanarak geçirmişti. Ama şimdi değil. Hayatı elinden alınmışken olmazdı.

"Bana bak!" Sesi gece havasında çatırdadı. "Evimden neden alındığımı bilmeyi hak ediyorum. Sana ne vaat etti? Hayatımın bedeli ne?"

Yavrulardan biri onun patlamasıyla irkildi ve küçük bir inilti çıkardı. Hemen ses tonunu yumuşattı ve tekrar sakinleşene kadar onun tüylerini okşadı.

"Eğer öleceksem," diye devam etti, şimdi daha sessizdi ama daha az kararlı değildi, "neden ve nasıl olduğunu bilmeye hakkım var. Ve onlara ne olacağını." Uyuyan yavruları işaret etti. "Bakıma ihtiyaçları var. Korunmaya ihtiyaçları var."

Köyün korktuğu yaratıkların güvenliği için yalvarırken, köyün daha da korktuğu bir yırtıcının merhametine sığınmak ironikti. Ama bu yavrular masumdu. Bir şans hak ediyorlardı.

"Edgar yüzünden miydi?" diye sordu Edgar sessiz kaldığında. "Onu ondan çaldığımı mı düşünüyordu? Yoksa sadece benim yüzümden mi? Benden hep bu kadar mı nefret etti?"

Son soruda sesi titredi, yılların reddedilmişliği aniden omuzlarına çöktü. Lenora'nın onayını kazanmak, mükemmel bir üvey kız olmak için çok uğraşmıştı. Başından beri her şey anlamsız mıydı?

Onun yüzünü izledi, herhangi bir duygu titreşimi aradı. Yüz hatları taştan oyulmuş gibi duruyordu ama gözlerinde bir şey değişmişti; yanında kıvrılmış yavrulara bakarken belli belirsiz bir yumuşaklık.

"Onları neden getirdin?" diye sordu, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Onları geride bırakabilirdin. Senin için daha kolay olurdu."

Uzun bir an için onun bu soruya da cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra nefes verdi, teslimiyetle kızgınlık arasında bir sestir bu.

"Ölmüş olacaktı." Derin sesi gece havasında gürledi. "Sen olmasaydın."

"Onlara ne olacağını umursuyor musun?" diye sordu, umut etmeye cesaret edemeyerek.

Altın gözleri tekrar uyuyan yavrulara kaydı. "Onlar masum. Ne oldukları onların suçu değil."

Sözde acımasız bir yırtıcı onu kaçırmış ama hiçbir yükümlülüğü olmadığı halde yetim yavruları kurtarmıştı. Bu çelişki başını döndürmüştü. Gerçekten kalpsiz bir katil yavrularla hiç ilgilenmezdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onları bırakmadığın için."

Homurdandı, kızın minnettarlığından rahatsız olduğu belliydi. "Bana henüz teşekkür etme. Sırada ne olduğunu bilmiyorsun."

Ama bilekleri bağlı olarak uyandığından beri ilk kez biraz rahatlamıştı. Vultor çaresiz yaratıklara merhamet göstermişti. Belki de onu bekleyen kaderde merhamete yer vardı.

Yavrulardan biri uykusunda gerindi, minik patileri ateşin sıcaklığına doğru uzanıyordu. Lenora'nın onlarla olan bağlantısını fark etmişti; Lenora'nın emirlerini yerine getirirken bile bunu onurlandırmıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Onlara bakmaya devam edeceğim," dedi hızla, kelimeler ağzından döküldü. "Eğer... eğer yaşamama izin verirseniz, size yük olmayacağıma söz veriyorum. Yemek yapabilirim, temizlik yapabilirim, kıyafetleri onarabilirim, neye ihtiyacınız olursa."

Yüz ifadesi sertleşti. "Sana ihtiyacım yok."

Künt cevap olması gerekenden daha fazla canını yaktı. Ağlamak için duyduğu saçma dürtüyle savaşıyor yutkundu. Ne bekliyordu ki? Onu kaçırdıktan sonra ev hizmetleri teklifini memnuniyetle karşılayacağını mı?

"O zaman ben neden buradayım?" diye fısıldadı.

Onun sorusunu duymazdan gelerek cebinden bir deri parçası daha çıkardı. "Bana ellerini ver."

Tereddüt etti ve serbest bırakılan bileklerini göğsüne doğru tuttu. Özgürlüğün kısa süreli tadı, tekrar bağlanma ihtimalini neredeyse dayanılmaz hale getirmişti.

"Lütfen," dedi. "Kaçmayacağım."

"Ellerin." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

İsteksizce kollarını uzattı. Bileklerini birleştirirken parmakları şaşırtıcı derecede nazikti, cildini çimdiklememeye dikkat ediyordu.

deriyi sardı. Adamın hareketleri ve dikkatli dokunuşu arasındaki çelişki kadının kafasını karıştırdı.

Düğümü sabitlerken başını kaldırıp baktı. Gözleri buluştu ve aynı garip tanıma hissi üzerine çöktüğünde nefesi boğazına takıldı

-Hiçbir anlam ifade etmeyen bir bağlantı hissi. Dünden önce onunla hiç tanışmamıştı ama yine de onda bir şeyler tanıdık geliyordu.

Sanki o da hissetmiş gibi gözleri hafifçe büyüdü. Bir kalp atışı boyunca ikisi de hareket etmedi.

Sonra aniden teması kesti ve her zamanki zarafetinden biraz daha azıyla ellerini geri çekti. Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı.

"Olduğun yerde kal," diye emretti, ağaçlara doğru dönmeye başlamıştı bile. "Geri geleceğim."

Başka bir şey söylemeden ormanın karanlığına doğru uzaklaştı ve onu uyuyan yavruları ve düşünceleri ile baş başa bıraktı.

Titrek bir nefes verdi. Lenora ona her ne yapması için para verdiyse, henüz yapmamıştı. En azından şimdilik hâlâ hayattaydı.

BÖLÜM 6

Korrin alevlerin arasından Tessa'nın uyuyan bedenine baktı. Çok uzağa gitmemişti, ağaçların arasında gözden kaybolmuştu ama onun sorularıyla daha fazla yüzleşememişti. Özellikle de cevapları kendisi de bilmiyorken. Geri dönmeden önce kızın tekrar uykuya dalmasını beklemişti. Ateş ışığı tenini altın rengine boyamış, yüz hatlarını yumuşatarak neredeyse ruhani bir görünüme bürünmesini sağlamıştı. Yavrulardan biri kardeşlerinden kurtulmuş ve boynuna doğru kıvrılmıştı, minik bedeni aldığı her nefeste yükselip alçalıyordu.

Çenesi sıkıştı. O bir insandı. Sadece başka bir kırılgan, hain insan. İçgüdüleri ne fısıldarsa fısıldasın, kız onu ilgilendirmiyordu.

"Kahretsin," mırıldandı, bir elini saçlarında gezdirirken.

Daha önce hiç böyle bir pozisyonda bulunmamıştı. Genelde işleri basitti; hedefi bulur, anlaşılmayı tamamlar, ödemeyi alırdı. Ama bu? Bu kendi yarattığı bir karmaşaydı.

En başta işi kabul etmesiyle aynı sebepten dolayı onu geri alamazdı. Eğer onu geri alırsa, üvey annesi başka birini işe alırdı, işi düzgün bir şekilde tamamlamakta tereddüt etmeyecek birini. Sonundan önce ona acı çektirebilecek birini.

Bu düşünce canavarının sahiplenici bir şekilde hırlamasına neden oldu.

Gitmesine izin verse bile, o zavallı köye geri döneceğinden emindi. Ölmesini isteyen üvey annesine. Ona sarkıntılık eden kendini beğenmiş erkeğe.

Sopa elinde kırıldı.

Yavrulardan biri uykusunda viyaklarken, *bundan daha fazlasını hak ediyor*, diye düşündü. Çoğu insanın gördüğü yerde öldüreceği yaratıklara bakmakta ısrar etmişti.

"Değerinden daha fazla belasın," dedi uyuyan bedenine.

Rüzgâr yön değiştirdi ve onun tatlı, sarhoş edici kokusunu ona taşıdı. Canavarı kıpırdandı, ona yaklaşmak, etrafını sarmak ve onu güvende tutmak istiyordu. Bu düşünce boğazından hırlamasına neden oldu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. İnsanları umursamazdı. Onları korumazdı. Onlara karşı bu garip çekimi kesinlikle hissetmiyordu.

Ama onun uykusunu, içinde bulunduğu koşullara rağmen yumuşak ve huzurlu yüzünü izlerken, neredeyse kesin olan ölüme dönmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Ama bunun yerine onu nereye götürebilirdi?

Onu Vultor yerleşim bölgesine götürmek en mantıklı çözüm gibi görünüyordu. Seren'in en azından geçici olarak onu korumayı kabul edeceğinden emindi. Ama Tessa'yı kendi türünün arasında hayal ettiğinde mantığı iflas etti.

Scarlett kabul edilmişti, evet, ama sadece Finnar'ın eşi olduğu için. Aralarındaki bağ tanınmış ve saygı görmüştü. Ama Tessa? Sürüyle hiçbir bağı olmayan, bekâr bir insan dişi? Bazıları sırf insan olduğu için onu reddedebilirdi ama bazı erkekler onu adil bir av olarak görebilirdi.

Başka bir Vultor'un ona yaklaştığı, kokusunu aldığı, ona dokunduğu düşüncesi - pençeleri istemsizce uzadı ve avuçlarına saplandı.

Bizim, diye fısıldadı canavarı. *Korumak için bizim.*

"Kapa çeneni," diye mırıldandı ve temizlemek için başını salladı.

Tekrar ona baktı. Yavrulardan biri daha sürünerek karnına sokulmuştu ve uykusunda bile kolları küçük yaratığın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı. Bu manzara onun tedirginliğini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Diğer Vultor erkekleri onun kibarlığını zayıflık olarak görecektlerdi. Bir insanın kendi türünün korktuğu ve nefret ettiği yaratıklarla ilgilenmesinin ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini anlamayacaklardı. Onun gördüklerini göremezlerdi.

Çünkü o bizim, diye ısrar etti canavar ve çenesini sıktı. Bu sahiplenme tehlikeli ve istenmeyen bir şeydi. Kibar gözleri ve nazik bir gülümsemesi olan küçük, yumuşak bir dişi onun temellerini bu kadar kolay kıramamalıydı.

Yine de Daven, Larak ya da diğerk çiftleşmemiş erkeklerden herhangi birinin onun kokusunu alacağı düşüncesi tüylerini diken diken etti. Bariz olanın ötesinde onun değerini anlamayacaklardı. Kıvrımlarını, güzelliğini görecekler ama yumuşaklığının altındaki gücü kaçıracaklardı.

Uyuyan kadından uzaklaşmak için kendini zorladı ve küçük kamplarının ötesindeki karanlığı taradı. Etraflarında beliren dağlar, yıldızlara karşı karanlıktı. Onu götürebileceği, Vultor yerleşkesi olmayan bir yere ihtiyacı vardı.

Kabin.

Üç kış önce, Seren onu kuzey bölgelerinde yarı aç ve yabani halde bulduktan sonra küçük bir avcı kulübesine götürmüştü. Annesinin ölümü çok tazeydi, acısı yeni bir sürünün meraklı gözleri ve araştıran sorularıyla yüzleşmek için çok hamdı. Yaralarını sarmak için yalnızlığa ihtiyacı vardı.

Seren onun yalnız kalma ihtiyacına saygı duymuş ama ara sıra onu kontrol ederek erzak ve sürüden haberler getirmişti. Alfa sabırlı davranmış, onu sürüye tamamen entegre etmeden önce acısını kabullenmesi için ona zaman tanımıştı.

Kulübe pek bir şey değildi; şömineli ve basit mobilyalarla döşenmiş tek bir oda. Ama sağlamdı, ne köyden ne de Vultor yerleşim bölgesinden çok uzak olmamasına rağmen çok az kişinin küçük bir vadide saklıydı. Yakınlarda tatlı su için bir dere vardı ve hem insan yerleşimlerinden hem de Vultor bölgesinden biraz nefes alabilecek kadar uzaktaydı.

Toz ve örümcek ağları olabilirdi ama çatı sağlamdı. O uzun, yalnız geceler boyunca kapıyı ve pencereleri kendisi güçlendirmişti ve hâlâ ara sıra geri döndüğü için temel malzemelerle donatılmıştı. Mükemmel değildi ama onunla ne yapacağını bulması için ona zaman kazandıracaktı. Ve daha da önemlisi, onu diğerk çiftleşmemiş erkeklerden uzak tutacaktı.

Canavarı bu düşünceyi onaylayarak guruladı ve kaşlarını çattı, canavarının sahipleniciliğinden yine rahatsız oldu. Dışiyi istemiyordu. Sadece daha kalıcı bir çözüm bulana kadar onu saklayabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Kulübe iş görürdü. Lenora'nın ulaşamayacağı kadar uzak ama gereksiz yere acı çekmeyeceği kadar da rahattı.

Tek sorun, geri dönüş yolunu bulmasını engelleyecek kadar uzak olmayabileceğiydi. Onun kafasını karıştırmaması, olduğundan çok daha uzakta olduğunu düşünmesini sağlaması gerekecekti. Ateşe doğru geri döndü, rotalarını planlamaya başlamıştı bile.

Kısa bir süre sonra, Adyani yavrularının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış olan kadının hâlâ uyuduğu yere geçti. Eğilip kadının bağlarını çözdü, sonra da botuyla onu hafifçe dürttü. "Ayağa kalk. Hareket ediyoruz."

Birden irkilerek uyandı, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bunu takip eden korku parıltısı canavarının rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu.

"Hâlâ karanlık," diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Mesele de bu zaten." Onun yanına dizilmiş olan iki yavruyu diğer yavruların yanına yerleştirdi, ardından battaniyeyi onları taşıyan derme çatma bir çuvalın içine geri topladı. "Kat etmemiz gereken çok yol var."

Onun ayağa kalkmaya çalışmasını izledi, ona yardım etmemek için yumruklarını sıktı, sonra sert kaslarını gererken yüzünü buruşturdu. İnsanlar çok kırılıyordu. Bu kadın hayatını bir köyde geçirmiş, muhtemelen kuş tüyü bir şilteden daha sert bir şey üzerinde hiç uyumamıştı.

"Onları taşıyabilirim," diyerek bohçaya uzandı.

"Hayır." Sözcük niyet ettiğinden daha keskin çıkmıştı ve kız ona şaşkın bir bakış attı. "Onları ben alacağım."

Kasıtlı olarak birkaç kez kendi etrafında dönen bir yol seçti. Doğrudan giderlerse kulübenin bulundukları yerden uzaklığı bir saatten azdı ama bunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu. Vultor bölgesinin derinliklerinde, herhangi bir kaçış umudundan uzakta olduklarına inanması daha iyiydi.

Onu sığ bir dereden geçirdi, sonra dik bir tepeye çıkardı, ancak diğer tarafta tekrar inmek için. Yol kasıtlı olarak zorluydu; devrilmiş kütüklerin üzerinden, sık çalılıkların arasından, kaygan kayaların üzerinden geçiyordu.

Yine de şikayet etmedi. Bir kere bile.

Onu geride kalmış ya da gözyaşları içinde bulmayı umarak gereğinden fazla sık arkasına baktığını fark etti. Bunun yerine, yüzü kararlı bir şekilde onu takip etti. Ayakkabıları araziye uygun değildi, elbisesi ayağına takılıyordu.

dik yokuşlarda nefes almakta zorlanıyordu ama yoluna devam etti.

Gevşek bir kayaya takılıp tökezlediğinde, kendini bir ağaç gövdesine kaptırdığında, neredeyse yardım etmek için geri dönecekti. Neredeyse. Bunun yerine, kız kendini toparlayıp ilerlemeye devam edene kadar sessizce bekledi.

"Daha ne kadar var?" diye sordu sonunda, bir saatten fazla yürüdükten sonra. Sesinde sızlanma yoktu, sadece sessiz bir sorgulama vardı.

"Ne kadar sürerse," diye huysuzca cevap verdi.

Yavrular kundaklarında kıpırdanmaya başlamış, yumuşak inleme sesleri çıkarıyorlardı. Yakında beslenmeye ihtiyaçları olacaktı.

İstemedenden de olsa etkilendiğini itiraf etti. Çoğu köy insanı şimdiye kadar yıkılmış, dinlenmeyi ya da rahatlamayı talep etmiş olurdu. Bu seferki cesurdu. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu -hâlâ insandı, hâlâ ihtiyacı olmayan bir karmaşaydı- ama bu... kayda değerdi.

Kısa bir süre sonra ağaçların arasından kulübeyi gördü ve beklenmedik bir rahatlama hissetti. Kadın hiç şikâyet etmeden yoluna devam etmişti ama adımları giderek dengesizleşmişti. Yüzü kararlılığını koruyordu ama yorgunluk vücudunun her hattına işlemişti.

Onu en az bir saat daha dolaştırmaya niyetlenmişti ama bir şey yolculuğu kısa kesmesine neden oldu. Endişe değil -kesinlikle endişe değil- sadece pratiklik. Yere yığılırsa hiçbir işe yaramazdı.

"İşte orada." Başıyla dağın yamacına yaslanmış küçük yapıyı işaret etti.

Kulübe tam da hatırladığı gibi duruyordu; yağmur ve kar mevsimlerinin kararttığı yıpranmış kütükler, bir ucundan yükselen yığma taştan sağlam bir baca. Orman yıllar geçtikçe daha da yaklaşmış, dalları meraklı parmaklar gibi çatıya doğru uzanmıştı.

Yavruların yerini değiştirdi ve ileriye doğru yürüdü. Kapıyı iterek açtığında kapı gıcırdadı ve ardındaki tek oda ortaya çıktı. Panjurlu pencerelerden süzülen ışık huzmelerinde toz zerrecikleri dans ediyordu. Bir köşede iki sandalyeli kaba yontulmuş bir masa, diğer köşede dar bir yatak vardı. Taş şömine uzak duvara hükmediyordu, ocağında hâlâ soğuk küller yığılıydı.

"Fazla bir şey değil," diye mırıldandı, yavruları şöminenin yanındaki yakacak odun koymak için yapılmış kutuya bırakırken.

Onu içeri kadar takip etti ve küçük odada yavaşça dolaşmaya başladı. Yatağa doğru ilerlerken konuşmadı, parmaklarını yıpranmış yorganın üzerinde gezdirdikten sonra içini çekti ve ona doğru döndü.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Soru aralarında havada asılı kaldı. Ona, onun için hiçbir şey ifade etmemesi gereken bu insan dışıye baktı. Koyu renk bukleleri örgüsünden kurtulmuş, yolculuktan dolayı kirlenmiş ama yine de inkar edilemeyecek kadar çekici bir yüzü çerçeveliyordu. O mavi gözlerde artık korku yoktu, sadece sorular vardı.

Bunu neden yapıyordu? Onu ortadan kaldırmak için para almıştı. En basit çözüm onu hemen öldürmek olurdu. Onu dağlara götürüp terk etmek bile sözleşmesini yerine getirmiş olurdu.

Onun yerine, onu buraya getirmişti. Onu bir zamanlar kendisinin de sığındığı bir yere getirdi.

Kendi nedenlerini çok yakından incelemek istemediğinden, onun araştıran bakışlarına sırtını döndü. Bunun yerine şöminedeki külleri temizlemekle meşgul oldu.

"Üvey annen senin ölmeni istiyor," dedi sonunda, asıl sorudan kaçınarak. "Ben seni hayatta tutuyorum. Şimdilik."

Sessizliği bir şekilde ağır geldi. Bir süre sonra, kız arkasını dönerken eteklerinin yumuşak hışırtısını duydu ve bir nefes verdi.

"Seni yerleştirdikten sonra gideceğim. Burada seni hayatta tutmaya yetecek kadar şey var. Kilerde ve kök mahzeninde yiyecek depoları var. Su için dere yaklaşık elli adım batıda."

Bir kez daha cevap vermedi ve adam dönüp ona bakmaktan kendini alamadı. Kız onu inceliyordu, gözleri geniş ve düşünceliydi.

"Beni burada öylece bırakacak mısın?"

"Alternatiften daha iyi." Kapıya doğru ilerledi, kafasını boşaltmak için boşluğa ihtiyacı vardı. "Ben yakacak odun getireyim."

Dışarıda dağ havası ciğerlerine doldu, berrak ve temizdi. Aşınmış bir patikayı takip ederek, kaba bir barınağın altına kütüklerin yığıldığı küçük bir açıklığa vardı. Buraya son gelişinde iyi bir erzak bırakmıştı ama burada uzun süre kalacaksa daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Barınağın altında duran baltayı kaptı ve ustalıklı savurarak bir kütüğü ortadan ikiye ayırdı. Fiziksel efor iyi geliyordu, içinde biriken huzursuz enerjiyi yönlendiriyordu.

Onu burada bırakacaktı. En mantıklı çözüm buydu. Kulübe, Lenora'nın üvey kızının öldüğünü varsayacağı kadar köyden uzaktı ama isterse geri dönüş yolunu bulabileceği kadar da medeniyete yakındı. Ya da burada bir hayat kurabilecekti. Her iki durumda da elleri temiz olacaktı.

Baltasının altında bir kütük daha yarıldı. Ve bir tane daha.

Yüzünün görüntüsü, çoğu insanın hiç tereddüt etmeden yok edeceği yavruları izlerkenki yumuşak gülümsemesi aklına istemeden de olsa geldi. Hiç şikâyet etmeden onu orman boyunca takip ederken gözlerindeki kararlılık.

Gerçek beklenmedik bir güçle yüzüne çarpınca durakladı, baltayı savurmanın ortasında kaldırdı: Onu terk etmek istemiyordu.

Bunun farkına varmak onu tedirgin etti. Yıllarını herkesten, özellikle de zalimlik ve ihanet kapasitelerini bildiği insanlardan uzak durarak geçirmişti. Yine de bu dışıde onu çeken bir şeyler vardı, uzun zamandır bastırdığı içgüdülerini uyandırıyor.

Canavarı derisinin altında huzursuzca kıpırdandı, ısrarcı ve talepkârdı. *Bizimkini. Kal. Koruyun.*

Baltayı yavaşça indirdi. Ateşle oynuyordu ve bunu biliyordu ama yine de onu geride, dağlarda yalnız bırakma ihtimali göğsünü ağrıtıyordu.

O da böyle yalnız kalmıştı. Nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Sikeyim.

Tek bir lanet, içinden geçen çelişkili düşünce ve duygu karmaşası için tamamen yetersiz görünüyordu.

O bir insandı. Zayıftı. Kırılgan. Yine de bir şekilde türünün çoğundan daha güçlüydü.

Ve az önce ona bakış şekli, sanki yaptıklarını anlamış gibiydi. Sanki onu evinden alıp vahşi doğanın kıyısına götürdüğü için onu affetmiş gibiydi.

"Siktir," tekrarladı, bir elini saçlarında gezdirirken.

Eğer onunla kalırsa, gerçekte yüzleşmek zorunda kalacaktı - bu insan dışının onun için bir anlamı vardı.

BÖLÜM 7

Tessa kulübenin açık pencerelerinden süzülen güneş ışığına gözlerini kırpıştırarak uyandı. Bir an için kafası karıştı; tepesindeki yabancı ahşap kirişler, un ve şeker yerine çam kokusu. Sonra bir önceki günün olayları geri geldi.

Hızla doğruldu, kaba battaniye beline kadar düşmüştü ki uyumak için kombinezonunu çıkardığını hatırladı. Battaniyeyi tekrar yukarı çekmek için tuttu ama kulübe boştu. Yükselen Vultor yoktu, yağmur sonrası orman gibi vahşi ve erkeksi kokusu dışında ondan hiçbir iz yoktu.

"Alo?"

Sesi küçük alanda yankılandı ve yavrular ocağın yanındaki derme çatma yataklarında kıpırdandılar, esnediler ve gerindiler. En azından hâlâ buradaydılar. Yorganın altından sıyrıldı, ayakları serin ahşap zeminde sessizdi. Ateş gece boyunca kısık yanmıştı ama kulübe şaşırtıcı miktarda sıcaklığını koruyordu.

Elbisesi sobanın yanında asılı duruyordu ve onu almaya gittiğinde şaşırtıcı derecede temiz olduğunu fark etti. Dün gece o uyuduktan sonra yıkamış olmalıydı. Elbisesini tekrar giyerken bu beklenmedik nezaket göğsünü sızlattı. Lenora yıkanması için gönderdiği kıyafetler arasında fırın gibi kokan bir şey istemediğine karar verdiğiinden beri çamaşırlarını kendisi yıkıyordu. Bu sanal yabancı ona üvey annesinden daha nazik davranmıştı.

Giyindikten sonra pencereden dışarı baktı. Kulübenin duvarına dünkünden çok daha büyük bir odun yığını yığılmıştı. Gün boyunca yorulmadan çalışmış, güçlü kolları baltayı zahmetsiz bir hassasiyetle sallamıştı. Onu kapı aralığından izlemiş, her hareketindeki akıcı güç karşısında büyülenmişti.

Odun yığınının yanında temizlenmiş ve saklanmaya hazır iki tavşan ve küçük bir geyiğe benzeyen bir şey asılıydı. Daha çok onun el işi. İki kez ormanda kaybolmuş, her seferinde taze avlarla geri dönmüş ve kadının yardım tekliflerini reddetmişti. Hatta şöminenin yanındaki köşede duran küçük odun sobasını kullanarak avından şaşırtıcı derecede iyi bir güveç bile yapmıştı.

"Yatağı al," homurdandı karanlık çöktüğünde, pelerini kapının yanında yere sererek. "Önce beni geçmeden hiçbir şeyin içeri giremeyeceğini bilerek daha iyi uyuyorum."

İtiraz etmeye çalıştı -ne de olsa onun kulübesiydi- ama kehribar rengi gözlerindeki bakış hiçbir tartışmaya izin vermedi.

Ama şimdi neredeydi? Pelerini yoktu. Yattığı yerde kimsenin olduğuna dair bir belirti yoktu. Karnına soğuk bir his yerleşti. Onu terk edeceğini söylemişti - temelli mi gitmişti? Onu burada mı terk etmişti?

Kileri kontrol etti ve şaşırtıcı derecede dolu olduğunu gördü. Kök sebzeler saman kutularında saklanmıştı. Bir sepet elma. Hatta bir çuval un ve tuz. Tavşanlar ve geyiklerle birlikte haftalarca yetecek kadar yiyecek vardı.

"Bütün bunları neden sadece gitmek için yaptın?" diye fısıldadı boş kulübeye.

Bashful mızızlanarak eteğini mıncıklayınca eğilip onu kucağına aldı.

"Görünüşe göre artık sadece biz olabiliriz," diye mırıldandı, beklenmedik bir hayal kırıklığı acısını görmezden gelmeye çalışarak. Ama sonra yatağın yanındaki duvarda asılı duran pelerini gördü. Adam geri geliyordu.

O anda hissettiği rahatlama o kadar büyüktü ki irkildi. Ne düşünüyordu ki? Onu kaçırmış ve buraya esir olarak getirmişti. Gittiği için minnettar olmalıydı. Aslında bu fırsatı kaçmak için kullanmalıydı.

Ancak bu kaçış yavruları terk etmek anlamına geliyordu. Ocağın yanında yuvarlanan yavrulara bakarken kalbi sızladı. Onun planlarından ya da dışarıdaki tehlikelerden habersiz, büyük bir rahatlıkla oynuyorlardı. Onlara baktığı kısa süre içinde onları sevmeye başlamıştı; onları beslerken küçük bedenleri ona sıcacık geliyor, minicik dilleri minnettarlıkla parmaklarını yalıyordu.

Ama aptal değildi. Yedi Adyani yavrusu onu oldukça yavaşlatırdı. Hepsini taşıyarak asla uzağa gidemezdi ve eğer havlamaya ya da ağlamaya başlarsa, konumunu anında ele verirlerdi. Ayrıca köye geri döndüğünde neyle karşılaşacağından da emin değildi. Willem'e gitmeye ve ondan yardım istemeye karar verdi. Umarım üvey annesinin hiçbir yere gitmediğini anlamasını sağlayabilirdi.

En iyisi bu, dedi kendi kendine sertçe. Onları sonsuza dek köyde tutamayacağını her zaman biliyordu.

Bashful'u diğerlerinin yanına koydu ve yanlarına diz çökerek parmaklarını yumuşak kürklerinde gezdirdi.

"Özür dilerim, küçükler," diye fısıldadı gözleri dolup görüşünü bulanıklaştırırken. "Yalnız gitmek zorundayım."

Onları terk etmekten ne kadar nefret etse de, bunun doğru karar olduğunu biliyordu. Vultor'un onlarla ilgileneceğinden emindi. Onları odunlukta ölüme terk edebilirdi ama bunun yerine onları toplayıp yanında getirmişti. Hatta dün onlar için avlanmış ve özellikle büyüyen bedenleri için et getirmişti.

Ona karşı niyeti ne olursa olsun, onlara zarar vermeyecekti - bundan emindi.

Yavruların her birini son bir kez okşadıktan sonra, üzerinde uyudukları battaniyeyi düzeltti ve şöminedeki sönmekte olan közlerden güvenli bir şekilde uzakta olduğundan emin oldu. Su kaplarını doldurdu ve başka bir kabı da artık güveçle doldurdu.

"Sizin için geri dönecek," diye güvence verdi onlara, sesi kırılsa da. "Ve belki... belki köye geri dönmenin yolunu bulduğumda, sizin için geri dönmenin bir yolunu bulabilirim."

Yalanın tadı dilinde acıydı. Oradan ayrıldıktan sonra onları bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Bunu yaptığı için kendini suçlu hissetse de, kapıya yönelmeden önce su kabuğunu ve birkaç elmayı aldı. Yavrulara son bir kez bakarak kapıyı açtığında inanılmaz derecede ağır olduğunu hissetti.

"Uslu dur," diye fısıldadı, sonra dışarı çıktı, gözleri daha fazla yaşla dolarken kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Gözyaşlarını silerek araziye inceledi. Ağaçlar her yöne uzanıyordu ama arazi sağına doğru aşağıya doğru eğimliydi. Mantık, yokuş aşağı gitmenin sonunda dağların eteklerine varacağını ve oradan köye dönüş yolunu bulabileceğini söylüyordu.

Bir daha bastırarak aceleyle ormana girdi ve yokuş aşağı inmeye başladı, nefesi kısa, panik patlamalar halinde geliyordu. Sabah güneşi yukarıdaki gölgelikten süzülüyor, her esintide değişen benekli desenler yaratıyordu ama o bunların güzelliğini takdir edemeyecek kadar gergindi.

Her dal çıtırtısı ve hışırtı kalbini hoplatıyordu. Hayatını mutfaklarda ve pazarlarda geçirmişti, vahşi doğada değil. Orman onun etrafında hem güzel hem de ürkütücü bir şekilde canlı hissediyordu. Kuşlar tepesinde anlayamadığı dillerde ötüyor, görünmeyen yaratıklar çalılıkların arasında koşuşturuyordu.

"Yürümeye devam et," diye mırıldandı kendi kendine. "Aşağı demek şehir demek."

Her adımında derme çatma tekerlemeyi tekrarlıyor, bacaklarında giderek artan ağrıyı ve dikenli çalılarının arasından geçerken kollarında oluşan çizikleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Gözüne bir hareket ilişti; uzun ve kıvrımlı bir şey sağındaki dökülmüş yaprakların arasından kayıyordu. Nefes nefese kaldı ve yana doğru sıçradı, zihninde Cresca'nın zehirli yılan versiyonunun görüntüleri canlandı.

Ayağı hiçbir şeyin üzerine basmadı.

Zemin altında kayboldu ve düşmeye başladığında midesi sarsıldı. Kollarını çırparak umutsuzca tutunacak bir yer aradı. Bir mucize eseri parmakları, şimdi dik bir uçurum olduğunu fark ettiği yerin kenarından sarkan budaklı bir dala dolandı.

Dal, ağırlığının altında uğursuz bir şekilde gıcırdarken ayakları havada işe yaramaz bir şekilde tekmeleyerek düşüşün üzerinde sallanıyordu. Altında, devrilmiş ağaçlar ve keskin taşlardan oluşan bir arapsaçına dönüşen kayalık bir yamaç uzanıyordu.

Kimsenin duymayacağını bildiği halde "İmdat!" diye bağırdı. Parmakları sert ağaç kabuğunda kaymaya başladı, küçük kıymıklar derisine batıyordu.

Dal daha da alçaldı. Dalın topraktan kurtulmaya başladığını fark edince panik damarlarına yayıldı. Kökün yavaşça kenardan koptuğu yerden aşağıya toprak ve küçük taşlar yağıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, kime yalvardığından bile emin değildi. "Ölmek istemiyorum."

Kolları tüm vücut ağırlığını taşımaktan titriyordu. Tamamen pes etmeleri ne kadar sürerdi? Aşağıdaki düşüş sonsuza kadar uzanıyor gibiydi ve en iyi ihtimalle kırık kemikler vaat ediyordu.

Yüzüne bir gölge düştü ama başını kaldırıp bakamadan güçlü eller bileklerine kenetlendi. Tek bir güçlü hareketle, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi yukarı doğru çekildi.

Kendini sert bir göğse bastırılmış, öfkeli kehribar gözlere bakarken buldu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye homurdandı, sesi kadının bedeninde titreşiyordu.

Cevap veremedi, kalbi hâlâ kaburgalarına çok sert çarpıyordu. Birdenbire ortaya çıkmıştı, eski masallardaki bir orman ruhu gibi.

Bir yanıt beklemeden onu kollarının arasına aldı. Bir an uçurumun kenarında titrerken, bir an sonra ona sarılmış, ayakları havada sallanıyordu.

"Beni yere bırak," diye zayıfça itiraz etse de vücudu bir rahatlama dalgasıyla ona ihanet etti.

"Böylece düşecek başka bir uçurum bulabilirsin?" Çenesi gergindi, derisinin altında bir kas seğiriyordu.

Adam onu ormanın içinde taşırken, kadın yavaş yavaş nefesini tuttu. Etrafındaki ağaçlara baktı ve birden kulübeye hangi yönden gidileceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Her şey aynı görünüyordu; uçsuz bucaksız gövdeler ve çalılıklar, görünürde hiçbir yol yoktu. Vadiden kendi başına kaçmış olsa bile, umutsuzca kaybolmuş olacaktı. Gerçek bir planı olmadan tehlikenin içine doğru koşmuştu.

Aptal olduğumu fark etti. Ama şimdi güvendeyim.

Vultor'unun öfkesine rağmen, bundan hiç şüphesi yoktu ve kendini onun göğsünde rahatlatırken buldu. Adamın adımları emin ve istikrarlıydı, kolları onu sıcak ve güvenli bir şekilde sarıyordu. Yanağı onun omzuna yaslanmıştı ve kulağının dibinde kalbinin düzenli atışını duyabiliyordu.

Tatsız değildi. Bu düşünce yanaklarının kızarmasına neden oldu. Onu esir alan kişinin kollarında kendini güvende hissetmemeliydi ama yine de vücudunun bu konuda kendi fikri varmış gibi görünüyordu.

Onu kulübeye kadar taşıdı ve hala Tessa'yı taşıırken kulübenin kapısını omuzlayarak açtı. Yavrular heyecanla havlayarak hemen onlara doğru koşular.

"Artık beni yere bırakabilirsin," dedi sessizce.

Onu ayağa kaldırdı ama dengesini bulana kadar bir elini kolunda tuttu. Onu bıraktıktan sonra bile dokunuşunun sıcaklığı devam etti.

"Bunu bir daha deneme." Sesi sertti ama gözlerinde başka bir şey parıldıyordu; endişe mi? "Bu dağlar tehlikelidir. Vadiler, yırtıcı hayvanlar, gizli çukurlar var. Bir gün bile hayatta kalamazsın."

Tartışmak, kendi başına idare edebileceği konusunda ısrar etmek istedi ama o uçuşunun üzerinde sallanışının anısı çok tazeydi. Eğer onu bulduğu zaman bulmamış olsaydı...

"Haklısın," diye itiraf etti, kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Bu ormanı bilmiyorum. Düşmemiş olsaydım bile kaybolurdum."

Kaşları hafifçe kalktı, sanki onun kabul etmesini beklemiyormuş .

"Kalacağım," diye devam etti kollarını kavuşturarak. "Şimdilik."

Ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi, tam bir gülümseme değildi ama yakındı. Yüzünü değiştirmiş, sert çizgileri yumuşatmış ve onu daha genç göstermişti. Kendini ona bakarken buldu, bu küçük ifadenin onu nasıl etkilediğine şaşırdı.

"Bu durumda, sizce de tanışma vakti gelmedi mi?" diye ekledi. "Ben Tessa."

"Biliyorum." Adam iç çekene kadar sabırla bekledi. "Ben Korrin."

Kız cevap vermeden önce arkasını döndü ve kilerden malzemeleri topladı. Dışarıdayken yakalamış olması gereken bir tavşan hazırlanmaya hazır bekliyordu. Onu yeterince ustalıklı temizlemişti ama iş sebzelere gelince aynı beceriyi gösterememişti.

Bir süre onun bıçakla uğraşmasını izledi, sonra derin bir iç çekti.

"Sen mahvetmeden ben yapayım," diyerek öne çıktı ve elini uzattı.

Tereddüt etti, sonra bıçağı uzattı. "Yemek pişirmenin yanı sıra fırında da mı pişiriyorsun?"

"Mutfakta ne yapacağımı bilirim. Babam Lenora ile evlenmeden önce sık sık birlikte yemek yapardık." Sebzeleri pişirmeye başladı, bu tanıdık süreç onu rahatlatıyordu. "Eğer burada kalacaksam, bir işe yarayabilirim."

Geri çekildi ve kehribar rengi gözleriyle onun çalışmasını izledi. Aralarındaki sessizlik artık farklıydı; tam olarak rahat değildi ama artık gerilimle dolu da değildi.

Ama sonra adam ona demir bir tencere uzatırken elleri birbirine değdi ve içinde beklenmedik bir sıcaklık kıvılcımı tutuştu. Önemli bir şey değildi, sadece kısa bir dokunuştı, ama kendini... daha önce hiç hissetmediği bir şekilde canlı hissetti.

Bir kalp atışı için gözleri buluştu. Aralarında sıcak, ilkel ve umut dolu bir şey geçerken gözlerinde altın parladı.

Sonra tencere yere çarparak büyüğü bozdu. Adam tencereyi almak için eğildiğinde kadın gözlerini kırıştırdı.

"Sen pişirebilirsin," dedi huysuzca, düşmüş tencereyi ona uzatarak. "Ben balık tuzağını kontrol edeceğim."

Adam uzaklaşırken onun geniş sırtına baktı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı.

O ormanda gözden kaybolana kadar bu basit sözlerin ne kadar anlamlı olduğunu fark etmemişti.

BÖLÜM 8

Korrin cüssesine rağmen sessizce hareket ederek çalıkların arasından geyiği takip etti. Dişi geyik küçük bir derede durakladı, su içmek için başını eğdiğinde kulakları seğiriyordu. Bir ok yerleştirdi, kirişi geri çekti ve tek bir akıcı hareketle bıraktı. Ok tam isabet etti ve hayvan acı çekmeden yere düştü. Temiz bir av.

Düşmüş geyiğe yaklaşırken kendi kendine, "Bu hafta üç oldu," diye mırıldandı.

Aklı Tessa'nın beklediği kulübede dolaşırken, karkası pratik bir verimlilikle tarlaya götürdü. Canavarı, etle dönme ve Tessa'nın kendisine yaptığı ikrama gülümsediğini görme düşüncesiyle tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı. Kaşlarını çatı, ilkel yanını susturmaya çalıştı.

O gün beşinci kez kendi kendine, "Sadece gitmeden önce yeterince aldığından emin oluyorum," dedi.

Ama onu kulübeye getirdiğinden beri üç gün geçmişti ve her sabah kalmak için yeni bir bahane buluyordu. Daha fazla odun kesilmesi gerekiyordu. Çatıda küçük bir sızıntı vardı. Yavruların taze ete ihtiyacı vardı. Tüm bu görevler onu kızın yanında tutuyordu.

Kulübeye döndüğünde onu yerde bağdaş kurmuş, adyani yavrularıyla oynarken buldu. İçlerinden biri -beyaz çizgili bücür- onun kucağına oturmuş, şakacı bir şekilde parmaklarını kemiriyordu.

"Geri dönmüşsün." Gülümsemesi sıcak ve yumuşaktı ve bu manzara karşısında göğsünde bir şeyler sıkıştı.

"Bir geyik yakaladım." Deriye sardığı eti kaldırdı. "Bir süre idare eder."

"Bir tane daha mı? Tütsü odası zaten dolu."

Omuz silkti ve küçük masaya doğru ilerleyerek avını açtı. "Erzağa ihtiyacınız olacak."

"Gittiğin zaman için mi?" Sesi dikkatlice nötrdü.

Elleri hareketsiz kaldı. Bugün bahsetmemişti ama ikisi de sonsuza kadar kalamayacağını biliyordu. Kalmamalıydı.

"Evet."

Kızın kendisini izlediğinin farkında olarak eti hazırlamakla meşguldü. Canavarı onu burada terk etme düşüncesinden hoşnutsuzluk içinde homurdandı. Kalmak, kendilerine ait olduğunu düşündüklerini korumak istiyordu.

"Dikkatli olursan et bir ay, belki daha fazla dayanır." Kulübenin etrafına baktı, düzgün odun , kirişlerden sarkan otları ve onarılmış sandalyeyi fark etti. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin."

Ama bunu söylerken bile canavarı aynı fikirde değilmiş gibi hırladı. Ona ihtiyacı vardı. Ve belki de, bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, kendisinin de ona ihtiyacı vardı.

Hayır! Hayır!

Bu fikri reddederken geyik etini gereğinden fazla güç kullanarak dilimledi, bıçak ahşap kesme tahtasına çarptı. Kulübenin karşısında, topladığı otları ayıklarken usulca mırıldanıyordu. Melodi basit ama hoştu -tanımadığı bir köy ezgisi- ve keskin kulakları her notayı yakaladı.

Dişlerini gıcırdattı, bu sestən ne kadar hoşlandığına sinirlenmişti.

"Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye hırladı.

Mırıldanması aniden kesildi. "Ne yapmak?"

"Bu... gürültü."

"Şarkı söylemeyi mi kastediyorsun?" Kaşları çatıldı. "Bunun seni rahatsız ettiğini fark etmemiştim."

Homurdanarak işine geri döndü. Gerçek şu ki, şarkı söylemesi onu hiç rahatsız etmiyordu. Sorun da buydu. Sesinin yükselip alçalması, bazen tam olarak hatırlayamadığı kelimeleri fısıldaması çok hoşuna gidiyordu. Kulübede yaşanıyormuş hissi veriyordu. Sıcak.

Tehlikeli.

Beyaz çizgili bücür tekrar ona doğru yuvarlandı ve dikkat çekmek için havladı. Hemen onu kucağına aldı ve burnunu onun bulanık kafasına bastırdı.

"Kimmi  benim küçük cesur sava  ım?" diye mırıldandı. "Beni büyük k   kurttan mı koruyorsun?"

Yavru çenesini yaladı ve kakhahası küçük kulübeyi doldurdu. Göğsünün içinde bir şey acıyla büküldü. Kadının hayvanın kulaklarının arkasını nazikçe ka ımasını izledi, dokunu u boğazını sıkacak kadar  efkatliydi.

Gözlerini kaçırarak önündeki ete odaklandı. Canavarı huzursuzca kıpırdandı, onun sıcaklığına, yumu aklığına çekildi. Odanın diğer tarafına geçmek, aynı  efkatin kendisine de yöneldiğini hissetmek istiyordu.

"Aptalca," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu ba ını kaldırarak.

" nemli bir şey değil."

Yavruyu yere bırakıp içine devam eder etmez mırıldanmaya ba ladı. tekrar ba ladı, bu sefer daha yumu aktı. Duymak için kendini zorlarken buldu, daha önceki daha dolgun sesi  zliyordu.

Bu bağlılık giderek tehlikeli bir hal alıyordu. Onunla bu kulübede geçirdiği her gün duvarlarını a ındırıyordu. Yavrularla ilgilenme şekli, içinde bulundukları durumdan hiç  ik yet etmemesi, sessiz kararlılığı... Tüm bunlar onun savunmasının altını oyuyordu.

Bir de geceler vardı, uyanık yatıp onun nefes alı ını dinliyor ve dar yatakta ona katılma, onu kollarına alma, ellerini o tatlı kıvrımlarda gezdirme dürtüsüyle sava ıyordu...

Kulübede geçirdiği ilk gece, altına giydiği ince  alvara kadar soyunmadan önce onun uyuduğunu d   nene kadar beklemi ti. Ama o uyumamı tı ve gece g r    mükemmeldi. Ay ışığı ince kuma ı yarı saydam hale getirdiğinde her cazip ayrıntıyı görmüştü ve bu anı rüyalarına girmişti.

Gitmesi gerekiyordu. Bir an önce. Ona değer vermeye ba ladığını itiraf etmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce.

Kararlılığına rağmen, ertesi gün kendini bir kez daha ormandan geçerken buldu, herhangi bir av izine karşı tetikteydi. Kırmızı bir parıltı dikkatini çekti ve çalıyı incelemek için diz çöktü. Tombul meyveler dallarda ağır ağır asılı duruyor, tatlı kokuları burun deliklerini dolduruyordu. Canavarı memnuniyetle guruldadı.

Böğürtlen toplamayı planlamamıştı. Genelde uğraştığı türden bir şey değildi. Ama işte , sevgilisini etkilemeye çalışan bir köylü çocuğu gibi meyve topluyordu.

Başka bir meyveyi dikkatle koparıırken bile bu düşünceyle kaşlarını çatı. Dün ekmeğinin tadına baktığı zamanki yüzünün görüntüsü aklından çıkmıyordu; iltifatına karşılık gözleri nasıl parlamış, gülümsemesi yavaşça ve ılık bir şekilde yüzüne yayılmıştı.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı kendi kendine ama büyük bir yapraktan yaptığı derme çatma keseyi doldurmaya devam etti.

Kulübeye döndüğünde, kadın ateşin üzerinde bir şeyler karıştırıyordu. Yavrular ayaklarının dibinde bir yığın halinde uyukluyorlardı, sabahki oyunlarından yorgun düşmüşlerdi. Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı ve alındaki bir bukleyi itti.

"Nereye merak etmeye başlamıştım," dedi.

Tereddüt etti, birden kendini aptal gibi hissetti. Ne yapıyordu, ona çilek mi getiriyordu? Ama artık geri adım atmak için çok geçti. Yanına yaklaştı ve yaprağa sarılı bohçayı beceriksizce ona doğru itti.

"Bunları kullanabileceğini düşündüm," dedi

huysuzca. Paketi açtığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yabani meyveler! Oh, mükemmeller!" Mavi gözleri ışıldayarak ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti, kadının sevincinden rahatsız olmuştu. "Seni markette onlara bakarken gördüm."

"Bunu hatırladın mı?"

Sesindeki merak göğsünün sıkışmasına neden oldu, ama o cevap vermeden önce parmak uçlarında yükseldi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Temas kısaydı -sadece dudaklarının tenine değen yumuşak sıcaklığı- ama tüm vücudunda bir şok etkisi yarattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonra dönüp gitti. "Ben böğürtlenli crumble yapacağım. Babam onları çok severdi."

Donup kaldı, eli bilinçsizce dudaklarının olduğu noktaya dokunmak için kalktı. Canavarı memnuniyetle mırıldanırken, geri kalanı sersemlemiş bir halde, onun hareketinin açığa çıkardığı duygu dalgalanmasına tamamen hazırlıksızdı.

O gece oturup ateşe baktı ama alevleri görmedi, düşünceleri çok uzaklardaydı. Akşam yemeklerinden sonra kulübe sessizleşmişti, sadece arada sırada yanan odunların çıkardığı sesler sessizliği bozuyordu. Karşısında, yerde bağdaş kurmuş oturuyor, parmaklarıyla kucığında uyuyan iki yavruyu hafifçe okşuyordu.

Bu kadar rahat hissetmemeliydi. Bu kadar... huzurlu. Bir insanla değil. Yine de ortamla ilgili bir şey -ateşin sıcaklığı, ona baktığında gözlerindeki yumuşaklık- yıllardır içinde düğümlenmiş olan bir şeyi gevşetmişti.

"Bir ailen var mı?" diye sordu sessizce, sesi ateşin çıtırtısından zar zor duyuluyordu.

Gerildi. Bu onun hakkında konuştuğu bir şey değildi. Asla. Ama kelimeler yine de geldi.

"Annem birkaç yıl önce öldü." Bu itiraf aralarında havada asılı kaldı. Daha fazlasını söylemeyi planlamamıştı, ama kadın sessiz kalıp zorlamadan bekleyince, gerisi döküldü. "Akıncılar. Bölgemize geldiler, istedikleri her şeyi aldılar ve yollarına çıkan herkesi öldürdüler."

Pençeleri bilinçsizce uzadı ve avuçlarına saplandı.

"Babam öldükten sonra asla eskisi gibi olmadı. Kırılıyordu. Bir süre şehirde yaşadık ama bu onun için çok fazlaydı. Şehirden uzakta daha mutlu olacağını düşündüm ve dağlara taşındık. Tekrar bir sürüye katılmaya hazır değildi, bu yüzden yakınında kaldım, onun için avlandım, onu korudum." Sesi sertleşti. "Bana en çok ihtiyaç duyduğu zamanlar hariç."

Evinden çok uzakta bir geyiğin izini sürüyordu.

"Onu evimizin yıkıntıları arasında buldum. Saklanmıştı ama yine de onu buldular." Sertçe yutkundu. "O bir savaşçı değildi. Hiçbir zaman da olmadı."

Gözleri ateş ışığında parlıyordu ama boş sözler söylemedi ya da acımadı. Bunun yerine aralarındaki boşluğa uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Dokunuşu hafif, neredeyse belirsizdi ama onu şimdiki zamana bağladı.

"İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyorsun,"

diye fısıldadı. Kendi elini örten küçük eline

baktı.

"Evet." Bu tek kelimede yılların öfkesi ve kederi vardı.

"Özür dilerim," dedi basitçe. Tüm insanlar için değil. Yapılanları mazur göstermeye çalışmıyordu. Sadece onun kaybı için üzgündü.

Onun yüzünü dikkatle izlerken elini çekmedi, yargılama ya da korku . İkisini de bulamadı; sadece dengesini sürekli bozan o sessiz kabullenışı buldu. Ona haftalarca akıncıların izini sürdüğünü, onları teker teker nasıl avladığını, çığlıklarının göğsündeki boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmadığını anlatmadı. Bazı şeylerin konuşulmaması daha iyiydi, yine de gözlerindeki bir şey ona en azından bir kısmını tahmin ettiğini söylüyordu.

"Ondan sonra başıboş dolaştım," dedi, sesi sertti. "Başkalarının etrafında olmaya dayanamadım."

Kucağındaki yavrulardan biri gerindi ve esnedi, minik dişleri ateş ışığında parlıyordu. Nazik parmaklarıyla başını okşadı ve yavru tekrar yerine oturdu.

"Seren bir kış beni yarı ölü buldu. Günlerdir bir şey yememiştım." Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle büküldü. "Avlanamayacak kadar inatçı, umursamayacak kadar öfkeliydim."

"Bu dağlar mı?" diye sordu usulca.

Başını salladı. "Evet, ama kuzeyde uzun bir yol var. Beni buraya sürükledi. Beni besledi. Ben sadece... var olurken saatlerce benimle konuştu." O günleri parça parça hatırlıyordu; yaşlı Vultor'un sürekli varlığını, Seren'in onun tekrar konuşmasını sabırla bekleyişini. "O iyi bir alfa. Hak ettiğimden daha iyi."

"Ama sen kalmadın."

"Yapamadım." Parmaklarını esneterek pençelerinin uzayıp geri çekilmesini izledi. "Çok fazla anı. Çok fazla hayalet." Omuz silktilti. "Ödül avcılığına başladım. Bulunmak istemeyen şeylerin izini sürmekte iyi olduğum ortaya çıktı."

Annesinin katillerini avlamak ona bunu öğretmişti.

"Yıllarca uzak kaldım. Bir yerden bir yere taşındım. İşten işe. Parası iyiydi ve hareket halinde olmayı seviyordum." Kulübenin etrafına bir göz attı. "Sözleşmeler arasında bazen burayı kullandım."

"Neden geri döndün?"

"Seren geri dönmemi istedi. Bana ihtiyacı olduğunu söyledi." Olay bundan daha - ortak bağlantılar aracılığıyla iletilen mesajlar, insanlarla artan gerginlik söylentileri, Seren'in daha iyi bir şey için vizyonu. "Ona bu kadarını borçlu olduğumu düşündüm."

Onun kendisini izlediğini hissetti, bakışları sabit ve tereddütsüzdü. Çoğu insan geçmişinden bahsettiğinde gözlerini kaçırırdı; orada gördükleri karanlıktan rahatsız olurlardı. O öyle yapmadı.

"Hâlâ tüm insanlardan nefret ediyor musun?" "Bazı günler."

"Özür dilerim," dedi tekrar ve adam onun geri çekilmeye başladığını hissetti, Onun elini kendi elinin içine almaktan kendini alamadı. "Sen farklısın."

"Nasıl farklı?"

Elini yanağına, daha önce dudaklarının değdiği noktaya götürdü. O kısa temasın anısı hâlâ olması gerekenden daha sıcaktı.

"Önemsiyorsun. O yavruları. Sana karşı nazik olmayan insanları." Sesi sertleşti. "Başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun. Senden nefret etmiyorum."

İtiraf aralarında havada asılı kaldı, çiğ ve dürüst. Kadın sessizce onu inceledi, parmakları hâlâ onunkilere değiyordu.

"İnsanlarla birlikte yaşamayı öğrenebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu sonunda.

İlk içgüdüsu bunu inkâr etmektir. İnsanlar vahşi, öngörülemeyen yaratıklardır. herkesten daha iyi biliyordu ki onlar ölüm ve

yıkıma yol açtı.

Yine de burada sessizlik içinde otururken, onun elini tutarken, gerçek beklenmedik bir güçle yüzüne çarptı.

"Zaten öyleyim."

BÖLÜM 9

Tessa Korrin'e gülümsedi, onun açıklamasına hazırlıksız yakalanmıştı. "Sanırım öylesin."

Onun orada olmasına, düşünceli bakışlarına ve hırçın emirlerine o kadar alışmıştı ki, hayatının bir parçası olmadığı bir zamanı hayal etmek bile zordu.

Onsuz bir zamanı hayal etmek bile istemiyorum.

Ateş ışığında güçlü ve keskin profiline bakarken göğsü ağrıyordu. Üvey annesinin emriyle onu evinden alan erkek hakkında böyle hissetmemeliydi. Yine de... yavrulara davranışındaki nezaket, onu vadiden kurtarma şekli, ona bakmaktan memnun görünmesi... Bu şeyler onun sert dış görünüşünden daha yüksek sesle konuşuyordu.

"Biliyor musun," dedi sesini hafif tutarak, "insanları küçümsediğini iddia eden biri için, buna karşı oldukça sabırlı davrandın."

Ağzı seğirdi. "Sana söyledim, sen diğerleri gibi değilsin."

"Ama ben insanım. Hepimiz aynı değiliz, tıpkı tüm Vultor'ların aynı olmadığı gibi." Yavrulardan biri kucağından indi ve diğerleriyle birlikte sepete geri tırmandı. "İnsanlar deneyimleriyle, seçimleriyle şekillenir. Annene olanlar korkunçtu ama bu hepimizi tanımlamıyor."

Çenesi gerildi ve çok mu ileri gittiğini merak etti. Ama onun anlamasına ihtiyacı vardı.

"Annene zarar veren adamlar, bana da zarar verirlerdi. Onlar benim halkım değil, senin halkın oldukları kadar."

Adam sessiz kaldı ama kadın gözlerini üzerinde hissetti. İnceliyordu. Düşünüyordu.

"Tüm Vultor'ları sever miydim bilmiyorum ama senin kim olduğunu seviyorum," diye itiraf etti, yanakları ısınmıştı. "Koruyucu ve vahşisin. Dürüstsün. Ve o Adyani yavrularına kendi çocuklarınmış gibi davranıyorsun."

Bunun üzerine ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Beni etkilemeye başladılar."

"Buna sevindim." Öne doğru eğildi, tekrar onun eline uzanmaktan kendini alamadı. "Belki de insanları uzak tutmaya çalışmayı bırakmanın zamanı gelmiştir."

Parmakları onunkileri sıkıca kavradı. Kız onu izlerken ateş çıtırdadı, gözleri titreyen ışığı yansıtıyordu. Onunla ilgili bir şey onu çağırıyor, içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

"Belki."

Fazla bir şey değildi ama bir başlangıçtı.

Ertesi sabah, sabah avından döndüğünde onu kapıda karşıladı.

"Bana öğretmeni istiyorum," dedi hızla ve adam bir kaşını kaldırdı. "Neyi öğretmemi?"

"Her şey. Ormanda nasıl gezinilir, yiyecek nasıl bulunur, neyin yenmesinin güvenli olduğu nasıl tespit edilir." Tavşanları işaret etti. "Sen her şeyi yaparken ben burada bekleyemem. Ve eğer burada değilsen..."

Bir şey söylemeye başladı, sonra fikrini değiştirdi, uzun bir süre onu inceledi, kehribar rengi gözleri okunmuyordu. "Dışarısı tehlikeli."

"İşte tam da bu yüzden öğrenmem gerekiyor. Ya sana bir şey olursa?"

Başını sallamadan önce yüzünde bir şey -endişe- parladı. "Peki. Bugün başlarız."

Orman gün ışığında daha az tehditkâr ve daha büyülü bir hale bürünmüştü. Adam yer işaretlerini gösterip ona yönünü nasıl bulacağını öğretirken dikkatle dinledi.

"Yosunlar ağaçların kuzey tarafında daha kalın büyür," diye açıkladı, iri elini gövdeye sürterek. "Ve dalların nasıl büyüdüğünü görüyor musunuz? Onlar

güneşe doğru uzan."

Ona hangi meyvelerin yenebileceğini gösterdiğinde, onları avucuna koyarken parmakları birbirine değdi. Koluna bir sıcaklık çarptı ve neredeyse onları düşürüyordu. Adamın gözleri kızinkilerle buluştu, gözlerini kaçırmadan önce kısa bir süre altın rengi parladı.

"Bu mantarlar zehirli," dedi daha sonra, kırmızı şapkalı bir kümesinin yanına çömelmişken. Kadın onun yanında diz çöktü, omuzları birbirine değiyordu. "Ama bunlar -" diyerek yakındaki başka bir çeşide uzandı, "- güvenlidir."

Onları incelemek için daha yakına eğildi, aniden adamın yüzünün kendi yüzüne ne kadar yakın olduğunun farkına vardı. Adamın vahşi ve temiz kokusu duyularını doldurdu ve başını kaldırdığında adam onu izliyordu ve gözlerindeki açlık karşısında kalbi hızla çarptı.

"Ben-" diye başladı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Elini yavaşça kaldırdı ve onun yanağına dokundu. Sadece hafif bir dokunuştı ama tüm varlığı o tek temas noktasına odaklanmıştı. Kız ona doğru sallanmaya başladı, ama sonra adam tekrar ayağa kalktı ve ona yardım etmek için aşağı uzandı.

O gece, neredeyse tamamen ormanda kendi çabalarıyla yaptığı yahniyi gururla karıştırdı. Küçük kulübeyi dolduran lezzetli koku, ilkel fırında pişirmeyi başardığı taze ekmeğin kokusuyla karıştı. Korrin'e gülümsemek için başını çevirdiğinde onu ateşin önündeki halıya yayılmış, etrafı Adyani yavrularıyla çevrili halde buldu.

Bold botunu şakacı bir şekilde çekiştirirken Storm yeleğini çiğniyordu. Geri kalan beşi ise kıpır kıpır bir kürk ve minik diş yığını halinde onun etrafında yuvarlanıyordu. Onu en çok etkileyen şey sadece buna izin vermesi değil, her zamanki sert ifadesinin yumuşayarak neredeyse gülümsemeye benzeyen bir şeye dönüşmesiydi.

"Giderek güçleniyorlar," diye gözlemledi, kendi gülümsemesini kullandığı tahta kaşığın arkasına saklayarak.

Bir yavru parmağını ısırırken homurdandı. "Ve daha ."

Ama sözlerinde hiç sıcaklık yoktu. İri eli Bashful'u dikkatlice kucağına aldı ve omzuna yasladı. Minik yaratık onun boynuna sokuldu ve göğsü aniden ağrımaya başladı.

Kulübe bu gece farklı hissettiriyordu. Ateş çıtırdıyor, güveç fokurduyor ve aradaki boşluğu yavruların şakacı cıvıltıları dolduruyordu. Küçük mutfak alanında dolaşıp tahta kase ve kaşıkları yerleştirirken, adamın gözlerinin onun hareketlerini takip ettiğinin farkındaydı.

Burası evim gibi hissettirdi. Lenora'nın sürekli eleştirdiği fırın değil. Babasının ölümünden önceki evi bile değildi. Bu yeni bir şeydi, bilmeden arzuladığı bir şeydi, ait olduğu bir yerdi. Burada, kendisini ve yedi yetim yavrusunu kaçırان adamla birlikte bu rustik kulübede, yıllardır olmadığı kadar huzurlu hissediyordu. Bu çok saçmaydı. Tehlikeli, hatta. Ve yine de...

Adamın yavrulara zarar vermemeye dikkat ederek kendini onlardan nazikçe ayırmasını izledi. Birkaç gün önce onu dehşete düşüren korkunç ödöl avcısı şimdi neredeyse... evcil görünüyordu.

Aile düşüncesi -babası öldüğünden beri gerçek anlamda sahip olmadığı bir şey- göğsünde sıcak ve beklenmedik bir şekilde çiçek açtı.

Kadın dumanı tüten yahniyi tahta kaselere doldururken ona katıldı. Ona bir kâse uzatırken parmakları birbirine değdi ve artık tanıdık gelen bir sıcaklık koluna yayıldı. Onun karşısındaki kaba yontulmuş sandalyeye yerleşti ve adamın ilk lokmasını almasını izledi.

"İyi mi?" diye sordu, garip bir şekilde onun onayını almak için endişeleniyordu.

Başını salladı, kehribar rengi gözleri ateş ışığını yakaladı. "Aylardır yediğim her şeyden daha iyi."

Bu iltifat onu olması gerekenden daha fazla ısıttı. Kendi kâsesiyle meşgul oldu, tavşan ve yabani otların zengin tatlarının ağzını doldurmasına izin verdi. Yavrular ocağın yanındaki yığına yerleşmişlerdi, minik bedenleri senkronize bir uykuyla yükselip alçalıyordu.

"Eskiden bir annem olmasını hayal ederdim," dedi aniden ve bu itirafıyla kendini şaşırttı. "Annem ben altı yaşındayken öldü ve sonra sadece ben ve babam kaldık. Onu çok seviyordum ama yine de bir annem olsun istiyordum."

Kaşığını yere bıraktı, onu izliyordu.

"Babam Lenora'yı eve getirdiğinde çok heyecanlanmıştım." Güvecine baktı ve buharın yukarı doğru kıvrılmasını izledi. "Onun için çiçekler hazırlamıştım."

odaya girdim, aşçının özel bir yemek hazırlamasına yardım ettim, hatta ona küçük bir pasta bile yaptım."

Bu anı şimdi bile canımı yakıyor. "Ona bir kez baktı ve tatlı yemediğini söyledi. Daha sonra onu çöpe atılmış olarak buldum."

Çenesi gerildi ama sessiz kaldı.

"Hiçbir zaman çok iyi biri olmadı ama görünüşünü korudu - ta ki babam ölene ve maskesi düşene kadar." Fincanına uzanırken eli hafifçe titredi. "Fırını, evi, babamın inşa ettiği her şeyi istedi. Ama ben yine de onun işine yarıyordum. Ta ki fikrini değiştirip seni işe alana kadar."

"Neden senin ölmeni istesin ki? Onun için nasıl bir tehdit oluşturabilirsin ki?"

Sertçe yutkundu, iştahı kaçarken kaşığını yere bıraktı. Soru, unutmayı tercih ettiği anıları geri getirdi: Edgar'ın nemli elleri, yüzüne çok yakın nefesi, her hareketini takip eden gözleri.

"Edgar Thornfield," dedi, bu isim dilinde acı bir tat bırakıyordu. "Köydeki en zengin adam o. Değirmen de dahil olmak üzere işletmelerin yarısının sahibi."

Kollarını kendine doladı, ateşin sıcaklığına rağmen aniden üşüdü.

"Lenora babam öldüğünden beri onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Ama o..." Gözlerini kaçırıp, yanakları kızarmıştı. "Onun gözleri sadece benim içindi."

Yüz ifadesi karardı. "Korkunç kokulu erkek mi?"

Başını salladı, adamın fark etmesine şaşırmıştı. "Neredeyse her gün fırına geliyor. Her zaman bana sürtünmek ya da elime dokunmak için bir neden bulur." Hatırladıkça ürperdi. "Beni... aldığın gece, sanırım beni akşam yemeğine davet etmişti ama onun yerine Lenora gitti."

"Üvey annen seni rakip olarak görüyor," diye sözlerini tamamladı, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Evet. Gerçi onu hiç istemedim. Edgar'ın özellikle beni istediğini bile sanmıyorum. O bir mülk istiyor. Sergileyecek güzel bir şey ve

Kontrol." Başını kaldırıp ona baktı. "Lenora, onun parasına ve statüsüne erişim anlamına gelseydi bu rolü seve seve oynardı. Ama ben orada olduğum sürece..."

"Ona bakmıyordu," diye bitirdi.

"Hayır. Ve giderek daha sabırsız olmaya başladı. Bana beklemekten yorulduğunu, eninde sonunda yola geleceğini söyledi. Benim durumumdaki bir kızın seçici olmaya gücü yetmezmiş. O zaman emin değildim ama şimdi Lenora'nın konuşmamıza kulak misafiri olduğunu ve temelli ortadan kaybolmam gerektiğine o zaman karar verdiğini düşünüyorum. Ben ortalıkta olmazsam Edgar onunla yetinmek zorunda kalacaktı."

Göğsünden çıkan alçak, gürleyen bir hırıltı küçük kulübeyi titretti. Başını kaldırdı ve ses karşısında gözleri büyüdü. Bu seste sadece öfke yoktu; başka bir şey daha vardı, nefesini kesen ilkel ve sahiplenici bir şey.

"Edgar sana asla dokunmayacak." Sözcükler bir vaat olarak ortaya çıktı, her hece zar zor kontrol altına alınmış bir öfkeyle noktalandı.

Kalbi hızla çarparak ona baktı. Adamın kehribar rengi gözlerindeki yırtıcı parıltıdan, pençelerinin kısmen uzayarak ahşap masanın üzerinde küçük oyuklar açmasından korkması gerekirdi. Ama göğsünde korku yerine tuhaf bir sıcaklık filizlendi.

"Benden... korkmuyor musun?" diye sordu, kızın tepkisine şaşırmış görünüyordu. Hırıltısı azalmıştı ama güçlü bedeninden hâlâ gerginlik yayılıyordu.

"Hayır," diye itiraf etti usulca, söylediklerinin doğruluğuna kendisi de şaşırmıştı. "Muhtemelen öyle olmalıyım ama değilim."

Adam kızın yüzünü inceledi, öfkenin yerini şaşkınlık almıştı. "Çoğu insan kapıya doğru koşardı."

"Ben çoğu insan değilim," diye cevap verdi, masanın diğer tarafına uzanmaya cesaret ederek. Parmakları adamın sıkılı yumruğunun birkaç santim ötesinde duruyordu. "Ve sanırım bunu biliyorsun."

Gözleri onun hareketlerini takip etti, gözlerindeki altın daha da parlıyor gibiydi. Yavaşça, kasıtlı olarak parmaklarını açtı ve avucunu yukarı doğru çevirerek küçük elini onunkinin içine koymasına izin verdi.

"Hayır," diye kabul etti, sesi sertti. "Değilsin."

Adamın teninin kızinkine değmesi kolunda bir ürperti yarattı. Edgar'ın ona verdiği tepkide inkar edilemeyecek kadar heyecan verici bir şey vardı.

Ona yapılan muamele -sadece koruyucu bir öfke değil, daha derin bir şey, sanki başka bir erkeğin onu sahiplenmesi fikri düşünülemezmiş gibi.

"Seni korkutmak istememiştim," dedi, ama başparmağı şimdi bilinçsizce avucunun üzerinde daireler çiziyordu.

", " diye fısıldadı, nazik hareketin büyüüne kapılmıştı. "Sadece... daha önce hiç kimse benim adıma kızmamıştı. Teşekkür ederim."

BÖLÜM 10

Şafak dağların üzerinden sökerken Korrin kulübenin önündeki açıklığın kenarlarında geziniyor, gözleriyle ağaçları tarıyordu. Sabah havası binlerce koku taşıyordu -yeşillikler, toprak, çalılıklar arasında hareket eden küçük av hayvanları- ama dikkati sürekli Tessa'nın uyuduğu kulübeye dönüyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte huzursuz ve tedirgin bir şekilde kalkmıştı. Dün gece ondan kaçan sahiplenici hırıltı hâlâ zihninde yankılanıyordu. Gözlerinin korkudan değil ama ilgiden açılmış olması.

Tehlikeliydi. Bunların hepsi tehlikeliydi.

Bir devreyi daha tamamlarken botunun altında bir dal kırıldı. Kendi kendine yüzlerce kez, o yerleştikten sonra gideceğini söylemişti. Erzaklar stoklanmıştı, kulübe güvenliydi. Kalmak için bir neden yoktu.

Yine de , bölgesini koruyan bir erkek gibi çevreyi koruyordu.

Yavrulardan biri yarı açık kapıdan yuvarlanarak çıktı ve onu kardeşleri takip etti. Onu gördüler ve büyük patileri üzerinde yırlayarak ve tökezleyerek yanına koştular. Kendine rağmen çömeldi, botlarının üzerine tırmanmalarına ve parmaklarını ısırmalarına izin verdi.

"Gittikçe daha cesur oluyorsun," diye mırıldandı gri bir yavrunun kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Yakında başın belaya girecek."

Kapı aralığındaki hareket gözüne çarptı. Tessa orada durmuş, saçları omuzlarına dökülmüş, onu yavrularıyla birlikte izliyordu. Onu görünce göğsü sıkıştı.

O buraya aitti. Bu düşünce onu pusuya düşürmüştü, güçlü ve kesin. Sadece kulübede ya da açıklıkta değil, onunla birlikteydi. Bunun farkına varması onu ters yöne doğru koşturmalıydı. Bunun yerine, kendini ayağa kalkarken buldu, bir demir taşla doğru çekilir gibi ona doğru çekildi.

"Erken kalkmışsın," dedi adam yaklaşırken gülümseyerek.

"Birinin nöbet tutması gerekiyor."

"Neyden?" Huzurlu ormanı işaret etti. "Ölümcül dut çalıları mı?"

Dudakları seğirdi. "Komik."

Alaycı gülümsemesi ona açıklayamayacağı şeyler yapıyordu. Yıllarını yalnız geçirmiş ve bu şekilde yaşamayı tercih ettiğine inanmıştı. Şimdi o yalnızlığa geri dönme düşüncesi boş geliyordu.

"Balık tuzağını kontrol etmeliyim," dedi, oysa sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bunu çoktan yapmıştı.

"Ben de seninle geleceğim." Bir adım daha yaklaştı ve sabah güneşinin ışığı koyu renk buklelerine vurdu. "Tabii yalnız kalmak istemiyorsan?"

Evet demeli. Onu uzaklaştırmalı. İnsanların annesine, kendi türüne ne yaptığını hatırlamalıydı.

"Hayır," dedi onun yerine. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Yavruları kulübeye doğru sürmeye başlamıştı ki hava değişti. Burun delikleri alevlendi ve birkaç dakika önce orada olmayan yabancı bir koku yakaladı.

Vultor. Erkek. Canavar formunda.

Yavrular inleyerek bacaklarına doğru bastırdı. İçgüdüleri herhangi bir insanınkinden daha keskindi; tehdidi onlar da hissetmişti.

"İçeri gir," diye homurdandı, canavarı yüzeye çıkarken sesi bir oktav düştü.

Ona ürkmüş bir bakış attı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sorun nedir?"

Rüzgâr tekrar yön değiştirdi, kokuyu şimdi daha güçlü taşıyordu. Çok yakın. Yaklaşırken çok kasıtlı. Bu rastgele bir karşılaşma değildi; yabancı bir şeyin izini sürüyordu. Ya da birini.

Açıklamak için beklemedi. Koruyucu içgüdüleri patlayarak tüm mantıklı düşüncelerini bastırdı.

Onu koru.

Kendini ağaç çizgisine doğru fırlattı, vücudu sıçramanın ortasında değişmeye başlamıştı bile. Kemikler çatlayıp yeniden şekillendi, kaslar gerildi ve derisinde tüyler patlarken şişkinleşti. Dönüşüm acı vericiydi ama hızlıydı; acıyla savaşmak yerine onu kucaklamayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Dört ayak üzerine düşerken pençeleri ormanın zeminine , artık tamamen canavar formundaydı. Duyuları daha da keskinleşti, etrafındaki dünya kokuların ve seslerin canlı bir goblenine dönüştü. Yabancınn izlediği yol artık belliydi; açıklığın etrafında dönüyor, izliyor, değerlendiriyordu.

Ormanın içinde gürleyen uyarıcı bir hırıltı çıkardı. *Benim*. Bu bölge, bu kadın, bu yavrular, hepsi onun koruması altında.

Kokuyu takip ederek ilerledi. Bu davetsiz misafir her kimse, izinsiz girme konusunda acı bir ders almak üzereydi. Yabancınn hareketlerinde bir değişiklik fark edince tüyleri diken diken oldu; artık daire çizmiyor, yaklaşıyordu.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken görüşü kırmızıya döndü, tehdidi eşine ulaşmadan önce kafadan karşılamaya kararlıydı. Çalılıkların arasından fırladı ve davetsiz misafirle göz göze geldiğinde hırlamaya başladı. Yabancı küçük bir açıklıkta duruyordu, çoktan tamamen canavar formuna geçmişti ve çok iriydi. Ondak kolaylıkla bir baş daha uzun, omuzları iki kat daha geniş ve koyu gümüş kürkünün altında kaslarla kaplı uzuvları vardı. Ağzını ve göğsünü çaprazlama kesen savaş yaraları, zorlu rakiplere karşı kazanılan dövüşlerin hikâyelerini anlatıyordu.

Yabancı hemen saldırmadı. Bunun yerine hesapçı sarı gözlerle onu izledi, duruşu ne itaatkâr ne de açıkça saldırgandı. Başını eğdi, Korrin'in kokusunu içine çekerken burun delikleri genişledi.

Önemli değildi. Bu canavar kulübeye çok yakındı. Tessa'ya çok yakındı.

Mantıklı zihni yabancınn aktif olarak tehdit edici olmadığını fark etti ama canavarı bunu umursamadı. Biri onun bölgesini işgal etmiş, ona ait olanı tehlikeye atmıştı. Kan kulaklarında kükrüyor, ilkel koruma ihtiyacı dışında her şeyi bastırıyordu.

Kendinden daha büyük olan Vultor'a doğru atıldı, pençelerini uzattı ve vahşi bir kükremeyle çenesini açtı. Yabancınn kendini toparlamak için zar zor zamanı vardı.

ona çarptı ve onu geriye, çarpmanın etkisiyle çatlayan bir ağaç gövdesine doğru itti.

Büyük canavar çabucak toparlandı ve devasa pençesini savurarak onu omzundan yakaladı. Peneler derinlere inerken acı vücudunda patladı ama yabancı onu kavrayamadan iki büklüm oldu. Yara iyileşecekti ama rakibine avantajını kullanması için zaman verirse iyileşmeyecekti.

Tekrar içeri daldı, hantal Vultor'un karşı koyabileceğinden daha hızlıydı. Çenesi yabancınn n bacağına kenetlendi, dişleri krk ve kaslara battı. Kanın metalik tadı ağzını doldururken, misilleme hamlesinden dans ederek geri çekildi.

Birbirlerinin etrafında döndüler, artık ikisi de kanıyordu. Yabancı hırladı, iletişim kurmaya yönelik bir ses olabilirdi ama o dinlemenin ötesindeydi. Canavarı kontrolü ele geçirmiş, bölgesel iğdlerden daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyordu.

Onun için savaşıyordu. Tessa için.

Onu düşünmek -kokusu, gülümsemesi, yanağını pş- ona yeniden g verdi. Sola doğru alım attı, sonra yabancınn korumasının altından eğilerek pençelerini canavarın karnına geçirdi. Büyük Vultor acı ve öfkeyle uludu ama Korrin rakibinin üstün cüssesine ve gücüne rağmen yakalayamayacak kadar hızlı bir şekilde tekrar hareket etmeye başlamıştı bile.

Pençeleri yabancınn gğşne saplandı ve iri Vultor'u ormanın zeminine yapıştırdı. Her ikisinin de kürkü kanla kaplanmıştı ama savaş fkесinin sisi yüzünden yaralarını zar zor hissediyordu. Yabancı onun altında çırpınıyordu, güçlüydü ama yorulmuştu. Başını eğdiğinde zafer damarlarında dolaştı, çenesi açıkta kalan boğazını sıkmak için ardına kadar açıldı.

Bir ısırık. Bu tehdidi sona erdirmek için kararlı bir hamle.

Ani bir buzlu su ağlayanı ikisinin de üzerine çöktü.

Geriye çekildi, soğuk şok onu savaş transından çekip çıkarırken başını salladı ve kekeleydi.

"DURUN! de, hemen durun!"

Tessa'nın sesi fkесinin sisini yarıp geçti. Birkaç metre ötede duruyordu, elinde boş bir kova vardı, yüzü yorgunluktan kızarmış ve gözleri parlıyordu.

Yavrular bacaklarının arkasında kümelenmiş,
inliyorlardı. "DUR dedim!"

Daha büyük olan Vultor onun altında hareketsiz kalmış, faydalanmak için hiçbir hamle yapmamıştı.
dikkati dağılmıştı. Bunun yerine, o sarı gözler ikisi arasında neredeyse...
eğlenceye benzeyen bir şeyle gidip geldi.

Mantıklı zihni kontrolü yeniden ele geçirirken utanç içine çöktü. Yabancıdan kurtuldu ve insan formuna geri döndü, dönüşüm yaralı bedeninde acı verici bir şekilde dalgalanıyordu. Ormanın zeminine çıplak bir şekilde çömeldi, göğsü kabarıyor, saçlarından su damlıyordu.

"Aklından ne geçiyordu?" Tessa sesi titreyerek sordu. "Birbirinizi öldürebilirdiniz!"

Onunla göz göze gelemedi. Onu görmüştü. Canavarı tüm vahşi ihtişamıyla görmüştü, öldürmek için dişlerini göstermişti. Ona daha önce gösterdiği kontrollü yırtıcıyı değil, canavarını, saklamaya çalıştığı parçasını.

"I..." Sesi sert çıkmıştı. "Çok yakındı. Düşündüm ki..."

Ne düşünmüştü? Tehlikede olduğunu mu? Yabancı kulübeye doğru ilerlemiyordu bile. Sadece tepki vermişti, canavarı kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyin yakınında başka bir erkek olduğuna dair ilk ipucunda kontrolü ele almıştı.

Bunun farkına varmak onu hasta etti. Onu korumuyordu. Ona sahip oluyordu.

Daha büyük olan Vultor canavar formunda kalmış, onu izliyordu.

Yabancı iri başını eğdiğinde kasları sımsıkı sarılı kaldı. Vultor'un gözleri - canavar formunda bile zekiydi- onunla Tessa arasında gidip geldi.

"Zararı yok," diye homurdandı yabancı, sesi gırtlaktan geliyordu ama sözcükler açıktı.

O daha cevap veremeden devasa yaratık dönüp ağaçların arasına karıştı, koyu renkli kürkü gölgelerin arasına karıştı, ta ki sadece çalıların hışırtısı geçişini işaret edene kadar.

Donup kaldı, tüm duyuları geri çekilen Vultor'un peşinden gitmeye zorlanıyordu. Canavarı derisinin altında sinsice dolaşıyor, onu takip etmeye, kesinlikle

Tehdidin ortadan kalktığından emindi. Yabancınn kokusu açıklıkta kaldı; tanıdık olmayan, güçlü, ilkel tarafının zaten kendi bölgesi olarak işaretlediği yere bir saldırı.

Küçük, sıcak bir el onunkinin içine kaydı.

Dokunuş onu şok ederek kendine getirdi. Tessa yanında durmuş, parmakları onunkilere dolanıyordu. Tessa'nın teni Tessa'nın nasırlı avuçlarına karşı inanılmaz derecede yumuşaktı. Tessa'nın tatlı kokusu Tessa'nın etrafını sarmış, sakinleştirmiş ve rahatlatmıştı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, gözleri onun yüzünü arıyordu.

Sertçe yutkundu. Birkaç dakika önce çok tedirgin olan canavarı onun dokunuşuyla sakinleşti. Kana susamışlığı azalmış, yerini bastırmak için savaştığı bambaşka bir açlık almıştı.

"Ben iyiyim," demeyi başardı ama sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

çekilmeli. mesafe koymalıydı. Bunun yerine parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı.

"Kanaman var," dedi ve boştaki eliyle uzanıp omzundaki bir yaraya dokundu.

Parmak uçlarının hafif baskısı adamın içinde bir sarsıntı yarattı. Keskin bir nefes çekti, aniden çıplaklığının, onun yakınlığının, onu kendisine ne kadar kolay çekebileceğinin yoğun bir şekilde farkına vardı. Tüm içgüdüleri onu kollarının arasına almak, yüzünü saçlarına gömmek ve davetsiz misafirin son izleri de duyularından silinene kadar kokusunu içine çekmek için çılgık atıyordu. Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı, kendini yakalamadan önce vücudu öne doğru sallandı.

Ona neler oluyordu? Bu küçük insan dişisi onu kendi doğasıyla savaşmaya zorluyor, onun dokunuşuna çaresizce ihtiyaç duyarken aynı zamanda buna ne kadar ihtiyaç duyduğundan dehşete düşüyordu.

"Bunu temizlememe izin vermelisin," dedi, gözleri adamın omzundaki yaraya sabitlenmişti. Göğsünden kan damlıyordu ama ne tiksinti duyuyordu, ne derisini boyayan kıpkırmızıdan ne de az önce tanık olduğu şiddetten korkuyordu. "İçeri gel."

Elini çekiştirerek onu kulübeye doğru götürmeye çalıştı. Adam olduğu yerde kalakaldı, kasları kilitlenmişti ve savaşa karşı mücadele ediyordu.

İçindeki dürtüler. Canavarı derisinin altında huzursuzca geziniyor, yüzleşmeden dolayı hala tedirgin, onu süpürmesini ve zaten kendilerine ait olduğunu düşündüğü şeye sahip çıkmasını talep ediyordu.

"Korrin." Sesi yumuşadı. "Lütfen."

Bu tek kelime onun savunmasını kırdı. Kadının kendisini ileri doğru çekmesine izin verdi, her seferinde isteksiz bir adım atarak. Duyuları tetikte, ağaçları tarıyor, burun delikleri yabancının geri dönebileceğine dair herhangi bir ipucu için alevleniyordu.

Kulübenin içinde elini bıraktı ve bir tencere suyun kaynadığı ocağa doğru ilerledi. Onun dokunuşunun yokluğunu hemen hissetti, içinde anlamsız bir boşluk yayılıyordu. Yıllarca tek başına hayatta kalmıştı. Kimsenin tesellisine ihtiyacı yoktu.

Yine de temiz bezler ve otlar toplarken onun her hareketini izledi, canavarı ancak onun yanına döndüğünde sakinleşti.

"Otur," diye talimat vererek ateşin yanındaki tabureyi işaret etti.

İtaat etmeden önce bir pantolon giyecek kadar akıllı vardı, kadın bir bezi ıslatıp derisindeki kanı temizlemeye başlarken gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Dokunuşu nazik ama sertti ve onu izlerken yakaladığında ona gülümsedi.

Ortaya çıktığını gördüğü canavardan nasıl bu kadar korkmamıştı?

Çünkü o bizim.

BÖLÜM 11

Korrin'i ocağın yanındaki sandalyeye götürürken Tessa'nın kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Kan saçlarını keçeletirmiş ve güçlü göğsüne yayılmıştı. Kehribar rengi gözleri hâlâ vahşi bir yoğunlukla parlıyor, temiz bezler ve su toplarken onun her hareketini takip ediyordu.

"Berbat durumdasın," diye mırıldanarak bir bezi leğene daldırdı. Ona yaklaşırken elleri hafifçe titredi.

Kadın ön kolundaki derin yarayı temizlemeye başladığında adam kaskatı kesilmiş, kasları kadının dokunuşu altında sımsıkı sarılmıştı. Kadın bezi özellikle kötü bir yaraya bastırıldığında irkildi.

"Özür dilerim." Dokunuşunu yumuşattı ve kanı temizlemek için düzenli bir şekilde çalıştı. "Ona neden saldırdığını anlamıyorum. Tehditkâr görünmüyordu."

"Çok yakındı." Kelimeler alçak bir hırıltı olarak çıktı.

Durakladı, kumaş havada asılı kaldı. "Neye çok yakındı?"

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, gözlerinde ilkel ve sahiplenici bir şey yanıyordu.

altın derinlikler. "Sana."

Bu basit açıklama onun nefesini kesti. Boynuna doğru süzülen kızarıklığı gizlemek için yaralarını temizlemeye devam etti. Parmak uçlarının altındaki teni ateş gibi sıcaktı ve her dokunuş içindeki vahşiliği yatıştırıyor gibiydi.

"Seni daha önce hiç yer değiştirirken görmemişim." Adamın omzunda özellikle uzun bir çizik atarak, yakınlığının kendisini nasıl etkilediğinden uzaklaşmaya çalıştı. "Çok güzeldi. Korkutucu ama güzeldi."

Eli onunkini yakaladı ve hareketlerini durdurdu. "Korkmadın." Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Hayır."

"Neden olmasın?" Adamın alnı gerçek bir şaşkınlıkla kırıştı.

Omuz silktilti, boştaki eli adamın yüzündeki bir tutam siyah saç taramak için uzandı. "Çünkü o hâlâ sensin. Canavar ya da insan, bana zarar vermezsin."

Gözlerini kaçırmadan önce yüzünde kırılğan bir ifade belirdi. Yaralarını temizlemeye devam etti, dokunuşu giderek daha emin bir hal alıyordu. Yavrular köşedeki derme çatma yataklarına yerleşmişlerdi, tehlike geçtiği için artık endişelenmiyorlardı.

Sakinleşmiş olsa da hâlâ normal haline dönmemişti. Pençeleri hâlâ uzanmış, parmaklarının ucunda keskin ve ölümcül bir şekilde duruyordu. Yüzünün köşeli düzlemleri daha belirgin, neredeyse acı bakla gibi görünüyordu ve konuşurken köpek dişleri hâlâ hafifçe çıkıntılıydı. Kehribar rengi gözleri, yırtıcı bir odaklanmayla onun hareketlerini takip eden doğaüstü ışıltısını kaybetmemiştir.

Yeni bir beze uzandı, köprücük kemiğine yakın bir kesiği silerken parmakları adamın omzuna değdi. Adam önce gerildi, sonra dokunuşuyla yavaş yavaş rahatladı. İçgüdüsel bir hareketle, elini kolunun kaslı kıvrımında rahatlatıcı bir hareketle okşayarak oyalanmasına izin verdi.

Göğsünden guruldayan bir ses yükseldi; tam olarak bir hırıltı değildi ama daha derin, daha hoşnut bir şeydi. Kendi kendine gülümsedi ve nazikçe okşamaya devam etti, hala derisinin altında gizlenen canavarı nasıl sakinleştirdiğinden büyülenmişti.

"Bunun yardımı oldu mu?" diye fısıldadı, parmakları adamın omzunda desenler çiziyordu.

Bir kez başını salladı, gözleri artık yarı kapalıydı. Elinin her darbesinde vücudundaki gerginlik azalıyordu. Cesaretleterek avucunu göğsünde gezdirdi ve parmak uçlarının altında kalbinin düzenli atışını hissetti. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı, neredeyse ateş gibiydi ve altındaki kasların sertliğine rağmen şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Kendini bu temastan olması gerekenden daha fazla zevk alırken buldu. Parmakları özellikle hassas bir noktada gezindiğinde nefesinin kesilmesi. Dokunuşunun ardından teninin tüylerinin diken diken oluşu. Bu güçlü ve tehlikeli erkeğin ellerinin altında erimesinin sarhoş edici bir yanı vardı.

Her yumuşak vuruşta yüz hatları daha da yumuşadı. Yüzünün keskin açıları daha az belirginleşti, pençeleri yavaş yavaş geri çekildi. Yine de, onu sakinleştirmek için artık gerekli olmadığında bile ona dokunmayı bırakmadı. Aralarındaki bağı koparmayı kendine yediremiyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu, sesi kısık ve boğuktu.

Hâlâ parlayan ama artık ağır ağır kapanan gözleri kadının yüzüne sabitlendi. "Durma."

Tessa nazık bakımlarına devam ederken kalbi çırpındı, dokunuşunun onu nasıl sabitlediğini, canavar formunun nasıl geri çektiğini görünce bylendi. Yaralar ilk başta korktuğu kadar ciddi değildi; daha şimdiden küçük kesikler gözlerinin önünde kapanmaya başlamıştı, bu da onun kendisinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

"Kimdi o?" diye sordu usulca, parmakları adamın omzunun çizgisini takip ederken. "Diğer Vultor."

Onun dokunuşuyla gerildi. Çenesi gerildi ve bir an için cevap vermeyeceğini düşündü.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı yüzünü başka yöne çevirerek. "Burada olmamalıydı."

Kaşlarını çattı, eli onun kolunda durakladı. "Farklı görünüyordu."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ama önceki vahşiliğinden eser yoktu. O içini çekene kadar kolunu okşamaya devam etti, sesi teslimiyetle doluydu.

"Canavar formunu kaybetti," diye itiraf etti sonunda, sesi sertti. "Bazen, bir Vultor belli bir yaşa kadar eşini bulamadığında, canavar kontrolü ele almaya başlar. Vardiyayı kontrol etmek zorlaşır."

Ona dehşetle baktı. "Yani bu şekilde sıkışmış mı?"

"Evet. Artık geri dönemiyor. Canavar onu tüketti." Elini avucunun içine aldı, başparmağı dalgınca avucunu okşadı. "Yıllardır bu dağlarda vahşi bir şekilde yaşıyor. Avlanıyor. Hayatta kalmaya alışıyor. Ama artık Vultor'dan çok hayvana benziyor."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Bu korkunç bir şey. Onun için yapılabilecek bir şey yok mu?"

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Hayır. Değişim bir kez kalıcı hale geldiğinde, geri dönüşü yoktur." Gözleri onunkilerle buluştu, derinliklerinde kırılğan bir şey titreşiyordu. "Çoğumuzun en çok korktuğu kader budur."

Vahşi Vultor'un görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. O perili gözler, ormanda kaybolmadan önce "zarar yok" diye hırlaması. Dünyalar arasında sıkışmış bir yaratık, ne tam bir canavar ne de insan.

"Belki de kötü bir niyeti yoktu," diye önerdi, parmakları kolundaki nazik yollarına devam ederken. "Gitmeden önce de öyle demişti."

Adamın tüm vücudu kadının dokunuşuyla gerildi. Çenesindeki kaslar sıkıştı ve kehribar rengi gözleri ilkel bir şeyle parladı. Eli onun elini sıkıca kavradı, acı verici bir şekilde değil ama aynı fikirde olmadığını göstermeye yetecek bir basınçla.

"Ne demek istediği önemli değil," diye hırladı. "Çok yakındı-" Uzaklara bakarak sözünü kesti. "İçgüdülerim beni ele geçirdi."

Tessa onun profilini, yüzünün keskin açılarını, içsel bir savaş veriyor gibi görünmesini inceledi. Merakı ihtiyatının önüne geçti.

"Ne içgüdü?" diye sordu usulca, başparmağı avucunda daireler çizerken.

Adam hareketsiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki onu duyup duymadığını bile merak etti. Sonunda onunla yüzleşmek için döndüğünde, yüzünde temkinli bir ifade vardı ama gözleri kızın nefesini kesen bir yoğunlukla yanıyordu.

"Koruyucu içgüdüler," dedi, sesi alçak ve sertti. "Bölgesel içgüdüler."

Adamın ona bakışı kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Bakışlarında sahiplenici bir şey vardı, onu korkutması gereken ama bunun yerine vücudunda bir heyecan yaratan bir şey.

"Bölgesel mi?" diye fısıldadı, birden ne kadar yakın oturduklarının, adamın elinin hâlâ onunkini tuttuğunun farkına varmıştı.

Adamın gözleri ellerinin birleştiği yere kaydı, sonra yavaşça tekrar kadının yüzüne gitti. "Evet."

"Kulübenin üzerinden mi?" diye sordu, ancak bir yanı onun kastettiğinin bu olmadığını zaten biliyordu.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı, kısa süreli bir gülümseme belirlediği anda kayboldu. "Hayır, Tessa." Tereddüt etti, sonra bir karar verir gibi oldu. "Senin üzerinde."

Sözleri aralarında havada asılı kalırken kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Senin üzerinde. Bu basit cümle onu kaçmaya itmesi gereken bir ağırlık taşıyordu. Bunun yerine, onu bu ana, ona demirlemişti.

"Tessa." İsmi dudaklarında farklı tınılıyordu, bir iddia ve bir soru bir araya gelmiş gibiydi. Kehribar rengi gözleri onunkileri aradı, bir şey arıyordu - belki izin, belki de reddetme.

Ona hiçbir şey vermedi, o anda donup kalmıştı, herhangi bir hareketin aralarında inşa edilmekte olan her şeyi paramparça edebileceğinden korkuyordu.

Kararı onun yerine o verdi. Sıcak ve sert elleri belini kavradı ve akıcı bir hareketle onu kucağına çekti. Ani yakınlık kadının nefesini kesti; kokusu ciğerlerini doldururken adamın sıcaklığı etrafını sarmıştı.

Kendini çekmeliydi. Onun kim olduğunu, ne yaptığını hatırlamalıydı - onu kaçırdığını, burada tuttuğunu. Ama bileklerini bağlayan eller şimdi onu çok nazik bir güçle tutuyordu ve bir zamanlar ona soğuk bir hesaplamayla bakan gözler şimdi çok daha tehlikeli bir şeyle yanıyordu.

Uzaklaşmaya çalışmadı. Uzaklaşmak istemedi.

"Bu içgüdüler," diye mırıldandı, bir eli sırtından yukarı kayarak ensesini okşadı. "Bana senin benim korumam altında olduğunu söylüyorlar. Benim için..." Sesi kesildi ama bakışlarının kızın dudaklarına düşmesinden ne demek istediği anlaşılıyordu.

Adam öne doğru eğilip ona geri çekilmesi için her türlü şansı verirken zaman yavaşlıyor gibiydi. Bunun yerine, yerçekimi kadar kaçınılmaz bir güç tarafından çekilerek kendini onunla yarı yolda buluşurken buldu.

Dudakları nihayet onunkilerle buluştuğunda, bu yumuşaklık onu şaşırttı. Bu, avına sahip çıkan bir avcının öpücüğü değil, saygılı, neredeyse tereddütlü bir şeydi. Parmakları kızın saçlarının arasından geçerek onu sanki kırılacakmış ya da yok olacakmış gibi tuttu.

Sonra bir şey değişti. Boğazından yumuşak bir ses kaçtı ve öpücüğündeki dikkatli kısıtlama parçalandı. Kolları etrafında sıkılaştı, onu çekti

Ağız yeni keşfedilmiş bir ağılıkla onuninkine doğru hareket ederken daha da yaklaştı.

Adam onu öpücüğüyle yutarken dünyası ateş içinde patladı. Adamın elleri kızın belini sıkıca sarmıştı ama kız hiçbir yere gitmiyordu. Bunu istiyordu. Onu istiyordu. Bu gerçek, tüm şüphelerini ve korkularını silip süpüren bir dalga gibi üzerine çöktü.

Adamın ağız giderek artan bir aciliyetle kadıninkine doğru hareket etti ve kadın da aynı şekilde karşılık verdi, parmakları adamın koyu renk saçlarının arasından geçerek onu daha yakına çekti. Adamın göğsünden gelen alçak bir hırıltı, birbirlerine bastırdıkları yerde kadının bedeninde titreşti.

Daha önce hiç böyle öpülmemişti, sanki o bir havaydı ve adam boğuluyordu. Sanki onun dünyasında önemli olan tek şey oymuş gibi. Edgar'ın istenmeyen yaklaşımları onu her zaman soğuk ve rahatsız etmişti ama Korrin'in dokunuşu onu ateşlemiş, içindeki ilkel ve aç bir şeyi tutuşturmuştu.

Elleri kadının sırtında geziniyor, elbisesinin ince kumaşının arasından omurgasının kıvrımlarını takip ediyordu. Hafifçe geri çekildiğinde kehribar rengi gözleri erimiş altın rengine dönmüş, göz bebekleri arzuyla büyümüştü.

"Tessa," diye adını dudaklarına üfledi, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü. "Bana durmamı söyle."

Başını salladı, göğsü kabarmıştı. "Durma."

Sözcükler ağızından henüz çıkmıştı ki, adam bu kez daha talepkâr bir şekilde ona tekrar sarıldı. Bir eli yanağını kavrayıp öpücüğü derinleştirmek için başını eğerken, diğeri sırtının alt kısmına yayıldı ve onu sert göğsüne bastırdı.

Elleri adamın omuzlarının genişliğini keşfediyor, parmak uçlarının altındaki sarmal gücü hissediyordu. O, sıcak bir tene bürünmüş güç ve tehlikeydi ama yine de kendini hiç onun kollarında olduğu kadar güvende hissetmemişti.

Dişleri hafifçe alt dudağını yakaladığında, boğazından yumuşak bir inilti kaçtı. Bu ses adamın içinde bir şeyleri serbest bırakmış gibiydi -öpücüğü daha şiddetli, daha sahiplenici bir hal aldı ve kolları sanki kaybolacağından korkuyormuş gibi kızın etrafında sıkılaştı.

BÖLÜM 12

Korrin Tessa'nın tadında, kokusunda ve dudaklarının yumuşaklığında boğuluyordu. Öpüşmeyi derinleştirirken elleri Tessa'nın sırtına doğru kaydı, biri koyu renk buklelerine dolandı. Kız boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı, parmakları adamın omuzlarına gömüldü ve içindeki canavar zaferle kükredi.

Benimkini.

Göğsünün derinliklerinden gelen sahiplenici hırıltı, kadının ağzına doğru titreşti. Bu ilkel ses onu şok ederek kendine getirdi. Sarsılarak ondan uzaklaştı, nefesi sert pantolonlarla geliyordu, vücudu ihtiyaçla yanıyordu.

"Yapmamalıydım-" Cümlesini tamamlayamadı bile. Elleri hâlâ kızın üzerindeydi, sözlerine rağmen bırakmak istemiyordu.

Gözleri gece yarısı karasıydı, dudakları öpücükten şişmişti. Sersemlemiş ve güzel görünüyordu, yanakları renkten renge girmişti. Yüzünde korku yoktu, sadece arzu vardı ve onu böyle görmek -onu istemek- neredeyse kontrolünü yeniden kırıyordu.

"Neden durdun?" Sesi boğuktu ve adamın içine bir arzu şimşeği daha gönderdi.

Kendini onu nazikçe bir kenara bırakmaya zorladı ve aralarına mesafe koymak için ayağa kalktı. Canavarı protesto için uluyor, ona geri dönmesini, onu tamamen sahiplenmesini talep ediyordu.

"Çünkü eğer şimdi durmazsam, hiç durmayacağım." Sesindeki çiğ dürüstlük onu bile şaşırtmıştı. Bir elini saçlarının arasında gezdirerek soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Bana ne yaptığını anlamıyorsun."

Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı. "durmanı istemiyorsam?"

Kelimeler onu o kadar etkiledi ki zorlukla nefes alabildi. Gözlerini kapattı ve tahta parmaklarının altında gıcırdayana kadar masanın kenarını kavradı.

"Ne istediğini bilmiyorsun." Sesi sert ve gergindi. "Ben... nazik değilim. Ve sen..." *İnsan. Masum. Benim gibi biri için fazla iyi.*

Canavarı derisinin altına pençelerini geçirmiş, aralarındaki mesafeyi tekrar kapatmasını istiyordu.

"Böyle bir şey ," diye kabaca ekledi.

Kadın başını eğmiş, adamın başka tarafa bakmak istemesine neden olan bir yoğunlukla onu inceliyordu. Ama yapamadı. Ondan değil.

"Neden olmasın?" diye sordu basitçe.

Aklından bir düzine cevap geçti. Çünkü tehlikeliydi - bunu bugün kanıtlamıştı, onun gözleri önünde bir canavara dönüşmüş, gerçekte olduğu gibi bir hayvan gibi dövüşmüştü. Çünkü kız ona ait değildi -içgüdüleri ne derse desin. Çünkü onu bu kadar çok istemeye hakkı yoktu - nazik elleri ve cesur yüreğiyle bu insan kadını.

Kontrolünü kaybetmemek için savaşıırken çenesi sıkıştı. Kabin aniden çok küçük geldi, aralarındaki hava adını koyamadığı bir şeyle doluydu.

"Bir daha olmayacak," dedi, kelimeleri dişlerinin arasından zorla geçirerek.

Yalancı.

Kendi zihni ona gerçeğe ihanet etti. Kelimeleri söylerken bile yanlış olduklarını biliyordu. Kadının tadı dudaklarından gitmiyordu. Vücudunun onunkine bastırıldığı anısı tenine kazınmıştı. Canavarı, mantıklı tarafının kabul etmeyi reddettiği gerçeği biliyordu; onu tekrar öpecekti. İzin verirse ona sahip olacaktı.

Yüzünde beliren acıya dayanamayarak arkasını döndü. Yumruklarını iki yanında sıkarken pençeleri ortaya çıkma tehlikesi geçirdi. Dışarı çıkmaya, kaçmaya, avlanmaya, ona geri dönmek için duyduğu ezici ihtiyaçtan kaçmak için her şeye ihtiyacı vardı.

Bunun yerine kulübenin uzak tarafına çekildi ve açıklığı izleyebileceği pencerelerden birinin yanına yerleşti. Kasları hala

Vücudu hâlâ hem kavganın hem de o öpücüğün artçı şoklarıyla titriyordu. Kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Ona neden sahip olamadığını hatırlaması gerekiyordu.

Ama gözleri ona ihanet etti, onun her hareketini izledi.

Yavrularla ilgilenmek için diz çöktü, ona ulaşmak için birbirlerinin üzerinden yuvarlanırken küçük parmaklarıyla kürklerini okşadı. Kadının yumuşak mırıltısı kulübe yayılıyordu; tanımadığı ama duymak için kendini zorladığı bir melodi. Canavarı, genç yaratıklarla ne kadar doğal bir şekilde onaylayarak mırıldandı.

Kulübe artık onun kokusuyla doluydu -arzuyla karışık güneşin ısıttığı bal kokusu- ve her nefeste ona eziyet ediyordu. Yüksek rafa kurutulmuş otları yerleştirmek için uzandığında, belinin kıvrımı adamın ağzının kurummasına neden oldu. Pençeleri beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı ve ellerinin dayandığı pencere pervazına battı.

Omzunun üzerinden baktı ve onu bakarken yakaladı. Gözlerini kaçırmak yerine, daha fazla ilgisizmiş gibi davranamayarak bakışlarını onun üzerinde tuttu. Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ama o da arkasını dönmedi.

"Çevreyi kontrol etmem gerekiyor," diye homurdandı, kelimeler zar zor insani çıkıyordu.

Masadan uzaklaştı ve ahşapta derin oyuklar bıraktı. Kulübe çok küçüktü, onunla çok doluydu. Eğer kalırsa, verdiği sözü dakikalar içinde bozacaktı. Kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı ve bu iplik onun varlığındaki her an çözülüyordu.

Kapıya ulaştığında, kadının sesi onu durdurdu.

"Korrin."

Onun adını dudaklarında duymak bile canavarının uluması için yeterliydi. Durakladı, bir eli kapının pervazındaydı, pençeleri ahşabı kazıyordu.

"Gidişin uzun sürecektir mi?" diye sordu, sesi yumuşak ama kararlıydı.

Evet demeliydi. Hâlâ ona karşı koyma umudu varken gitmeliydi.

"Hayır."

O gecenin ilerleyen saatlerinde ateşin önünde oturup alevleri izledi. Yanan odunların ara sıra çıkardığı çıtırtılar ve derme çatma yataklarında birbirlerine sarılmış yavruların yumuşak nefesleri dışında, gece karanlığıyla birlikte kulübe sessizleşmişti.

Günler önce gitmiş olmalıydı. Plan buydu - onu güvenli bir yere götürmek, erzak aldığından emin olmak ve ortadan kaybolmak. Basit. Temiz. Bunun yerine, görev ya da zorunluluktan daha güçlü bir şey tarafından kapana kısılmış bir şekilde kaldı.

Gelişmiş kulakları Tessa'nın kamaranın karşısındaki yatakta yaptığı hareketleri algıladı. Battaniyelerin hafif hışırtısını, nefes alış verişindeki ince değişikliği. Bir saatten fazla bir süre önce emekli olmasına rağmen uyumuyordu. Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu, bakışları teninde elle tutulur bir ağırlık oluşturuyordu.

Gözlerini ateşe sabitledi, başını çevirip o öpücükten sonra kurdukları kırılgan dengeyi bozmak istemiyordu. Eğer dönerse, eğer o mavi gözlerle tekrar karşılaşırsa...

"O alevlere sanki seni kişisel olarak rencide etmişler gibi ters ters bakıyordun," derken sesi kabinin her tarafına yayılıyordu.

Kendine rağmen döndü. Yan yatmış, bir dirseğine dayanmış, saçları koyu dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Ateşin ışığı teninde sıcak bir parıltı yaratıyor, yüz hatlarını yumuşatıyor ve dudaklarının kıvrımlarını belirginleştiriyordu.

"Her zaman böyle düşünceli," diye takıldı, gülümsemesi küçük ama gerçkti. "Bu gece aklını hangi korkunç düşünceler meşgul ediyor?"

Çenesi gerildi. Eğer onun düşüncelerinin doğasını bilseydi, ona böyle gülümsemezdi.

"Uyumalısın," dedi kabaca.

"Sen de öyle yapmalısın," diye karşılık verdi, korkunun izine bile rastlamadan onun bakışlarını tutarak. "Ama hiç yapmadığını düşünmeye başlıyorum."

Aralarında sadece ateşin patlamasıyla dolan bir anlık sessizlik oldu. Sonra beklenmedik bir şekilde yüz ifadesi yumuşadı.

"Biliyor musun?" dedi sessizce. "Üzgün değilim." Kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Beni kaçırdığını." Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "Öyle olmam gerektiğini biliyorum. Ama değilim."

Adam ona baktı, sözleri aralarında havada asılı kalmıştı. Üzgün değilim. Bu itiraf, içinde bastırmak için mücadele ettiği ilkel ve sahiplenici bir şeye çarptı.

O bir yanıt veremeden, ani bir rüzgâr uğultusu kulübenin panjurlarını salladı. Sıcaklık sanki bir anda kış bastırmış gibi düştü. Nadir görülen dağ fırtınalarından biriydi bu; şiddetli ve öngörülemezdi, hiçbir uyarıda bulunmadan içeri giriyordu.

Soğuk hava kulübenin eskimiş yapısındaki her çatlağı bulurken ateş çılginca titredi. Kadının ince battaniyeyi daha sıkı sarışını izledi, vücudunda gözle görülür bir titreme vardı. Bir başka rüzgâr kulübeyi dövdüğünde dişleri hafifçe gıcırdadı.

Canavarı kıpırdandı, huzursuz ve tedirgin. *Düzelt onu. Koruyun. Sıcak.*

İnsanlar kırılğandı, vücutları dağların zorlu koşulları için yetersiz donanımına sahipti. Bir yaz fırtınası bile tehlikeli olabilirdi. Maruz kalmanın neler yapabileceğini, soğğun hayatı ne kadar çabuk çalabileceğini görmüşü.

Sıcaklığa ihtiyacı var. Bize ihtiyacı var.

Sesi duymazdan gelmeye, onu ileri iten içgüdüye karşı koymaya çalıştı. Ama bir başka şiddetli ürperti vücudunu sarınca, içinde bir şeyler koptu.

Tekrar düşünmesine fırsat vermeden ayağa kalktı ve yatağa doğru kısa mesafeyi geçti. Adam battaniyenin kenarını kaldırınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

" çekil," diye .

Kadın adamın yüzünü inceledi ve bir an için reddedebileceğini, onu itebileceğini düşündü. Sonra tek kelime etmeden duvara doğru kayarak yanında yer açtı.

Battaniyenin altına kayd, dar yatak onları birbirine yaklaştırdı. Vücut ısısı - her zaman bir insanınkinden daha sıcak olan- hemen aralarında bir sıcaklık cebi yarattı. Yine de kadın titriyordu, soğuktan mı yoksa yakınlıktan mı bilemiyordu.

"Buraya gel," diye mırıldandı, kollarını açarak.

Bu kez tereddüt etmedi, hızla kendini ona yasladı. Yumuşaklığı adamın daha sert bedenine karşı şekillendi ve göğsüne doğru kıvrılırken mükemmel bir uyum sağladı. Soğuk burnu adamın boynuna bastırdı ve adamın içinde sıcaklıkla ilgisi olmayan bir sarsıntı yarattı.

Canavarı memnuniyetle kükredi, göğsünde bir onay gümbürtüsü titreşti. Benim. Korum. Sıcak.

Kıpırdamadan yatıyor, kadının vücudunun onunkine değdiği her noktanın farkında oluyordu. Başını göğsüne yaslanmıştı, nefesi gömleğinin ince kumaşından tenini ısıtıyordu. Dışarıda fırtına şiddetlenmiş, yağmur camlara vuruyor, rüzgâr ağaçların arasından uğulduyordu ama kulübenin içinde garip bir huzur üzerlerine çökmüştü.

Yükselen duyuları onunla ilgili her şeyi yakaladı -kalbinin sabit ritmi, saçlarının ince çiçek kokusu, ona doğru bastırılan kıvrımlarının yumuşaklığı. Canavarı memnuniyetle mırıldandı, onun bu kadar yakınında, kollarında güvende olmasından memnundu.

Nefes alış verişini sabit bir düzene girmiş olsa da uyumadığını biliyordu. Kaslarındaki gerginliği, vücudundaki uyanıklığı hissedebiliyordu. Düşünüyordu, bir şeyler düşünüyordu.

Sadece fırtınanın öfkesinin bozduğu birkaç dakikalık sessizlikten sonra Tessa kıpırdandı ve başını kaldırıp ona baktı. Sönmekte olan ateşin loş ışığında gözleri ıslık ıslık, adamın yüzünü nabzının hızlanmasına neden olan meraklı bir yoğunlukla inceliyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Neyden?" diye cevap verdi, ama bildiğinden şüpheleniyordu.

"Kontrolü kaybetmekten. Benimle."

Soru sinirlerine dokunmuştu. Elbette korkuyordu. Yıllarını canavarına hükmederek, doğasının ilkel tarafını dizginlemeyi öğrenerek geçirmişti. Ama onun etrafında, özenle inşa edilmiş bu bariyerler parçalanıyordu.

"Evet, sen de öyle olmalısın," diye sertçe cevap verdi. "Kontrolü kaybedersen olacıklardan korkmalısın."

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi - dudaklarının küçük, bilerek kıvrılması damarlarında ısı akmasına neden oldu.

"Değilim," dedi basitçe.

Ona baktı, onun sakın kabullenışı ve korkusuzluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Onun ne olduğunu anlamıyor muydu? Ne yapabileceğini?

"Olmalısın," diye tekrarladı, sesi daha sertti. "Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Gülümsemesi hiç değişmedi. "Senin canavarını gördüm, Korrin. Seni yavrularıyla birlikte izledim. Beni taşırken ellerini hissettim. Bana zarar vermek için binlerce şansın oldu."

Avucunu göğsüne, gürleyen kalbinin tam üzerine koydu. "Kontrolünü kaybetmenden korkmuyorum."

BÖLÜM 13

Tessa yavaşça uyandı, nefis bir sıcaklıkla sarılmıştı. Kulübe hâlâ karanlıktı, şafak panjurların arasından zar zor sızıyordu. Gözlerini kırptırdı, sırtına bastırılan sert bedenin, beline dolanan ağır kolun, boynuna vuran sabit nefesin farkına varmadan önce bir an için kafası karıştı.

Korrin.

Kalbi çırpındı. Kendini hiç bu kadar güvende, bu kadar korunmuş hissetmemişti. Uykusunu bölmek istemediği için dikkatlice kayarak ona baktı. Genelde çok temkinli ve gergin olan yüzü tamamen rahatlamıştı. Ağzının etrafındaki sert çizgiler yumuşamış, kaşları çatılmak yerine düzleşmişti. Daha genç, hatta savunmasız görünüyordu.

Yüzüne bir tutam siyah saç düşmüştü. Hiç düşünmeden uzandı ve parmak uçları adamın elmacık kemiğini sıyrarak saçı nazikçe taradı.

Gözleri anında açıldı, gözleri şaşırtıcı bir yoğunlukla onunkilere kilitlendi, şimdiden altın renginde parlamaya başlamıştı. Nefes nefese geçen bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı. Adamın yüzündeki açık ve güçlü açlık, kadının midesini ısıttı. Bakışları kızın dudaklarına kaydı ve kız kendini ona doğru eğilmiş hissetti.

Sonra gözlerinin arkasında bir şey kapandı. Hızlı bir hareketle kendini ondan uzaklaştırdı ve yataktan dışarı itti, hareketleri ani ve sarsaktı, sanki kendisiyle savaşıyordu.

"Korrin?" diye sordu sessizce.

Sırtını ona dönmüştü, omuzları kaskatı kesilmiş, elleri iki yanında kenetlenmişti. Kadın onun içinde titreşen gerginliği görebiliyordu.

"Kalkmalısın. Gün tükeniyor." Sesi sanki saatlerdir bağırıyormuş gibi çakıllı bir tondaydı.

Ayağa kalktı, battaniye beline dolandı, onun sıcaklığı olmadan aniden üşüdü. Yavrular ocağın yanındaki derme çatma yataklarında kıpırdandılar ve atmosferdeki değişikliği hissettiler.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Başını keskin bir hareketle bir kez salladı. "Hayır. Ben yaptım."

Omuzları kaskatı kesilmiş ve çenesi sert bir çizgiye oturmuş olan adamın mekanik bir hassasiyetle kabinin içinde hareket etmesini izledi. Yataktan fırladığından beri ona bir kez bile bakmamıştı. Adam ateşi yakarken o da yavruları besliyordu, aralarındaki sessizlik yoğun ve rahatsız ediciydi.

Bashful Korrin'in bacağını dürterek hafifçe sızlandı. Her zamanki gibi kulaklarının arkasını nazikçe kaşımak yerine, fark etmemiş gibi davranarak uzaklaştı. Reddedilmenin şaşkınlığıyla daha yüksek sesle sızlandı.

"Onlar bile bir şeylerin ters gittiğini biliyor," dedi, kederli yavruyu kucağına alarak.

Homurdandı ve zaten mükemmel bir şekilde istiflenmiş olan çıraları düzenlemekle meşgul oldu.

"Olanlar hakkında gerçekten konuşmayacak mıyız?" diye üsteledi, sabrı tükenmek üzereydi.

"Hiçbir şey olmadı." Sesi düz ve duygusuzdu.

Tessa yanaklarının ısındığını hissetti. "Hiçbir şey mi? O öpücük hiçbir şey değildi, Korrin."

Omuzları daha da gerildi, tabii bu mümkünse. "Bu bir hataydı."

"Bana bak." Adam dönmeyince etrafından dolanarak kendini onun görüş alanına soktu. "Gözlerimin içine bak ve bana bunun bir hata olduğunu söyle."

Gözleri sonunda onunkilerle buluştu ve orada gördüğü şey nefesini kesmesine neden oldu - çatışma, arzu ve umutsuzca saklamaya çalıştığı daha derin bir şey.

"Planın bu mu?" diye sordu sessizce. "Aramızda olanları görmezden mi geleceksin?"

"Evet." Sözcük kesik kesik ve son olarak çıktı.

Başını salladı, dudaklarına küçük, hüzünlü bir gülümseme değdi. "Kendine yalan söylüyorsun."

"Seni koruyorum." Onun yanından geçip yayını duvara yaslandığı yerden aldı.

"Senden korunmaya ihtiyacım yok."

Kapıda durakladı, eli çerçeveyi öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Bir an için onun geri dönebileceğini, zaten bildiği şeyi sonunda itiraf edebileceğini düşündü; bu öpücük bir hata değildi. Bu kaçınılmazdı.

Ama o sadece başını salladı ve dışarı çıktı, kapının sessizce arkasından kapanmasına izin verdi.

Kulübeyi toplamakla meşguldü. Bir yanı Korrin'in onu reddetmesinden dolayı incinmişti ama onu artık arzu eksikliğinden değil korkularından kaynaklandığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Yavrular Korrin'in gitmesiyle daha rahatlamış bir halde ayaklarının dibinde oynuyorlardı.

Çok uzağa gitmemişti. Pencereden onu açıklığın kenarında bir ileri bir geri yürürken gördü, yay elindeydi ama volta atarken unutmuş gibi görünüyordu. Onu birkaç dakikada bir kulübeye, yani kendisine doğru bakarken yakaladı. Bakışları kendini yakalayana kadar oyalanıyor, sonra gözle görülür bir kaş çatmayla dikkatini başka yöne çekiyordu.

Aklında küçük, yaramaz bir fikir filizlendi. Madem hiçbir şey olmamış gibi davranmaya bu kadar kararlıydı, neden onu izlemeye devam ediyordu? Belki de kararlılığını test etmenin zamanı gelmişti.

Açık kapı aralığına doğru ilerledi, sanki sırtındaki bir kamburu çözmeye çalışıyormuş gibi kollarını başının üzerinde gerdi. Bu hareketin elbisesini kıvrımları boyunca gerginleştireceğini biliyordu. Adımının ortasında dondu kaldı, gözleri ona kilitlendi, sonra bu mesafeden bile duyabileceği alçak bir hırıltıyla bakışlarını kaçırdı.

bir heyecan dalgası kapladı. Bu tamamen yeni bir bölgeydi

-Daha önce hiç kasten bir erkeğin dikkatini çekmeye çalışmamıştı. Edgar'la birlikteyken onu vazgeçirmek için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Ama Korrin'le... hissettiği güç sarhoş ediciydi.

Kapının pervazına yaslandı ve gevşek bir saç telini parmağında döndürdü. "Güzel bir gün, değil mi?" diye seslendi.

açıklık boyunca.

Omuzları gerildi ve ona bakmadan başını salladı.

"Dün gördüğümüz meyvelerden biraz toplamayı düşünüyordum." Güneş ışığına doğru adım attı ve tekrar gerinme hareketi yaptı. "Tabii kulübeye yakın kalmamı tercih etmezsen?"

Bu sefer baktı ve bakışlarındaki yoğunluk kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Gözleri altın rengi bir parlaltıya bürünmüştü ve bu mesafeden bile, yumruklarını sıkıp onları geri çekmeye zorlamadan önce pençelerinin uzadığını görebiliyordu.

"Ne istiyorsan onu yap," diye hırladı ama sesi her zamankinden bir oktav daha alçalmıştı.

Gülümsedi ve parmaklarını kulübenin duvarındaki sert ahşapta gezdirerek bilinçli bir yavaşlıkla ona doğru yürüdü. "İstediğim şey..." diye tekrarladı düşünceli bir şekilde, attığı her adımda pençelerinin uzayıp geri çekilmesini izleyerek.

Sadece birkaç adım uzaktayken durdu ve onun gözleriyle karşılaştı. Parlaltı daha da artmıştı ve yüzündeki ifade şiddetliydi.

"Seni... istiyorum," diye fısıldadı.

"Tessa," diye uyardı, kızın adı boğazında alçak bir gümbürtüye dönüşmüştü.

"Evet?" Sesini hafif tuttu ama nabızı o kadar hızlı atıyordu ki adamın duyabileceğinden emindi.

Pençeleri dışarı kaydı ve yanındaki ağacın kabuğunun derinliklerine battı. "Git." Sesi neredeyse acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Adamın gözleri arzu ve öfkenin karışımıyla yanıyordu ve kadın onun kendisine kızgın olmadığını fark etti, gerçekten. Kendisine kızgındı. İnkâr edemediği duygularına.

Bir adım daha atarak ona dokunacak kadar yaklaştı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı, çenesi gerilmişti.

"Ne istersem yapmamı söylemiştin."

Bir an için adamın pes edeceğini düşündü ama sonra adam arkasını dönüp ormana doğru yürüdü.

Bir kez daha uzağa gitmedi ve gün boyunca onun her hareketini izlemeye devam etti. Sonunda gece çöktüğünde kulübeye döndü, aralarındaki hava konuşulmayan bir gerginlikle yoğunlaşıyordu. Yanından her geçişinde burun delikleri alevleniyor, kokusunu alıyordu. Elleri kenetleniyor, kontrol için savaşıırken pençeleri bir görünüp bir kayboluyordu.

Hiç bu kadar arzulandığını hissetmemişti; bu güçlü ve tehlikeli adamı bu kadar derinden etkilediğini bilmek baş döndürücü bir duyguydu. Yine de tüm o bariz açlığına rağmen mesafesini koruyor, saldırmak istemeyen bir yırtıcı gibi etrafını sarıyordu.

Ona bir bardak su uzatırken parmakları birbirine değdiğinde, adamın keskin nefes alışını duydu. Gözleri altın renginde parladı, göz bebekleri yarıklara kadar daraldı ve sonra arkasını döndü.

"Keşke bununla savaşmayı bıraksan," diye mırıldandı, adamın bakışlarındaki sıcaklıktan cesaret alarak.

Fincanı öyle bir kuvvetle indirdi ki, su kenarından taşı. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" Bir adım daha yaklaştı, onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındı. "Beni nasıl izlediğini fark etmiyor musun? Aramızda neler olduğunu hissetmiyor musun?"

Çenesi sıkıştı, bir kası köşede tıkırdıyordu. "Bu gerçek değil."

"Bana gerçekmiş gibi geliyor." Uzandı, parmakları dokunmadan yüzünün yakınında gezindi.

Nefes alış veriş hızlandı. Gözleri onunkilere dikilmişti, arzu ve kısıtlama bu kehribar rengi derinliklerde savaşıyordu. Yavrular gerginliği hissedip yumuşak mırıltılarla köşedeki derme çatma yataklarına çekildiler.

"Korrin," diye fısıldadı, adı bir soru ve davetti, ama Korrin sanki ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Daha fazla yakacak oduna ihtiyacımız var." Aniden kapıya doğru döndü, vücudu kaskatı kesilmişti.

İleri atıldı ve adam kaçamadan kolunu yakaladı. Adamın kasları parmaklarının altında gerildi ama geri çekilmedi.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu usulca, onun bakışlarını tutarak. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Adam yüzünü ona döndüğünde nefesini tuttu, gözleri kalbini hızlandıran bir şiddetle yanıyordu. Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar cesur olmamıştı ama ondaki bir şey onu cesur kılıyordu. Onun savunmasını aşmak istemesine neden oluyordu.

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi usulca, kolunu bırakmadan. "Ve bence sen de bunu istiyorsun. Öyleyse neden karşı koyuyorsun?"

Kasları parmaklarının altında gerildi, teninin sıcaklığı neredeyse kavurucuydu. Bir an için adamın geri çekileceğini düşündü ama onun yerine, saldırmakla geri çekilmek arasında kalmış bir yırtıcı hayvan gibi olduğu yerde donup kaldı.

"Ne istediğini anlamıyorsun," diye homurdandı, sesi daha önce hiç duymadığı kadar derindi.

"O zaman anlamama yardım et."

Bakışları önce dudaklarına, sonra tekrar gözlerine kaydı. Oradaki açlık nefesinin kesilmesine neden oldu. Sertçe yutkundu, göğsü hızlı, sık nefeslerle yükselip alçaldı.

"Bununla savaşıyorum çünkü..." Durakladı, kelimelerle mücadele ediyor gibiydi. Çenesi sıkıştı, boynundaki kaslar gerildi. "Çünkü savaşmayı bırakırsam hiç duramayacağımdan korkuyorum."

Sesindeki çığ dürüstlük kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Sözleri bir uyarı değil, bir itiraftı. Kalbinin korkuyla değil, beklentiyle çarpmasına neden olan bir itiraf.

"O zaman dövüşmeyi bırak," diye fısıldadı, sesi hissettiğinden daha kararlıydı. "Senden korkmuyorum Korrin."

Dondu kaldı, umutsuzca yüzünü aradı. Bakışlarını ondan ayırmadı, gözlerindeki gerçeği görmesini istiyordu. Bu düşüncesizce ya da pervasızca değildi; hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Kulübe, ateşin çıtırtısı ve onların birbirine karışan nefesleri dışında sessizliğe gömüldü. Yavrular bile anın ciddiyetini hissetmiş gibiydi, köşelerinden sessizce izliyorlardı.

Dayanılmaz bir yavaşlıkla boştaki elini kaldırdı. Adam elini kızın omzuna koyduğunda kız kıpırdamadan durdu, adamın dokunuşu sanki kızın kaçmasını bekliyormuş gibi tüy kadar hafıftı. Parmakları elbisesinin ince kumaşı üzerinde sıcacıktı ve teninde karıncalanmalar yaratıyordu.

Adam onu kendine doğru çektiğinde, kadın isteyerek gitti, vücudu tereddüt etmeden onunkıyla buluşmak için hareket etti. Kız yüzünü onunkine doğru eğdiğinde adamın ağzının kenarı neredeyse bir gülümsemeyle seğirdi. Nabızı çılgınca atıyordu ama gülümseyerek karşılık verdi, emin olduğunu bilmesini istiyordu.

"Tessa," diye nefes aldı, onun adı dudaklarında bir dua gibiydi.

Sonra ağzı onunkinin üzerindeydi ve diğer her şey kaybolup gitti. Bu öpüşme ilk öpüşmeleri gibi istekli ve sorgulayıcı değildi. Bu sahipleniciydi, tüketiyordu. Kolları onu sarmış, göğsüne doğru çekerken, dudakları onunkilerle eşleşen bir açlıkla dudaklarına doğru hareket etmişti.

Onun içinde eridi, elleri yukarı kayarak saçlarına dolandı. Ağzına karşı hırladı, ses vücudunda titreşti ve damarlarında bir ateşi tutuşturdu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti; hem korunduğunu hem de arzulandığını hissettiren bu mükemmel şefkat ve tutku fırtınası.

Ve bu sefer ikisi de geri çekilmedi.

BÖLÜM 14

Korrin gözlerini Tessa'ya dikmiş, nefesi kesik kesik geliyordu. Dudakları öpücüklerden şişmiş, gözleri kulübenin loş ışığında parlıyordu. Tessa ona gülümsüyordu; Korrin'in içinin derinliklerine ulaşan ve göğsünü sızlatan bir gülümsemeydi bu ve gözleri aşk doluydu.

"Siktir," diye homurdanarak alnını onunkine bastırdı. Pençeleri uzamıştı ve yumuşak tenine batmamaları için dikkatlice tutuyordu.

Canavarı içinde volta atıyordu, aç ve talepkâr. *Onu al. Onu bizim yap.* Sahiplenme dürtüsü eziciydi, daha önce hiç deneyimlemediği bir ihtiyaçtı. Kadının arzusunun kokusu onu deliliğin sınırına sürükledi.

"Tessa." Adı düzensiz çıkmıştı. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek adamın omurgasını ürpertti. "Sanırım biliyorum."

"Nazik olmayacağım," diye uyardı, sesi ihtiyaçtan pürüzlüydü. "Bu ilk değil."

"Nazik olmak istemiyorum," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

Kısıtlamasının son ipleri de koptu. Onu kaldırdı, bacaklarını beline doladı ve yatağa taşıdı. Kollarında hiçbir ağırlığı yoktu, bir şekilde onun tüm dünyası haline gelen bu küçük insan.

Onu yere yatırdı, üzerinde gezindi. Koyu renk bukleleri yastığın üzerine yayılmıştı, mavi gözleri güven ve istek doluydu. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu.

"Emin misin?" diye sordu, ona geri dönmesi için son bir şans vererek.

Cevap vermek yerine onu kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzıyla birleştirdi. Elleri gömleğinin altına kaydđ, sırtındaki çıkıntılı kasları keşfetti, nazik parmaklarıyla eski yara izlerini takip etti.

Pençeleri şilteye saplandı ve kontrolü sağlamak için mücadele ederken kumaşı yırttı. Yumuşak kıvrımları sert düzlemlere bastırarak vücudu onunkine şekil verdi ve canavarı açlıkla hırladı. Dişleri aşağı inmişti, keskin ve onu kendisine ait olarak işaretlemek için ilkel bir ihtiyaçla ağrıyordu. Onları boynunun omzuyla birleştiği yumuşak kıvrıma batırma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Onun tadına bakmak, onu sonsuza dek eşi olarak kabul etmek.

Adamın dişleri ortaya çıktığında gözleri irileşti ama bakışlarında korku yerine arzu alevlendi. "Bu normal mi?"

Başını salladı, canavarını tekrar kontrol altına almak için mücadele ediyordu. "Seni sahiplenmek istiyorum."

Ama arzunun puslu havasında bile bunun kendi seçimi olmadığını biliyordu. yapmak. Çiftleşme kalıcı ve geri döndürülemezdi. Bunu seçmesi, bir Vultor'a bağlanmanın ne demek olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı ve pençeleri tekrar yatağa saplandı.

Ne demek istediğini bilmiyordu ve Tanrılar yardımcısı olsun, kelimeleri bulamıyordu. Kız onun altında bu kadar yumuşak ve sıcakken, uyarılmışlığının kokusu başını döndürürken olmazdı.

"Sonra," diye homurdandı, başını eğip boğazının sütunlarına öpücükler kondurdu. "Sana her şeyi sonra anlatacağım."

Kız onun altında yükselip tam bir güvenle kendini ona sunarken canavarı onaylayarak kükredi. Daha önce hiç kimseyi onu istediği gibi istememişti.

-Sadece bedeniyle değil, daha derin, daha ilkel bir şeyle. Daha kalıcı.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve onun yerine boynunun kıvrımlarını takip ederken parmak uçlarının altındaki teninin yumuşaklığına odaklandı. Kız hâlâ tamamen giyinikti ve canavarı hayal kırıklığı içinde hırladı.

"Çok fazla kıyafet var," diye mırıldandı.

Elini kaldırdı, pençelerini uzattı, ama kadın soluksuz bir kahkaha attı ve düğmesine uzandı.

"Benim tek elbisem, hatırladın mı?"

Her ne kadar onu arzulasa da, onun kıyafetlerini çıkarışını, gözlerinin sürekli yüzünde oluşunu izlemenin sarhoş edici bir yanı vardı.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye homurdandı adam, elbisesi kayarak onu kollarının arasında cırılçıplak bırakırken.

Yanakları pembeleşti ama kaçırmadı. "Bana böyle hissettiriyorsun."

Kadın adama elini uzattı, adam da elini tuttu ve kadına bir öpücük kondurdu. Avuç içi. Parmakları çenesinin kıvrımlarında gezindikten sonra aşağı doğru indiğinde, nefesi boğazında düğümlendi. Onun dokunuşuna dayanamadı. Çok hassas, tatlıydı. Çok samimiydi.

"Sana dokunmama izin ver," diye fısıldadı, parmakları kaslarının çizgilerini takip ediyordu.

Başını iki yana salladı ama kadının dokunuşu içinden arzu dalgalarının geçmesine neden oldu. "Bu sefer olmaz."

Onu tekrar öptü, sert ve derin, dili ağzına daldı. Kızın tadı bal ve yaz gibiydi, yutmak istediği bir tatlılık.

Elini aşağıya doğru hareket ettirdiğinde, adam onu yakaladı. Kavrayışı sıkılaştı, bileğini nazıkçe ama sıkıca tuttu.

"Bu yavaş ya da nazik olmayacak, Tessa. Bunu anlıyor musun?"

Mavi gözleri onunkilerle buluştu ve ifadesi sabitti. "Evet. Seni istiyorum Korrin."

Canavarı zaferle uludu, göğsünün derinliklerinden ilkel bir hırıltı yükseldi.

"O zaman seni almama izin ver."

İhtiyacı olan tek şey onun rızasıydı. Bileğini bıraktı, pençeleri geri çekildi, böylece sonunda ona tamamen dokunabildi. Eli vücudunda dolaştı, her santimini keşfetti, yumuşak kıvrımlarını hafızasına işledi.

Altında kıvranıyor, yumuşak iniltileri ve iç çekişleri kulaklarını dolduruyor, onu teşvik . Göğüsleri onun ellerinde mükemmeldi, meme uçları sertleşiyordu

başparmağıyla onları okşadı. Adamın ağzı bir tanesinin üzerine kapandığında, kadının sırtı kamburlaştı, parmakları adamın saçlarına dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Kızın uyarılmasının arttığını hissedebiliyordu, kızın çekirdeğinden gelen sıcaklık bir siren şarkısı gibi onu çağırıyordu. Ama bu sefer dinlemedi. Onu alacaktı, ona sahip olacaktı ama önce ona zevk verecekti.

Parmakları kalçalarının arasındaki sıcaklığı buldukça çığlıkları daha da arttı. Onun kaygan kıvrımlarını keşfetti, onu nefessiz bırakan, kalçalarını yataktan kaldıran yerleri öğrendi.

"Tanrım, Tessa," diye mırıldandı. "Çok ıslaksın."

Cevap vermedi, parmakları onu okşarken gözleri dalgalanarak kapandı. Onun sınıra yaklaştığını hissedebiliyordu ve aleti seğirdi, serbest kalmak için can atıyordu.

"Bana bak."

Gözleri açıldı, arzudan bulutlanmıştı. Parmakları çarşafları kavradı, vücudu gerildi.

"Korrin." Onun adı dudaklarında bir iniltiye dönüştü ve neredeyse onu çözüyordu.

, dudaklarını kulağına bastırdı, parmakları hâlâ onu okşuyordu. "Benim için gel, Tessa."

Emir yumuşaktı ama sesi derindi, kadının içinde gürlüyordu. Bir çığlıkla onun altında paramparça oldu, vücudu titriyordu.

Vücudu zirveden inerken dudakları boynunu, omuzlarını, köprücük kemiğini okşayarak onu okşamaya devam etti. Onun zevkten sersemlemiş görüntüsü, damarlarında kükreyen ihtiyaca rağmen canavarının memnuniyetle mırıldanmasına neden oldu. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Başı bacaklarının arasına gelene kadar bir öpücük izi bırakarak vücudundan aşağı kaydı. Dişleri ağrıyordu, siki sert ve hazırды ama onunla işi henüz bitmemişti.

Dili klitorisini bulduğunda, elleri saçlarına dolandı. Kadının inlemeleri ve nefes alışları o güne kadar duyduğu en erotik seslerdi ve adamın siki beklentiyle seğirdi.

Bacakları adamın omuzlarına dolandı, vücudu tekrar gerilirken topukları adamın sırtına saplandı. Onun başka bir zirveye yaklaştığını, vücudunun ağzının, ellerinin, dudaklarının altında kıvrandığını hissedebiliyordu.

Bir parmağını içine sokmaya çalıştı ama vücudu direndi ve inledi. O kadar küçük, o kadar sıkı, o kadar... masumdu ki.

Bu düşünce, kadının itirazlarına rağmen başını kaldırmasına neden olacak kadar şehvetine nüfuz etti.

"Sana dokunulmadı mı?" diye sordu ve kızın yanakları daha da pembeleşti."

"Sana köyden kimseyle ilgilenmediğimi söylemiştim." Sabırsızca kıpırdandı. "Durma."

Onun ilk eşi olacağı bilgisiyle içinde güçlü bir şey kıpırdandı. Ve onun tek, eğer istediği gibi olsaydı. Ama bu gece değil. Önce onu hazırlaması gerekecekti.

Başını tekrar eğdi, yavaşça, dikkatlice bir parmağını o dar kanalın içinde gezdirirken klitorisine odaklandı. Nefes nefese kaldı ama kalçaları yataktan kalktı.

"Korrin, lütfen," diye inledi, parmakları onun saçlarını sıkıyordu.

Ağzıyla ona tapıyordu, ta ki kadın bir kez daha irkilerek ağlayıp altında titreyene ve parmağını küçük nabız atışlarıyla sağana kadar. Kendi ihtiyacı onu çılgına çeviriyordu ama henüz onu alamıyordu. Vuruşlarını yavaşlattı, vücudu gevşeyene kadar diliyle onu yatıştırdı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri şaşkın ve mutluydu, sonra

kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Sen..."

"Bu gece olmaz aşkım. Zamanımız var," diye ekledi kız itiraz etmeye

başlayınca,

ve ani bir gülümseme yüzünü

aydınlattı. "Zaman. Kulağa hoş

geliyor." Onun da hoşuna gitti.

Ona doğru kıvrıldı, nefes alış verişini yavaş yavaş normale döndü, vücudu Kollarında sıcak ve uysaldı. Aletindeki ısrarlı ağrıya rağmen, canavarı daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı. O güvendeydi. Memnundu. Onun olmuştu.

Yarın bir sonraki adım için endişelenecekti. Bu gece, bu anın tadını çıkarmak için kendine izin verecekti.

Ne yazık ki endişeleri ertesi sabah tüm gücüyle geri döndü. Odun kesmeye sığındı, baltayı gereğinden fazla güçle savurdu, kütük temiz bir şekilde ikiye ayrılırken kıymıklar uçtu. Ama fiziksel efor zihnini sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Tek düşünebildiği Tessa'ydı.

-Kokusu hâlâ tenindeydi ve paylaştıkları şeyleri sürekli hatırlatıyordu.

Alnındaki teri silerek durakladı ve onu kabin kapısından izlerken yakaladı. İçeri dönmeden önce usulca gülümsedi, ondan hiçbir şey talep etmiyordu. Vermeye hazır olmadığı cevaplar için zorlamıyordu.

Canavarı memnuniyetle guruldadı. Kız mükemmeldi. Sabırlı. Anlayışlı.

Tehlikeli.

Görevine geri döndü, metodik bir şekilde kütük üstüne kütük ayırarak onlara haftalarca yetecek bir odun yığını oluşturdu. Sanki haftaları varmış gibi. Sanki bu kırılgan barış bir şekilde kalıcı bir şeye dönüşebilirmiş gibi.

Kadının tadının anısı duyularına hücum etti; tatlı ve sarhoş edici. Ellерinin altındaki teninin yumuşaklığı. Parçalandığında onun adını fısıldama şekli. Pençeleri istemsizce uzadı ve baltanın ahşap sapını çizdi.

İçeride, öğle yemeğini hazırlarken mırıldandığını, ayaklarının dibinde oynayan yavruların mutlulukla ciyakladığını duyabiliyordu. Evden gelen bu sesler göğsündeki bir şeyi, daha önce hiç fark etmediği bir özlemi delip geçiyordu.

Sonunda baltayı bıraktı ve bir kucak dolusu odun topladı. Kulübeye yaklaşırken esen rüzgârda onun kokusunu aldı ve canavarı tekrar kıpırdanarak ona gitmesini, onu düzgün bir şekilde sahiplenmesini istedi.

Ama yapamadı. Henüz yapamazdı. Onu nasıl güvende tutacağını bulana kadar olmaz.

Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı, gülümsemesi onu ateşten daha etkili bir şekilde ısıttı. Dün gecedен bahsetmedi, sadece ona bir bardak su uzattı,

Parmakları kasten onunkileri okşuyordu. Bu basit dokunuş adamın içini ısıttı.

"Yemek neredeyse hazır," dedi ve ocağın arkasında fokurdayan tencereye döndü.

Açlıkla yemeğini yedi, sonra boş kâsesine baktı, Tessa'nın küçük masanın karşısındaki varlığının farkındaydı. Aralarındaki sessizlik sadece ateşin çıtırtısı ve arada sırada kaşığın tahtaya sürtünmesiyle bozuluyordu. Yemeğin tadına bile bakmamıştı, zihni onunla -onlarla- o kadar doluydu ki odaklanamıyordu.

Bulaşıkları topladı, elleriyle ona uzanmayı içermeyen bir şeyler yapmak istiyordu. Bulaşıkları leğene yerleştirdikten sonra geri döndüğünde onu yerde, etrafı adyane yavrularıyla çevrili halde buldu. Yavrular kucağında yuvarlanıyor, o gülerken şakacı bir şekilde parmaklarını ısıyorlardı.

Bu manzara göğsünde bir şeyleri burktu; adını koyamadığı keskin, tatlı bir sızı. Koyu renk bukleleri örgüsünden kurtulmuş, vahşi dallar halinde yüzünü çevreliyordu. Ateş ışığı yanağının kıvrımını, dudaklarının dolgunluğunu yakaladı. Canavarı sahiplenici bir memnuniyetle guruldadı.

Orada, yavrularla çevrili bir şekilde oturduğunda, o kadar memnun görünüyordu ki, bu onun en karanlık kısımlarına ulaştı ve yıllardır taşıdığı sivri uçları yatıştırdı.

O buraya aitti. Bunun farkına varması onu beklenmedik bir güçle vurdu. Sadece kulübesine değil, hayatına da.

Odayı geçip onu kollarının arasına alma dürtüsüyle savaşırken pençelerini avuçlarına doğru uzatıp geri çekti. Dün gece yeterli olmamıştı. Onun söz konusu olduğu yerde hiçbir şey yeterli olamazdı. Onu dehşete düşüren de buydu.

Kendisini öfkesiyle, ellerindeki kanla, annesinin ölümünden sonra onu tüketen karanlıkla tanımlayarak çok uzun zaman geçirmişti. Ödül avcısı. Katil. Kimseye ihtiyacı olmayan yalnız kurt.

Yine de şimdi Tessa'yı izlerken, yavrulardan biri kucağında yuvarlanırken gülerken, daha önce istemesine asla izin vermediği bir şeyi istediğini fark etti. Onun mutluluğunu. Onun güvenliğini. Onun ışığını.

Onun gibi bir erkek ona bunu verebilir miydi? Çok uzun süre yalnız kalmış, çok fazla karanlık taşımıştı. Ellerindeki kan asla tamamen temizlenemeyecekti. Şiddetle şekillenmiş, kayıplarla yoğrulmuştu.

Ama ona baktığında, ateş ışığını yansıtan mavi gözleri, ona duyduğu ihtiyacın ağırlığı karşısında tüm şüpheleri birden önemsiz göründü. Gülümsemesi bilerek ve kendinden emin bir şekilde adamın kanını ısıttı.

"Bütün gece benden kaçmaya devam mı edeceksin?" diye sordu yavru bir köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak.

"Senden kaçmıyorum." Bu yalan kendi kulağına bile hoş gelmedi.

Güldü, sesi hafif ve alaycıydı. "Bütün günü odun keserek geçirdin. Kış boyunca yetecek kadar odunumuz var." Başını öne eğdi. "Ve kahvaltıdan beri bana iki kelime bile etmedin."

Kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Kulübenin oduna ihtiyacı vardı."

"Kulübenin senin kestiğinin dörtte birine ihtiyacı vardı." Kıvranan bir yavruyu kucağına aldı ve tüylü kafasına bir öpücük kondurdu. "Eğer dün geceden pişmanlık duyuyorsan, bunu söyleyebilirsin."

", " dedi kabaca, dürüstçe.

Gözleri yumuşadı ve yavruyu nazikçe yere bıraktı. "O zaman neden oraya kadar geldin?"

BÖLÜM 15

İki gün sonra Tessa, sepetinin yarısı dolgun meyvelerle dolmuş halde, ormanın gölgeleri arasında ilerlerken kendi kendine usulca mırıldandı. Sabah güneşi yukarıdaki gölgelikten süzülerek orman zemininde değişen ışık desenleri yaratıyordu. Bir avuç daha çilek koparmak için durakladı, parmakları çoktan meyve suyuyla mora boyanmıştı.

Dün gecenin anıları onu içten dışa doğru ısıttı. Korrin'in elleri ve ağzı her yerdeydi, onu var olduğunu bilmediği zevklerin doruklarına çıkarıyordu. Her gece onu biraz daha hazırlamış, onun zevkine o kadar odaklanmıştı ki, karşılığında ona dokunmaya çalıştığında, bileklerini nazikçe yakalamış ve başının üzerinde sabitlemişti.

"Henüz değil," diye fısıldamıştı tenine, kehribar rengi gözleri karanlıkta altın gibi parlıyordu.

Onun tereddütlerini anlıyordu. Tüm fiziksel gücüne rağmen, kendini tutma biçiminde kırılan bir şey vardı. Onun kendisini daha fazla görmesine izin verdiği her seferinde -geçmişini, arzularını, korkularını- bu ona bir şeye mal oluyordu. Hayatını başkalarıyla arasına mesafe koyarak geçirmiş bir adama kırılma kolay gelmiyordu.

Kendi kendine gülümseyerek bir başka çilek kümesine uzandı. Sabırlı olabilirdi - en azından biraz daha. Ne de olsa şu anda paylaştıkları şey, bulmayı hayal ettiğinden çok daha fazlaydı. Bazen ona değerli ve nadir bir şeymiş gibi bakması, kalbinin göğsünde çılgınca çarpmasına neden oluyordu. Ama her şeyi isteyecek, onunla her yönden kadar açgözlüydü.

Yakındaki bir çalı hışırdayarak onu düşüncelerinden uyandırdı ve Fırtına dışarı fırladı. Korrin'in inşa ettiği açık hava kafesinden kaçmış ve onu takip etmiş olmalıydı. Fırtına heyecanla havlayarak ayaklarının etrafında dönerken güldü.

"Kardeşlerinle birlikte olman gerekiyor," diye nazikçe azarladı, kulaklarının arkasını kaşımak için çömeldi. Onun dokunuşuna doğru eğildi, gözleri memnuniyetle kapandı.

Bunun mutluluk olduğunu fark etti. Hikâye kitaplarındaki büyük, dramatik türden değil, daha sessiz ve daha derin bir şey. İkisini de besleyecek yiyecekleri toplamanın, kendisine bağımlı olan canlılara bakmanın, birilerinin onun dönüşünü beklediğini bilmenin verdiği basit mutluluk.

Arkasında bir dal kırıldı ve irkilerek bir çığlık attı.

Sarsılarak döndü ve neredeyse sepetini düşürüyordu. Vahşi Vultor'u ya da belki başka bir orman yırtıcısını görmeyi umarak ağaçları tararken kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Onun yerine, kendini gümüş rengi saçları ve keskin kahverengi gözleri olan küçük, yaşlı bir kadına bakarken buldu. Agatha Ashworth ellerini budaklı bir bastona dayamış, daha iyi günler görmüş pratik giysiler içinde duruyordu. Scarlett'in büyükannesi vahşi doğada tamamen rahat görünüyordu ve en tuhafı da, Tessa'yı burada bulduğuna hiç şaşırması gibi görünmüyordu.

"İşte buradasın," dedi Agatha neşeyle. "Seni kendim aramak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Ağzı açık kaldı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kadının çok fazla güneşten kaynaklanan bir halüsinasyon olup olmadığını merak etti. Ama hayır, yaşlı kadın yıpranmış çizmelerinden gözlerindeki bilmiş ışıltıya kadar inkar edilemez bir şekilde gerçektir.

"Büyükanne Agatha? Burada ne işin var?" Birden kulübeden ne kadar uzaklaştığının farkına vararak sepetini daha sıkı kavradı. "Seni Scarlett mi gönderdi?"

Onun gerginliğini hisseden Storm usulca hırlayarak onunla yeni gelen arasında konumlandı. Agatha kaşlarını kaldırarak yavruya baktı.

"İşte ilginç bir arkadaş bulmuşsun." Çömeldi ve elini hiç korku belirtisi göstermeden yavruya uzattı. "Yanılmıyorsam Adyani. Sürüsünden uzakta bu kadar genç birini görmek nadirdir."

Yavru, yaşlı kadının çenesinin altını kaşımaya izin vermeden önce Agatha'nın parmaklarını dikkatle koklarken şaşkınlıkla baktı.

"Beni nasıl buldun?" diye fısıldadı, zihni hızla çalışıyordu. "Herkes öldüğümü ya da kaybolduğumu düşünüyor, değil mi?"

Agatha doğruldu, çabalamaktan dizleri çatırdıyordu. Keskin ve bilgili gözleri Tessa'nın kollarıyla buluştu.

"Herkes değil canım. Bazılarımız tam olarak nereye bakacağını biliyordu."

Yaşlı kadın çok rahat görünüyordu, sanki Tessa'yı ormanın ortasında bulması beklenen bir şeymiş gibi. Ama o neden buradaydı?

"Beni mi arıyordun?" diye sordu çilek sepetini daha sıkı tutarak. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Agatha kıkırdadı, hışırdayan yaprakların fonunda sıcak ve zengin bir ses. "Seni mi arıyordum? Tanrım, hayır. Scarlett ve Finnar'ı ziyarete gidiyorum. Her zaman dağ yolunu kullanırım, bu yaşlı kemikler için yoldan daha kolay."

"Scarlett'i ziyaret etmek mi?" Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ama bu demek oluyor ki..."

"Vultor yerleşim bölgesine oldukça yakın olduğunuzu mu?" Agatha'nın gözleri eğlenceyle parladı. "Gerçekten de öylesin canım. Kuzeydeki şu sırtın hemen ötesinde." Bastonuyla işaret etti. "Ve köy, patika biraz dik olsa da, ters yönde ancak bir saatlik yürüme mesafesinde."

Çenesi yine düştü. Bunca zaman Korrin'in onu medeniyetten uzak, vahşi doğanın derinliklerine götürdüğüne inanmıştı. Hem köye hem de Vultor yerleşimine bu kadar yakın olduğunun farkına varması hem şok edici hem de tuhaf bir şekilde eğlenceliydi.

"Yani ben-" Başarısız kaçış girişimini hatırlayarak kendini durdurdu. Eğer o gün sadece doğru yöne gitmiş olsaydı...

Agatha, "Vultor'unuzun bilinçli olarak seçtiğini tahmin ediyorum," dedi, bakışları bilerek. "Her şeye göz kulak olmak için yeterince yakın, kendini güvende hissetmek için yeterince uzak."

Yanaklarının ısındığını hissetti. "O tam olarak benim değil-" Durakladı, Korrin'in onun için ne olduğunu nasıl tanımlayacağından emin değildi. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Bu dağlar, dinlemesini bilenlerden çok az sır saklar." Agatha eğilip yavru köpeğin kulaklarını tekrar kaşıdı. "Bu yollarda çoğu kişinin hatırladığından daha uzun süre yürüdüm."

Agatha'nın beklenmedik görüntüsünden ne anlam çıkaracağını bilemediği için gergin bir şekilde ağırlığını kaydırdı. Yaşlı kadının bilgili gözleri, sanki tüm sırları ortaya dökülmüş gibi, onun içini görüyor gibiydi.

Agatha bastonuna yaslanarak, "Ortadan kaybolduğundan beri köyde epey bir kargaşa var," diye ekledi. "Oldukça heyecan yarattın."

"Gittiğimi fark ettiler mi?" diye sordu şaşırarak. Köyde kendini hep görünmez hissetmişti, sadece içine kapanık bir fırıncının kızıydı.

"Fark ettin mi? Canım, bütün kasaba bunu konuşuyor." Agatha'nın gözlerinin kenarları kırıştı. "Üvey annen herkese kaçtığını söylemeye çalıştı- köy hayatına daha fazla dayanamadığını ve maceraya ihtiyacın olduğunu söyleyen bir not bıraktığını iddia etti."

"Bu çok saçma. Ben asla terk etmem-"

"Tabii ki saçma," diye araya girdi Agatha küçümseyici bir el sallayarak. "Çoğu insan tek kelimesine bile inanmadı. Özellikle de Edgar seni aramakla ilgili yaygara koparmaya başladığında."

Edgar'dan bahsetmek bile tüylerini diken diken etti. Kollarını kendine doladı ve aralarındaki mesafe için minnettar oldu.

"Fırın çok kötü durumda," diye devam etti Agatha. "Lenora komşu kasabadan bir adam tuttu ama ekmeği taş yemeye benziyor, hamur işleri de..." Yüzünü buruşturdu. "Diyelim ki insanlar senin hafif dokunuşunu büyük bir sevgiyle hatırlıyorlar."

Göğsüne bir pişmanlık acısı saplandı. Fırın babasının gururuydu, onun mirasıydı. Lenora orada çalışmayı çekilmez hale getirmiş olsa da, Tessa fırının itibarını korumaktan her zaman gurur duymuştu. Şimdi onsuz dağılıyordu.

"Babam bu işi kurmak için çok çalıştı," dedi sessizce. "İnsanlar bize güvendi."

"Öyle," diye onayladı Agatha. "Bayan Jacobson daha dün sizin kuş üzümlü çörekleriniz olmadan artık doğru dürüst çay servisi yapamadığından yakındı. Ve yaşlı

Bay Thatcher tarçınlı ekmeğiniz olmadan sabahlarının aynı olmadığını söylüyor."

Özlendiği için duyduğu memnuniyet, köyün acı çekmesinden duyduğu suçluluk ve ne kadar kusurlu olursa olsun geride bıraktığı hayat için hissettiği garip bir kayıp duygusu gibi çelişkili bir duygu karmaşası kapladı içini.

Agatha'nın bakışları keskinleşti, Tessa'nın yüzünü incelerken gözleri birden delici bir hal aldı. "Peki, köye geri dönmeyi düşünüyor musun? İnsanlar endişeli, biliyorsun."

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. Günlük yaşamlarına o kadar odaklanmıştı ki geleceğini hiç düşünmemişti. Köye dönmek istiyor muydu? Lenora'nın soğukluğuna, Edgar'ın istenmeyen ilgisine, sürekli kapana kısılmışlık hissine?

Kulübeyi, Korrin'in kollarında uyanmayı, bu basit hayatta bulduğu özgürlüğü düşündü. Her geçen gün güçlenen yavruları. Fark etmeyeceğini düşündüğünde ona nasıl baktığını.

"Hayır," dedi Tessa, sesindeki kesinlik kendisini şaşırtmıştı. "Anladığımı sanmıyorum."

Agatha bir kaşını kaldırdı ama pek şaşırmış görünmüyordu.

"Geçtiğimiz hafta babam öldüğünden beri hiç olmadığım kadar mutluydum," diye devam etti Tessa. "Burada nefes alabiliyorum. Sürekli diken üstünde yürümüyorum ya da asla memnun olmayacak birini memnun etmeye çalışmıyorum. Ben..." Tereddüt etti. "Artık korkmuyorum."

Farkına vardığı şey göğsüne sıcak bir taş gibi yerleşti. Korkusu geçene kadar ne kadar büyük bir korku taşıdığının farkına bile varmamıştı.

Agatha yavaşça başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi. "Peki ya birlikte kaldığın şu Vultor erkeği?"

Yanaklarına yeniden sıcaklık doldu. "Korrin... o beklediğim gibi biri değil. Kendi tarzında koruyucu ve nazik biri."

"Hmm." Agatha'nın ifadesi hiçbir şey vermiyordu.

"İnsanlara iyi olduğumu söyleyebilir misin?" diye sordu. "Kimsenin endişelenmesini istemiyorum. Onlara sadece güvende ve mutlu olduğumu söyle. Nerede olduğumu ya da kiminle olduğumu bilmelerine gerek yok."

Agatha'ya Korrin'i nereden tanıdığını sormak üzereydi ki arkalarındaki çalılıklardan gürültülü bir yükseldi. Döndüğünde Korrin'in çalılıkların arasından fırladığını gördü, gözleri vahşi ve altın renginde parlıyordu. Manzarayı incelerken göğsü kabarmış, pençelerini iki yanına uzatmıştı.

"Ona sahip olamazsın," diye hırladı Agatha'ya, göğsünden çıkan vahşi bir hırıltıyla ikisinin arasına yerleşti. "O benimle kalacak."

Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemişti, yabancıyla kavga ederken bile. Onları ayırmakla tehdit eden her şeyi parçalamaya hazır görünüyordu.

Agatha şaşkınlıkla sadece dilini şaklattı ve kemikli bir parmağını ona doğru salladı. "Kendine hakim ol, genç adam. Kendini rezil ediyorsun." Sesi, temiz bir zeminde çamur izi bırakan bir çocuğu azarlarken kullandığı tonu taşıyordu.

Korrin yaşlı kadının korkusuzluğu karşısında bocaladı.

"Ayrıca," diye devam etti Agatha, kolundaki bir yaprağı fırçalayarak, "Tessa zaten seninle kalmak istediğini söyledi bana. Aslında bu konuda oldukça kararlı."

Başını ona doğru çevirdi, gözlerindeki umutsuz umut kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. "Bu doğru mu?" Sesi sertti, daha önce hiç duymadığı bir şekilde savunmasızdı.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Seninle kalmak istiyorum."

Gözlerinde ilkel ve sahiplenici bir şey parladı. Kız gözünü kırpamadan adam aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu güçlü kollarının arasına aldı. Nefes nefese kaldı, içgüdüsel olarak kollarını adamın boynuna doladı, adam da onu göğsüne bastırdı.

"Benim," diye hırladı saçlarına karşı. Fırtına bir an sonra onun kollarına düştü ve sonra harekete geçtiler, Korrin ikisini sıkıca kucağına almış ormanda hızla ilerliyordu.

Agatha'nın kahkahası rüzgârda taşınarak peşlerinden geldi. "Genç aşk," diye seslendiğini duydu Tessa. "Çok dramatik!"

Ağaçlar etraflarında bulanıklaşırken gülümsedi ve yüzünü Korrin'in boynuna gömdü, böğürtlen sepeti unutulmuştu.

Kulübeye varana kadar yavaşlamadı. Onu bırakmadan kapıyı omuzlayıp açtı ve arkasından tekmeleyerek kapattı. Sonra nihayet onu yere bıraktı, vücudunu tararken gözleri yanıyordu.

"Yaralandın mı?"

"Hayır," diye başardı, çılgınca koşuşturmalarından nefes nefese kalmıştı. "Ben iyiyim." "Peki ya yavrular?" Gözleri hâlâ parlaktı, kasları gergindi.

"Beni ormana kadar takip eden tek kişi Storm'du," diye itiraf etti. "Ama o da iyi."

Uzun bir nefes verdi, omuzları sonunda gevşedi. "Çılgılık attığımı duydum," diye mırıldandı.

"Agatha beni korkuttu, hepsi bu."

"Ciddi miydin?" diye sordu.

BÖLÜM 16

Korrin ormanda hızla ilerlerken kalbi göğsünde gümbürdüyordu, Tessa ona sımsıkı sarılmıştı. Korrin onu yaşlı kadının elinden aldığı anda mücadele etmemişti. Onun yerine kollarını Korrin'in boynuna dolamış, yüzünü Korrin'in göğsüne bastırmıştı.

Kulübenin etrafındaki açıklığa daldı, içeriye girip kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapatana kadar yavaşlamadı. Ancak o zaman onu yere bıraktı, elleri onun belinde kaldı.

"Ciddi miydin?" Kelimeler boğazından yırtılarak çıktı, niyet ettiğinden daha sertti.

Tessa ona baktı, mavi gözleri berrak ve sabitti. Korku yoktu. Sadece onu en başından beri büyüleyen o sessiz kararlılık vardı.

"Seninle kalmak istediğimi mi? Evet."

Onun etrafında dönüyor, hareketsiz kalamıyordu. Canavarı derisinin altında volta atıyor, onu düzgünce sahiplenmesini, her yönden kendisine ait kılmasını istiyordu. Ellerini yumruk yaptı, pençeleri avuçlarına saplandı.

"Neden?" Onun önünde durdu. "Seni ben kaçırdım. Seni ortadan kaldırmak için para aldım."

"Ama yine de buradayım." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Güvendeyim. Yavrularla birlikte. Seninle."

Başını salladı, onun kendisine nasıl bu kadar sıcak bakabildiğini anlayamıyordu. "Ben iyi bir insan değilim, Tessa."

"Saçmalık." Aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırarak bir adım daha yaklaştı. Elini göğsüne dayadı, tam kalbinin üzerine. "Ne olduğunu düşündüğün umurumda değil, ben ne gördüğümü biliyorum."

Kadının yüzünü ellerinin arasına alıp yukarı kaldırdı. "Peki sen ne gördün?"

"Yetim yavruları kurtarmayı önemseyen biri. Isındığımdan emin olan biri. Benim için avlanan ve bana hayatta kalmayı öğreten biri." Parmakları gömleğinin içine kıvrıldı. "Bana değerliymişim gibi dokunan biri."

Başparmağı kızın elmacık kemiğinde gezinerek yumuşaklığına hayran kaldı. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı.

"Sana neyi hak ettiğini sormuyorum." Parmak uçlarına kalktı, dudakları onunkinden bir nefes uzaktaydı. "Sana olmak istediğim yerin burası olduğunu söylüyorum."

Ona baktı, canavarı onun sözleri karşısında memnuniyetle gurulduyordu. Onunla kalmak istiyordu. Onunla; köyde değil, ona normal bir hayat verebilecek bir insan erkeğiyle değil.

"Ama her ne kadar seninle birlikte olmak istesem de," diye ekledi, parmakları çenesinin keskin çizgisinde gezinirken. "Ara sıra köyü ziyaret etmem gerekecek. Orada arkadaşlarım var. Fırın..."

Kadını kavrayışı içgüdüsel olarak sıkılaştı. Lenora'nın onu öldürtmeye çalıştığı yere geri döneceği düşüncesi tüylerini diken diken etmişti.

"Bu güvenli değil," diye .

"Şimdi değil," diye kabul etti, başparmağı alt dudağına sürtünerek onun düşünce zincirini anında rayından çıkardı. "Ama eninde sonunda. Sen yanımdayken."

Onunla birlikte. Onun dünyası ile kendi dünyası arasında birlikte hareket ettikleri bir gelecek gördüğünü ima etmesi itirazlarını susturdu. Kendisini güvende tutması için ona duyduğu güven, göğsünün şiddetli bir gururla kabarmasına neden oldu.

"Ama bu sonrası için," diye devam etti, sesi fısıltıya dönüştü ve adamın damarlarında sıcaklık dolaşmaya başladı. Kokusu değişmiş, arzuyla tatlanmıştı. "Şu anda, kendini tutmayı bırakmanı istiyorum."

Keskin bir nefes aldı. "Tessa-"

"Beni memnun etmenden ve sonra geri çekilmenden bıktım." Vücudunu onunkine bastırdı, yumuşak kıvrımlar onun sert düzlemlerine mükemmel bir şekilde oturuyordu. "Her şeyini istiyorum Korrin. Benimle sevişmeni istiyorum. Ben hazırım."

Hırladı ve elbisesinin düğmelerine uzandı. Kadın ondan önce davranarak düğmeleri hızla çözdü ve elbisenin yere düşmesine izin verdi. Adam onu kollarının arasına aldı ve çıplak tenini kendi tenine değdirmenin tadını çıkardı.

Onu yatağa yatırırken, "Emin misin?" diye sordu.

Kadının cevabı onu kendine doğru çekmek oldu, ağzı son şüphelerini de yakıp yok eden bir öpücükle onunkini buldu. Kadının onun altındaki görüntüsü - güvenmek, istemek- neredeyse nefesini kesecek kadar güçlü bir duyguyla onu çarptı.

"Seni mutlu edeceğim," diye yemin etti, kelimeler içtenlikle kabalaşmıştı. "Bana sahip olduğun sürece."

Ona ışıltılı bir gülümseme verdi. "Ben zaten mutluyum."

Sonra onu öptü, söyleyemediği her şeyi dudaklarının onunkilere nazıkçe bastırmasına döktü. Elleri yüzünün hatlarını çizerken hafifçe titredi, her kıvrımı, her düzlemi ezberledi. Genellikle çok vahşi ve talepkâr olan içindeki canavar, dikkatli bir kısıtlamayla hareket etti.

Ağızına doğru iç çekti, parmakları saçlarının arasından geçerek onu kendine çekti. Kadının tatlı kokusu duyularını doldurdu, sadece o kalana kadar diğer her şeyi bastırdı - onun sıcaklığı, yumuşaklığı, kalp atışlarının sabit ritmi onunkini çağırıyordu.

"Senin gibi birini bulacağımı hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı tenine karşı ve kadın onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Senin gibi biri tarafından kaçırılacağımı hiç düşünmemiştim," diye dalga geçti, sonra dudakları boynundaki hassas bir noktayı bulunca nefesi kesildi.

Bu ses içinde ilkel bir şeyi ateşledi. Kendini tutamamaya başladı, kızın ağzını daha şiddetli bir şekilde sahiplenirken tutku şefkatin önüne geçti. Kadının istekli tepkisi adamın arzusunu körükledi, elleri sırtının düzlemlerini keşfediyor, nazik parmak uçlarıyla eski yaraların izini sürüyordu.

Elleri pantolonunun bağcıklarını bulduğunda, adam hareketsiz kaldı. Gözleri onunkileri aradı, bakışlarında yansıttığı şehvet karşısında canavarı guruldadı.

"Emin misin?" Sesi gergindi, kendini tutma çabasının bedeli ağır olmuştu.

"Evet," diye fısıldadı, elleriyle adamın pantolonunu itti. "Ben seninim, Korrin. Şimdi ve her zaman."

Bu sözler, içinde sahiplenici bir açlık hissi uyandırdı.

"O zaman benimsin," diye homurdandı, kontrolünün son kırıntıları da paramparça olmuştu.

Ağzı onunkinin üzerine çöktü, sıcak ve talepkâr. Elleri adamın omuzlarını kavradı, kalçaları adama doğru kalktı.

"Şimdi," diye yalvardı. "Seni şimdi istiyorum."

Pantolonunu çıkarmaya zahmet etmedi. Onu hazırlamak, vücudunun ona uyum sağlayabileceğinden emin olmak için çok uzun zaman harcamıştı ve kısıtlamalarının sınırına gelmişti. Onu yatağın kenarına çekti, sonra bacaklarını kaldırdı, ayak bilekleri omuzlarına dayandı.

Zaten taş gibi sertti ve onun için yanıp tutuşuyordu.

"Geri dönmek için son şansın," diye gürledi, kendini onun girişinde konumlandırarak. "Geri dönmek yok," diye fısıldadı, nefesi hızla geliyordu.

Öne doğru eğildi, sikinin başı onun daracık sıcağına girerken inledi.

Kadın inledi, tırnakları adamın kollarına batıyordu ve adam kendini yavaş hareket etmeye zorladı. Santim santim kadının içine giriyor, kendini bırakarak içine dalma dürtüsüyle savaşıyordu.

Aleti kadının bariyerine çarptığında durakladı ve ona alışması için bir an verdi. Yüzü kızarmış, mavi gözleri zevkten puslanmış, dudakları öpücüklerden şişmişti.

Parmakları adamın omuzlarını kavırken, "Daha fazla," dedi.

İleriye doğru bastırdı, kadının dar geçidi onu kavırken boğazından alçak bir hırıltı kaçtı. Altında çok küçük, çok narindi ama elleri ısrarcıydı, onu ileri doğru itiyordu.

Aleti içine gömülene kadar daha derine itti. Kadın keskin bir çığlık attı ve adam dondu kaldı.

"Durma," diye , parmakları adamın derisini kazıyordu.

Kıpırdamadan durdu, canavarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Kadının iç duvarları adamın sikinin etrafında titriyor, vücudu adamın büyüklüğüne uyum sağlıyordu. Kasları gevşediğinde, bir parça geri çekildi, sonra tekrar içine bastırdı ve başka bir inilti ortaya çıkardı.

"Siktir, Tessa. Çok sıkısın," diye mırıldandı, kendini dizginleme çabasıyla siki zonkluyordu.

Yarı inilti, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı ve canavar onu sahiplenmek için çaresizce hırladı. Ama o buna izin vermeyi reddetti. Bu ilk seferinde ona ihtiyacı vardı, hayvana değil.

İlk başta yavaşça hareket etti, vücudunun onun varlığına alışmasına izin verdi. Her küçük hareket yeni bir soluk ya da inilti getirdi ve kızın elleri sanki onu yeryüzüne bağlı tutan tek şeymiş gibi adamın omuzlarına yapıştı.

"İyi misin?" diye homurdandı, kontrolünü sürdürmek için mücadele ediyordu. "Daha fazla," diye talep etti, sırtı kamburlaşmıştı.

"Lütfen."

Kadının sözleri onu çılgına çevirdi. Kalçaları öne doğru fırladı, kadının gerginliği ve Islaklığı onu çılgına çeviriyordu. Kadın haykırdı, tırnakları adamın omuzlarını çiziyor, bacakları adamın etrafında sıkılıyordu.

"Benim," diye hırladı, ilkel ses boğazından yırtılırcasına çıkıyordu. "Benim."

Başı yastığın üzerinde sallanıyor, bukleleri battaniyenin üzerine dökülüyordu. "Evet."

Onun zirveye yaklaştığını hissedebiliyordu, uyarılmışlığının kokusu onu tahrik ediyordu. Kız onun olmuştu. Sonunda onun olmuştu. Onun zevkine en az kendi zevki kadar ihtiyacı vardı.

Kalçaları daha sert itiyor, siki tekrar tekrar içine giriyordu. Kadının çığlıkları daha da yükseliyor, vücudu adamın her darbesine karşılık veriyordu.

Kadının iç duvarları çırpınmaya başladığında, kendi doruk noktası yaklaşırken adamın hamleleri daha düzensiz hale geldi. Dişleri ortaya çıktı, canavarı onu düzgün bir şekilde sahiplenme ihtiyacıyla hırlıyordu.

"Korrin," diye inledi, parmakları onun omuzlarını sıkıca kavramıştı.

"Bana bak," dedi Korrin ve kızın gözleri irkilerek açıldı.

Bakışları kilitlendi ve doruk noktası onun üzerinde kükredi, düğümü genişledikçe tohumu uzun çaresiz darbelerle patladı ve onları birbirine kilitledi. Kadın tekrar haykırdı, vücudu onu o kadar sıkı kavırıyordu ki adam zar zor nefes alabiliyordu.

Serbest kalması saatler sürmüş gibi geldi. Kadının yanındaki yatağa yığıldı ve onu kollarına çekti. Kadın ona sokuldu, nefes alış veriş hâlâ düzensizdi ve vücudu titriyordu.

Onun saçlarını okşadı, güven verici sözler mırıldandı, kalbi daha önce hiç yaşamadığı duygularla kabardı. Artık ona aitti, geri dönülmez bir şekilde ona bağlıydı. Ve sonunda o da ait olabileceği bir yer bulmuştu.

Orada ne kadar süre birbirlerine dolanmış halde yattıkları hakkında hiçbir fikri yoktu, parmakları onun yumuşak tenini okşuyordu. Adamın düğümü nihayet çözüldüğünde, kadın kıpırdandı ve dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu... vay canına."

"Evet." Sırıttı. "Vay canına."

Saf mutluluğun sesi olan bir kahkaha attı ve adam onun ağzının cazibesine karşı koyamayarak elini sıktı. Onu yavaşça, derinlemesine öptü, tadının tatlılığının tadını çıkardı.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarını bilmiyordu ama güneş ufku altına inmeye başladığında öpüşmeyi isteksizce kesti.

"Biraz yiyecek almalıyız," diye mırıldandı. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Kız bir kaşını kaldırdı. "Gücüm mü?"

"Bir dahaki sefere. Ve ondan sonrası için."

Kadın titredi, vücudu daha da yaklaştı ve adamın siki sertleşti, başka bir raunda hazırды.

"Hmm. Öyle mi?"

Başını salladı, gözleri daha aşağılara, boynunun ve omuzlarının pürüzsüz genişliğine gitti. Boynunun omzuyla birleştiği yumuşak kıvrıma. Canavarı bilincini tırmalıyor, dişlerini iz bırakmamış ete geçirmesini istiyordu.

Onu işaretle. Ona sahip çık.

İnledi, yüzünü onun boynuna gömdü ve sarhoş edici kokusunu içine çekti. Dudakları onun nabız noktasının üzerinde gezindi ve altındaki hızlı çırpınışı hissetti.

derisini. Çok kolay olacaktı. Hızlı bir hareket ve sonsuza dek onun olacaktı.

Ama o geri çekildi.

Ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, canavarı tamamlanmak için ne kadar umutsuzca ulursa ulursun, bunu yapamazdı. Henüz yapamazdı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayana kadar olmazdı.

Çiftleşme ısırığı sadece tutkulu bir jest değildi; kalıcı ve geri döndürülemezdi. Onları ömür boyu birbirlerine bağlayacak, onu anlayamayacağı şekillerde değiştirecekti. Bu seçimi tutkunun hararetiyle değil, neyi kabul ettiğini bilerek yapmayı hak ediyordu.

Ama şimdilik, onun kollarında sıcak ve istekliydi ve bu yeterliydi.

BÖLÜM 17

Tessa, Korrin'in seyrek kilerinde bulduğu birkaç baharatla taze meyveleri karıştırıp bir fırın koyarken usulca mırıldandı. Kulübenin pencerelerinden süzülen güneş ışığı, yavruların yuvarlanıp oynadığı ahşap zeminde altın rengi desenler oluşturuyordu. Birkaç dakikada bir onlara bakıp gülümsüyordu.

Vücudu hoş bir şekilde ağrıyor, ona önceki geceyi hatırlatıyordu. Korrin'in teninde gezinen ellerini, vücudunda ateş saçan ağzını hatırlayınca içi ısındı. Kalçalarını birbirine bastırıp dudağını ısırdı ve parmaklarının arasında ufalanmış tepeyi karıştırdı.

"Terbiyeli ol," diye fısıldadı kendi kendine ama gülümsemesini engelleyemedi.

Korrin, Seren'le onun hakkında konuşacağından bahsettiğinde içinden bir endişe titreşimi geçmişti ama Korrin onu öpüp uzaklaştırmıştı.

"Burada kal," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Seni düzgün bir şekilde karşılamaya hazır olduklarından emin olmama izin ver."

Yavrular onun dikkatinin dağıldığını hissederek ve o da diz çökerek onları kucakladı. "Çok yakında dönecek," diye onları temin etti ama bu sözler onlar için olduğu kadar kendisi için de geçerliydi.

Ayağa kalkarak ellerini yıkadı, sonra da küçük fırına krema koydu. Kulübe Korrin olmadan farklı hissediyordu; daha sessiz, daha küçüktü. Ama yine de fırının Lenora'dan önce bile hiç sahip olmadığı bir şekilde ev gibi hissettiriyordu.

Gerindi, kalçalarının arasındaki sancıdan hafifçe irkildi. Buna değer, diye düşündü özel bir gülümsemeyle. Pencereye doğru ilerledi ve ormana baktı. Ağaçların ötesinde bir yerde, Korrin'in sürü liderine ondan bahsettiği Vultor yerleşim bölgesi vardı. Onlar hakkında.

"Acaba benim hakkımda ne düşünecekler?" diye yüksek sesle düşündü, pek endişeli değildi ama merak ediyordu. Yavrular ayak bileklerinin etrafına dolmuş, ilgi istiyorlardı ve o da güldü.

"Haklısın. Endişelenmemeliyim." Storm'u kucağına almak için eğildi ve onu göğsüne yasladı. "Eğer huysuz gardiyanın gibilerse, önce benden hoşlanmıyormuş gibi yapacaklar, sonra da karşı koyamayacaklar."

Tam fırından böğürtlenli parçayı çıkarıyordu ki yavruların oyunbaz taklaları aniden kesildi. Kulakları dikildi, vücutları gerildi ve kapının yanında toplandılar. Boğazlarından alçak, toplu bir hırıltı yükseldi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sıcak yemeği masaya koyarken.

Hırıltı şiddetlendi. Bashful bacaklarına doğru geri çekildi, titriyordu ama hâlâ o tehditkâr sesi çıkarıyordu.

Dışarıda bir şey hareket etti. Ayak sesleri, ağır ve tanıdık olmayan, ormanın içinden geliyordu.

Kalbi boğazına fırladı. Bu Korrin değildi; onun kararlı adımlarını nerede görse tanırdı. Ayrıca, yavrular heyecanla havlıyor olmalıydı, alarmla hırlıyor değil.

Şöminenin yanındaki demir maşayı aldı ve kapıya yaklaşırken sıkıca kavradı. Yavrular da onu takip etti, küçük bedenleri gerginlikten titriyordu.

"Arkamda kalın," diye mırıldandı, ancak dışarıda bir tehlike varsa onlara nasıl bir koruma sağlayabileceğinden emin değildi.

Derin bir nefes alarak kapıyı itti ve sundurmaya adımını attı, sopasını savunmacı bir şekilde kaldırdı.

Edgar Thornfield ağaçların arasından çıktı, ince giysileri yırtılmış ve kirlenmişti, yüzü efordan kızarmıştı. Ter, seyrelmiş saçlarını alnına yapıştırmıştı ve nefesi kesik kesik geliyordu. Onu fark ettiğinde, sinirli ifadesi hemen kadının sevimli bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir ifadeye dönüştü.

"Tessa! Tanrıya şükür seni buldum!" Ceketini düzeltti, darmadağınık görüntüsüne rağmen biraz olsun saygınlığını geri kazanmaya çalışıyordu.

Demir çubuk neredeyse aniden uyuşan parmaklarından kayıyordu. "Edgar?" diye sormayı başardı, sesi zayıftı. "Burada ne yapıyorsun?"

Arkasında, yavrular kapı girişini doldurmuş, onun sıkıntısını hissettikçe hırlamaları daha da artıyordu.

Bakışları onlara kaydı, gülümsemesi bir an için duraksadıktan sonra tekrar yerine oturdu. "Elbette sizi kurtarmaya geldim." Verandaya doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Kaybolduğundan beri bütün köy ayağa kalktı. Bu dağlarda olabileceğini duyduğumda, senin için kendim gelmem gerektiğini biliyordum."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Sen olduğun yerde kalabilirsin."

Edgar onu görmezden geldikçe demiri daha sıkı kavradı ve yavrular ayak bileklerinin etrafında koruyucu bir şekilde toplandılar, hırlamaları yoğunlaştı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Edgar gülümsedi ama bu ifade gözlerine tam olarak ulaşmıyordu. "Arkadaşın Scarlett'in büyükannesi herkese senin hayatta ve iyi olduğunu, köyün yakınlarında bir yerde olduğunu söylüyor." Bir elini göğsüne bastırdı. "Ne kadar rahatladığımı tahmin edebilirsin. Endişeden aklım başımdan gitmişti."

Endişesinin içi boştu. Bakışlarında kadının tüylerini diken diken eden hesapçı bir şey vardı.

"Gördüğünüz gibi, ben gayet iyiyim." Eliyle adamın ormandan çıktığı yeri işaret etti. "Şimdi geri dönebilir ve herkese haber verebilirsin."

Edgar'ın gülümsemesi durakladı. Gözleri rustik kulübeyi gizlemediği bir küçümsemeyle taradı. "Bu izbe yerde kalmaya niyetiniz yok herhalde?" Sanki bu fikir çok saçmaymış gibi güldü. "Benimle geri gel, Tessa. Lenora kesinlikle perişan oldu."

İnançsızlığını bastıramadı. "Lenora mı? Perişan mı? Beni kaçırmak için para ödeyen kadın mı?"

Edgar küçümseyici bir el salladı. "Dedikodular ve yanlış anlamalar. O senin üvey annen, seni seviyor."

"Öyle değil." Sesi sertleşti. "Ve sen de bilmiyorsun."

Yüz ifadesi bir an karardı, sonra yatıştırıcı bir ifadeye büründü. "Saçmalama. Bunca yolu senin için geldim." Eliyle ormana doğru büyük bir işaret yaptı. "Benimle evlenirsen köydeki en güzel eve sahip olursun. Hizmetçiler. Güzel kıyafetler. İsteyebileceğin her şey."

Yavrular onun artan öfkesini hissederek daha yüksek sesle hırladılar. İçlerinden biri - ona Cesur diyordu - öne doğru adım attı, tüyleri diken diken oldu.

"Burada istediğim her şeye sahibim," dedi kararlılıkla. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum Edgar."

"Fırının ve evinin kontrolünü yeniden ele geçirmek için bile mi?" "Ne?"

Ona sırtıttı.

"Vasiyeti gerçekten gördün mü?"

Sorusunun imaları onu o kadar şaşırttı ki, kendine gelene kadar verandaya doğru iki adım daha attı.

"Tam orada dur," diye emretti ona.

Edgar yine de bir adım daha atınca midesi düğümlendi. Yavrular bacaklarına bastırıyor, hırıltıları ayak bileklerini titretiyordu.

"Mirasımla ilgili endişeni anlıyorum," dedi sesini sabit tutarak, "ama fark etmez. Evinizle ya da sizinle evlenmekle ilgilenmiyorum. Ben burada kalıyorum."

Edgar'ın yüzü değişti. Alıştırılmış gülümsemesi kayboldu, yerini verandanın korkuluklarına tutunmasına neden olan çıplak bir öfke parıltısı aldı. Gözleri kısıldı, burun delikleri açıldı ve sonra kendini topladı. Maske korkutucu bir hızla tekrar yerine oturdu.

"Ciddi olamazsın." Sesi daha çok havlamaya benzeyen bir kahkaha attı. "Burada vahşi doğada mı yaşıyorsun? Yanında bu uyuz küçük canavarlarla mı?"

"Onlar uyuz değil," diye tersledi. "Ve ben yalnız değilim."

Edgar dramatik bir şekilde içini çekti, omuzları belirgin bir yenilgiyle çöktü. "Agatha böyle söyleyeceğini söylemişti. Lenora'yı ... bu şeyle büyülenmişsin.

yer." Daha önce fark etmediği hasır bir sepeti kaldırdı. "Üvey annen bazı kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını gönderdi. Bir çeşit barış teklifi."

Sepete şüpheyile baktı. Babası öldüğünden beri ona bir an bile nezaket göstermemiş olan Lenora'dan beklenmedik bir jest gibi görünüyordu.

"Ne kadar düşünceli," dedi şüpheciliğini gizleme zahmetine girmeden.

Edgar bir adım öne çıkarak sepeti uzattı. "İşte, al bunu. Sanırım içinde annenin bazı eşyaları da var."

Edgar yaklaştığı anda yedi yavru da ileri atıldı ve hırıltıları hırıltıya dönüştü. Bold ve Storm Edgar'ın ayak bileklerine saldırırken, diğerleri de onun önünde koruyucu bir yarım daire oluşturdu.

Geriye doğru tökezledi ve neredeyse sepeti düşürüyordu. "Bu vahşi hayvanları kontrol edin!"

"Çok iyi karakter tahlili yaparlar," dedi ve onları geri çağırmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Sepeti şuraya bırakabilirsiniz." Birkaç metre ötedeki bir noktayı işaret etti.

Edgar sepeti abartılı bir dikkatle yere bıraktı, gözleri hırlayan yavruardan hiç ayrılmadı. Geriye doğru üç kasıtlı adım attı ve pahalı ceketindeki kiri temizlemek için boşuna bir çaba harcadı.

"Tekrar düşünmeyeceğinizden kesinlikle emin misiniz?" Sesi yumuşadı ve köy kadınlarını etkilemeye çalışırken kullandığı ballı tona büründü. "Bu delilik, Tessa. Medeniyetten uzakta, vahşi hayvanlarla birlikte yaşamak. Bu nasıl bir hayat böyle?"

Yanına dönen Bold'un başını okşadı, küçük bedeni hâlâ koruyucu enerjiyle gergindi. Bu basit jest onu Edgar'ın tahmin edebileceğinden çok daha fazla sakinleştirmişti.

"İstediğim hayat bu," dedi kararlılıkla. "Babam öldüğünden beri burada hiç olmadığım kadar mutluyum."

Edgar'ın yüzünde bir şeyler titreşti -hayal kırıklığı, öfke, hesaplama- ve sonra yerini teslimiyete bıraktı. Omuz silkti, ellerini iki yana açtı.

"Pekâlâ. Karar sizin." Ses tonu onun korkunç bir hata yaptığını gösteriyordu. "Fikrini değiştirirsen, teklifim hâlâ geçerli. Köy senin güzel yüzün olmadan aynı değil... ya da fırıncılığın."

Döndü ve başka bir şey söylemeden ağaçların arasında kayboldu, pahalı botları çalıların arasında çıtırdıyordu.

Tessa sepete yaklaşmadan önce onu duyamayana kadar bekledi. Yavrular şüpheyle etrafını sardılar, hasırı koklayıp mıncıkladılar. Yanlarında diz çöktü ve dikkatle kumaş örtüyü kaldırdı.

İçinde özenle katlanmış birkaç elbisesi, saç fırçası ve annesine ait küçük bir tahta kutu vardı. Bunları görünce boğazı düğümlendi. Lenora'nın amacı ne olursa olsun, bu tanıdık eşyalara sahip olmak beklenmedik bir şekilde rahatlatıcı hissettirdi.

Sepeti içeri taşıdı, yavrular da geldi. Günlerce aynı elbiseyi yıkayıp tekrar giydikten sonra kıyafet değişikliği iyi gelecekti. Leğene tulumbadan su doldurup hızla yıkandı, Korrin'in döndüğünde onu artık eskimiş olan lacivert elbisesinden başka bir şeyle bulacağı düşüncesiyle heyecanı artıyordu.

Kırmızı kuşaklı sade beyaz bir elbise seçti, ardından saçlarını parlayana kadar taradı. Annesinin kutusunu şöminenin üzerine yerleştirdi, kulübeye kattığı ev havasından memnundu.

Sepetin derinliklerini karıştırırken serin ve pürüzsüz bir şey keşfetti; dibine yerleştirilmiş küçük bir cam kavanoz. Kavanozu çıkardı, içindeki kendine özgü kehribar rengi sıvıyı tanıyınca yüzüne bir gülümseme yayıldı. Agatha'nın bal kavanozlarından biriydi ve üzerinde bir lavanta dalı bulunan, elle çizilmiş bir etiketi vardı.

"Ne güzel bir sürpriz," diye mırıldandı sepete olan kaybetmiş ve şimdi şöminenin yanında güreşen yavrulara. "Agatha bunu içine koymuş olmalı."

Bu düşünce içini ısıttı. Görünüşe göre artık herkes onun nerede olduğunu biliyordu - umarım Lenora hariç herkes. Gerçi Edgar sepeti Lenora'nın adına getirdiyse...

Rahatsız edici düşünceyi çabucak bir kenara itti. Üvey annesinin gölgesinin günü karartmasına izin vermeyecekti.

O sabah pişirdiği ekmekten kalın bir dilim keserek üzerine altın sarısı balı bolca gezdirdi. Koku sarhoş ediciydi; tatlı ve kır çiçekleri kokuyordu. İkramını aldıktan sonra verandanın basamaklarına yerleşip bir yandan Korrin'in dönüşünü beklerken bir yandan da doğaçlama atıştırmalığının tadını çıkardı.

Balın tadı kokusundan bile güzeldi, dilinde zengin ve karmaşık bir tat bırakıyordu. Her lokmanın tadını çıkardı, parmağındaki bir damlayı yaladı. Güneş yüzünde harika bir his uyandırıyor ve gözlerini kapatarak huzurlu anın tadını çıkardı.

Kol ve bacaklarına garip bir ağırlık çökmeye başladı. Gözlerini zorla açmak zorunda kaldı, sonra kırıştırdı, ağaç çizgisine odaklanmakta zorlandı. Orman dalgalanıyor, kenarları yağmurdaki suluboyalar gibi bulanıklaşıyor gibiydi.

"Bu garip," diye fısıldadı, dili ağzının içinde kalınlaşmıştı.

Ayağa kalkmaya, su almak için içeri girmeye çalıştı ama bacakları işbirliği yapmadı. Vücudu inanılmaz derecede ağırdı, sanki verandanın basamaklarına dikilmiş gibiydi.

Yavrular kulübenin içinden homurdanmaya başladı, ses sanki suyun içinden ona ulaşıyordu. Başını büyük bir çabayla çevirdiğinde yavruların kapının girişinde toplandığını gördü, tüyleri diken diken olmuştu.

Bulanık gözlerinin arasından, ağaçların arasından çıkan bir figür seçti. Edgar. Edgar'ın kendini beğenmiş gülümsemesi, gözlerinin kenarları kararmış olsa da çok açıktı.

"Teklifimi kabul etmeliydin," sesi ona doğru sürüklendi, çarpık ve uzaktı.

Yardım çağırmaya çalıştı ama sesi kesildi. Karanlık hızla içeri girerken dünya yan yattı.

BÖLÜM 18

Korrin ormanın içinden Vultor yerleşim bölgesine doğru yürürken zihni son birkaç günde olanlarla dolup taşıyordu. Tessa onunla kalmak istiyordu. Bu bilgi onu hâlâ sersemletiyor, göğsünü alışılmadık bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Seren'i yerleşim bölgesinin kenarında, yumuşak topraktaki izleri incelerken buldu. Sürü lideri yaklaşırken doğruldu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum." Seren'in gözleri kısıldı. "İnsan dişi mi?"

"Onun adı Tessa," dedi, sesi alçak ama kararlıydı. "Ve onu eşim olarak almak niyetindeyim."

Kendini onaylanmamaya, insanlara güvenilemeyeceğine, onların farklı olduğuna dair tartışmalara hazırladı. Bunun yerine Seren'in ifadesi yumuşayarak neredeyse hüzünlü bir hal aldı.

"Kendini bir insan dişisinin büyüüne kapılmış bulan ilk kişi sen olmazsın." Seren uzaklara baktı, bakışları mesafeliydi. "Oldukça çekici olabilen belli bir esneklikleri var."

Alfa'sının yüzünü inceledi. Ses tonunda bir şey vardı, Seren'in belirli birinden bahsedip bahsetmediğini merak etmesine neden olan kişisel bir deneyim ipucu.

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz," diye etti.

Seren'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de. Ama bu başka bir zamanın hikâyesi." Korrin'in omzunu sıktı. "O sana layık mı?"

"Ben ona layık değilim," diye itiraf etti. "Hak etmeyenlere karşı bile nazik. Hiç beklemediğim kadar güçlü."

"Ve senin ne olduğunu kabul ediyor mu? Her şeyini?"

Tessa'nın canavar formunu gördükten sonra ona nasıl baktığını hatırladı, korkudan eser yoktu. "Öyle."

Seren yavaşça başını salladı. "O zaman onu sürüyle tanışmaya getir. Ona hoş geldin diyeceğiz."

Rahatlamıştı. Bunu elde edene kadar Seren'in onayına ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe.

"Bana henüz teşekkür etme," diye uyardı Seren. "Herkes bu kadar kabullenici olmayacak. Zorluklar olacaktır."

"Onları halledebilirim."

"Yapabileceğine inanıyorum." Seren'in ifadesi ciddileşti. "Ama onu getirmek çok uzun sürmesin. Sahipsiz erkekler baharda huzursuz olurlar."

Tereddüt etti, ağırlığını değiştirdi. "Başka bir şey daha var. Birkaç gün önce kulübenin yakınlarında bir canavar Vultor'la karşılaştım. Tessa'ya çok yaklaştı."

Seren'in ifadesi hemen karardı. "Onunla dövüştün mü?"

"Evet." Bu anıyı hatırlayınca pençeleri istemsizce uzadı. "Çok iriydi. Yaralıydı. Onu öldürebilirdim ama Tessa beni durdurdu. Kaybolmadan önce 'zarar yok' diye hırladı."

Seren omuzları gergin bir şekilde arkasını döndü. "Malrik'le tanıştın." "Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyordum." Seren'in sesi pişmanlık doluydu. "Asıl gezegenimizde soylu bir ailenin soyundan geliyordu. Her zaman kibirliydi, kendini geleneklerimizden, yöntemlerimizden üstün görürdü." Başını iki yana salladı. "Doğanın kendisine meydan okuyabileceğini düşünürdü."

"Eşleşmemişlerin laneti mi?"

"Evet. Buna yenik düşeceğine inanmıyordu." Seren bir elini saçlarında gezdirdi. "Malrik içindeki canavardan daha güçlü olduğuna inanıyordu. Hatasını anladığında artık çok geçti. Dönüşüm başlamıştı."

"Hiçbir şey yapılamaz mı?" diye sordu, ancak cevabı zaten biliyordu.

"Ona ulaşmaya çalıştım. Hepimiz denedik." Seren'in gözleri eski acıyı yansıtıyordu. "Ama yardımımızı reddetti ve dağlarda kayboldu. Onu tekrar bulduğumuzda aklı neredeyse gitmişti. Şimdi Vultor'dan daha fazla canavar olarak dolaşıyor."

Korrin yaratığın gözlerini düşündü; hayvani formuna rağmen hâlâ bir zekâ pırıltısı taşıyordu. "Tessa'nın benim için bir şey ifade ettiğini anlamış gibiydi. Geri adım attı."

"O zaman belki de orada hâlâ Malrik'ten bir şeyler kalmıştır." Seren düşünceli görünüyordu. "Yine de dışınıza yaklaşıp yaklaşmış olması endişe verici. Canavarlar genellikle yalnızdır, başkalarıyla temastan kaçınırlar."

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. "Ona geri dönmeliyim."

Korrin ormanda hızlı adımlarla ilerlerken morali yıllardır olmadığı kadar yüksekti. Seren'in onayı beklenmedik ama memnuniyet vericiydi. Alfa bu haberden memnun bile görünmüştü ama gözlerinde Seren'in kendisinin de bir insan dışıye karşı hisler besleyip beslemediğini merak etmesine neden olan hüznü bir şeyler vardı.

Tessa'nın onu beklediği düşüncesi adımlarını hızlandırdı. Canavarı derisinin altında huzursuzca dolaşıyor, ona dönmek için sabırsızlanıyordu. Bu gece ona soracak, eşi olarak işaretlenmenin ne anlama geldiğini açıklayacaktı. Onun kendi işaretini taşıması fikri, içinde sahiplenici bir haz uyandırdı.

Ağaçların arasından karanlık bir şekil patladığında kulübeye doğru yolu yarılamıştı. Malrik. Canavar Vultor, Korrin'in önünde kayarak dururken gözleri çılgınca bir acelecilikle parlıyordu.

"Kadın," diye homurdandı Malrik, sanki yıllardır konuşmamış gibi gırtlaktan ve kaba bir sesle. "Tehlike."

Damarlarına buz doldu. "Tessa?"

Malrik'in devasa kafası başını salları gibi sallandı. "Erkek. İnsan."

Daha fazlasını beklemedi. Adımlarının ortasında yer değiştirdi, vücudu bükölüp genişlerken giysileri yırtıldı. acı saplandı ama o bunu memnuniyetle karşıladı ve öfkeye dönüştürdü. Canavarı patladı, kürkü kasların üzerinde dalgalandı, dört ayak üzerine düşerken pençeleri uzadı.

Ormanın içinde hızla ilerliyor, Malrik de ona ayak uyduruyordu. Kulübeye doğru koşarlarken ağaçlar bulanıklaşıyordu. Korrin'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Tessa. Onun Tessa'sı. Eğer ona bir şey olursa-

Önce koku ona çarptı. Yanlış kokuydu. Tanıdık bal kokusunun altında kimyasal ve tatlı bir şey vardı. Sonra Edgar'ın ter ve kolonya karışımı kokusu burnunu yaktı. Ve tüm bunların altında, Tessa'nın her zamanki canlı kokusunun dehşet verici yokluğu.

Göğsünde bir kükreme oluştu ve onlar açıklığa daldıklarında içinden patladı. Kulübenin kapısı açık duruyordu. Yavrular hırlıyor, verandadaki bir şeyin etrafında dönüyorlardı.

Tessa. Gevşek ve hareketsiz.

Dünya tek bir noktaya daraldı:essa'nın verandadaki buruşuk hali ve etrafında koruyucu bir çember oluşturan yavrular.

Adam ileri atılırken zaman yavaşladı. Kadın öyle hareketsiz yatıyordu ki, teni verandanın koyu renkli ahşabına karşı kaymaktaşıydı. Kalbi göğsünde sıkışmıştı. Hayır. O olmaz. Sonunda uğruna yaşamaya değer bir şey bulmuşken olmazdı.

Ona ulaştığında çıplaklığına aldırmadan tekrar insan formuna geçti. Yüzüne dokunduğunda elleri titredi. Kız soğuktu. Çok soğuktu.

"Tessa." Sesi kızın ismiyle kesildi.

Yavrular sızlanarak bacaklarına bastırdı. İçlerinden biri yanındaki yarısı yenmiş ekmeği dürtükledi. Korrin kokuyu tekrar aldı - acı ve yanlış bir şeyle bağlanmış bal.

Parmaklarını kadının boğazına bastırdı ve nabzının belli belirsiz atışını hissedene kadar nefesini tuttu. İçine bir rahatlama çöktü, hemen ardından korku geldi. Kalp atışları çok yavaş, çok zayıftı.

"Tessa, uyan." Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Başı cansız bir şekilde omzuna yaslanmıştı. "Lütfen, aşkım."

Edgar'ın koku izleri köye doğru gidiyordu. Korrin'in içindeki öfke kabardı, canavarı kan için uluyordu. Daha sonra. Adamı daha sonra avlayacaktı. Tessa'nın şimdi yardıma ihtiyacı vardı.

Ama onu nereye götürebilirdi? Köye mi? Onun durumu için onu suçlardı. Vultor yerleşkesine mi? Çok uzaktı ve insan fizyolojisi yetenekli şifacıları yoktu.

Agatha. Yaşlı kadın şifalı bitkileri ve şifayı biliyordu. Ama Edgar geri dönebilecekken Tessa'yı yalnız bırakamazdı. Ve onu hareket ettirmenin işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordu.

Malrik açıklığın kenarında volta atıyordu, devasa formu huzursuzdu. Canavar Vultor'un gözleri Tessa'ya sabitlendi, sonra bir yön önerir gibi ormana kaydı.

"Yardım bulabilir misin?" diye umutsuzca sordu.

Malrik'in kulakları önce düzleşti, sonra dikleşti. Havayı kokladı, sonra köye doğru baktı.

"Lütfen," dedi, bu kelime diline yabancıydı. En son ne zaman bir şey için yalvardığını hatırlamıyordu. "Agatha'yı bul. Yaşlı kadını. O yardım edebilir."

Malrik'in kulakları seğirdi, hayvani yüz hatları okunamıyordu. Korrin korkunç bir an için onun reddedeceğini ya da daha kötüsü anlamadığını düşündü. Canavar Vultor o kadar uzun süredir hayvan formuna hapsolmuştu ki, belki de dilin kendisi onu terk etmişti.

Kollarını Tessa'nın gevşek bedenine doladı. Nefes alış verişisi daha da zorlaşmıştı, her nefes alış verişisi ruhunu parçalayan sık bir soluktu. Onu daha yeni bulmuştu. Onu şimdi kaybedemezdi.

"Agatha," diye tekrarladı, ismi bir yalvarış gibiydi. "Ot ve duman kokan yaşlı kadın..."

Malrik'in burun delikleri alevlendi. O vahşi gözlerde bir tanıma titreşimi belirdi. Neredeyse insan gibi görünen kısa ve keskin bir baş hareketiyle canavar döndü ve ormana doğru hızla ilerledi; devasa formu şaşırtıcı bir zarafetle ağaçların arasında kayboldu.

Titreyerek nefes verdi. Mesajını günler önce öldürmeye çalıştığı bir yaratıkla göndermişti - umutsuz bir kumar. Ama Malrik Tessa için gerçekten endişeleniyor gibiydi. Belki de canavar, hayvan formunda kilitli olsa bile biriyle ilgilenmenin ne demek olduğunu hatırlıyordu.

Dikkatini tekrar Tessa'ya çevirerek onu kulübenin içine taşıdı. Onu nazikçe yatağa yatırdı, uzuvlarını özenle düzenledi. Tessa'nın teni onun dokunuşuyla nemlenmiş, normalde pembe olan teni küllenmişti.

"Beni bırakma," diye fısıldadı yüzündeki saçları okşayarak. "Seni daha yeni buldum."

Yavrular yatağa tırmanıp Korrin'in hareketsiz bedenini dürterek mızımızlandılar. İçlerinden biri ağzında taşıdığı ekmek kalıntısını ağlamaklı bir mırıltıyla Korrin'in yanına bıraktı.

Korrin lokmayı aldı ve dikkatle kokladı. Balın tatlılığının altında keskin ve yanlışı bir şey gizleniyordu; tanımadığı bir zehir. Pençeleri istemsizce uzadı, göğsünde öfke birikti. Bunu Edgar yapmıştı. Korkak herif onu zorla alamamıştı, bu yüzden ihanet yoluyla çalmaya çalışmıştı.

Daha önce hiç dua etmemişti. Halkının tanrıları uzak figürlerdi, ölümlülerin mücadeleleriyle ilgilenmezlerdi. Ama şimdi, Tessa'nın hayatı kollarında kayıp giderken, Korrin kendini dinleyebilecek herhangi bir tanrıyla pazarlık ederken buldu.

"Onun yerine beni al," diye mırıldandı, onu nazikçe sallayarak. "Günahlarımın bedelini biri ödeyecekse, o ben olayım."

Onu kaybetme düşüncesi göğsünde bir boşluk yarattı. Annesinin ölümünden sağ çıkmıştı, dışlanmış biri olarak geçirdiği yılların yalnızlığından kurtulmuştu ama bu, bu onu yıkacaktı. Tessa olmadan, geri kazandığı kırılğan insanlığı paramparça olacaktı. Malrik gibi olacaktı, canavara yenik düşecekti, bir zamanlar olduğu adamı hatırlamayan bir içgüdü ve öfke yaratığına dönüşecekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, konuşmaktan çok korktuğu kelimeler şimdi dudaklarından dökülüyordu. "Daha önce hiç kimseyi sevmedim. Bunu nasıl doğru yapacağımı bilmiyorum ama seni kaybedemeyeceğimi biliyorum."

Onun solmakta olan kokusunu içine çekerek ezberledi. Eğer o ölürse, Edgar'ı dünyanın öbür ucuna kadar avlayacaktı. İnsanı çıplak elleriyle parçalara ayıracaktı. Ve sonra canavara teslim olacak, ruhundan geriye kalanları tüketmesine izin verecekti.

Yavrular onun çaresizliğini hissederek sıcak bedenlerini Tessa'ya yaslamak için yatağa tırmandılar. İçlerinden biri sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi elini yaladı.

"O seni kurtardı," dedi onlara, sesi kırılarak. "Ve şimdi ben onu kurtaramıyorum."

Pençelerini uzattı, sonra geri çekti, içindeki canavar kontrolüne karşı kabarıyordu. Değişimin onu ele geçirmekle tehdit ettiğini hissetti; öfke ya da korkudan kaynaklanan bir değişim. Ama buna karşı koydu. Tessa'nın şu anda ona ihtiyacı vardı, zihninin açık olmasına ihtiyacı vardı.

"Dayan," diye yalvardı, dudaklarını alnında gezdirerek. "Sadece dayan."

BÖLÜM 19

Karanlık Tessa'yı buz gibi bir su gibi içine çekmiş, onu derinliklerine sürüklemişti. Hareket edemiyor, çığlık atamıyor, buraya nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu. Zaman onun etrafında gerildi ve daraldı - dakikalardır mı yoksa yıllardır mı bu boşlukta yüzüyordu?

Soğuk kemiklerine, kanına, özüne sızdı. Buna karşı savaşmaya, göğsüne baskı yapan ağırlığı geri itmeye çalıştı ama uzuvları itaat etmeyi reddetti. Düşünceleri kışın donmuş bal gibi ağır ağır hareket ediyordu.

Bırak, karanlık fısıldıyor gibiydi. Şimdi dinlen. Sonsuza dek uyu.

Bir yanı teslim olmak, acı ve korkunun ulaşamadığı hiçliğin derinliklerine gömülmek istiyordu. Karanlığın onu tamamen ele geçirmesine izin vermek çok kolay olurdu.

Ama bir şey bilincinin sınırlarını zorluyordu; uzak ama ısrarlı bir sıcaklık titreşimi. Onu göremiyor ya da ona dokunamıyordu ama varlığını onu eve çağıran bir fener gibi hissediyordu.

Tessa.

Adı boşlukta sürüklendi, çaresizlik ve aşk akıntısıyla taşındı. Ses tanıdıktı ama zihnini kaplayan sisin içinden çıkaramıyordu.

Bana geri dön.

Sıcaklık daha da güçlendi ve göğsüne yerleşen soğuğu geri itti. Karanlığın etkisini kırmak için yeterli değildi ama ona odaklanabileceği, uğruna savaşabileceği bir şey veriyordu.

Anılar bilincinin kenarlarında titreşiyordu - fırında pişen çilek parçaları, ayaklarının dibinde yuvarlanan oyuncu kurt yavruları, güçlü kollar

Kehribar gözleri açlık ve şefkatle onu izliyordu.

Korrin.

İsim zihninde şekillendi ve uyuşukluğu kısa süreliğine kesecek kadar güçlü bir özlem dalgası getirdi. Sıcaklığa, ona doğru uzanmaya çalıştı ama karanlık onu geri çekti, ödülünü kıskançlıkla koruyordu.

Henüz değil, der gibiydi. Artık bana aitsin.

Soğuk daha da şiddetlendi, çekirdeğinin derinliklerine işledi. Kendini o değerli sıcaklıktan, yaşam ve sevgiyle olan bağından daha da uzaklaşırken hissetti. Karanlık çığlıklarını, gözyaşlarını, kehribar gözlerin ve nazik ellerin anısına tutunmak için verdiği umutsuz mücadeleyi yuttu.

Sonra, sessizliği yararak bir ses ona ulaştı. Yumuşak ama ısrarcı, bilincini çekiştiriyordu.

"Tessa, çocuğum. geri dön."

Sesi acı verecek kadar tanıdıktı; yumuşak bir ritim, yaşla gelen hafif bir törpü, hiçbir tartışmayı kabul etmeyen altta yatan çelik.

Agatha mı?

Bu olamazdı. Büyükanne Agatha köye geri dönmüştü, burada, bu boşlukta değil. Yine de sesinin sıcaklığı gerçek gibiydi, sonsuz yağmurdan sonra fırtına bulutlarını yaran güneş ışığı gibi.

", Tessa. Sana ihtiyacı var."

Sözcükler zihninde dolanıyordu, anlaşılmaz ve alaycı. Ona kimin ihtiyacı vardı? Kapalı göz kapaklarının ardında görüntüler titreyordu; korkudan çılgına dönmüş kehribar rengi gözler, onu kucaklarken titreyen güçlü eller.

Korrin.

İçinde bir şey kıvılcımlandı; kırılgan bir farkındalık ipliği. Tessa umutsuzca ona uzandı, karanlığın ötesindeki dünyayla olan bu zayıf bağlantıya tutunmaya çalıştı.

"İşte bu, çocuğum. Savaş. Zehir seni almak istiyor ama sen onun düşündüğünden daha güçlüsün."

Zehir mi? Bu kelime bir anıyı canlandırdı; balın tatlı tadı, ardından gelen baş dönmesi, Edgar'ın yüzünün gözlerinin önünden geçmesi.

"Endişeden deliye dönüyor, Vultor'unuz. Onlardan birini hiç bu kadar çözülmüş görmemiştim. Eğer ona geri dönmezsen, ne hale geleceğinden korkuyorum."

Agatha'nın sesi sanki yaklaşıyormuş gibi daha da netleşti. Tessa sese doğru gerindi ve onu karanlığın çekimine karşı bir dayanak olarak kullandı.

Etrafını saran buz çatlamaya başladı, kılcal çatlaklar donmuş hapishanesine yayıldı. Bu küçük çatlaklardan önce belli belirsiz, sonra giderek güçlenen bir sıcaklık sızdı. Yanındaki sabit, ısrarcı bir basınç onu yaşayanların dünyasına, boşluğun ortasında sağlam ve gerçek bir şeye bağladı.

Sadece sıcaklık değildi, . Korrin.

Onun varlığı, güçlü ve tanıdık bir kalp atışı gibi içinde yankılanıyordu. Şimdi onu hissedebiliyordu, büyük eli onunkine sarılmıştı, başparmağı avucunun üzerinde endişeli daireler çiziyordu. Bu his, her biri soğuğu biraz daha geri iten farkındalık dalgaları gönderdi.

"Tessa." Sesi çiğdi, her zamanki kibrinden sıyrılmıştı. "Bana geri dön."

Ona doğru, karanlığın katmanları arasından pençelerini geçirerek ilerlemeye çalıştı. Her hareketi ısırap vericiydi, zihni halsiz ve işbirliği yapmıyordu ama ilerlemeye devam etti. Korrin bekliyordu. Korrin'in ona ihtiyacı vardı.

Kokusu şimdi ona ulaşıyordu - sadece ona özgü olan o tanımlanamaz vahşilik. Kokuyu içine çekti, ciğerlerine dolmasına ve uyuşukluğu kovalamasına izin verdi.

"Lütfen," diye fısıldadı, kelime o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıracaktı. "Seni kaybedemem."

Yorgunluk onu tekrar altına çekmeye çalıştı, damarlarındaki zehir baştan çıkarıcı bir şekilde dinlenmeyi ve serbest kalmayı fısıldıyordu. Teslim olmak, hiçbir şeyin acıtmadığı ve hiçbir şeyin önemli olmadığı karanlığa geri dönmek çok kolay olacaktı. Ama Korrin'in tutuşu sanki onun kayıp gittiğini hissetmiş gibi sıkılaştı.

"Dövüş, küçük fırıncı," diye hırladı, bu emir çaresizlikle doluydu. "Sen bundan daha güçlüsün."

Onun sesine odaklandı, onu bir can simidi olarak kullandı. Her hece onu yüzeye daha da yaklaştırıyor, her kelime buzda bir çatlak daha açıyordu. Çok yorgundu ama

O beklerken, sonunda ait olduğu yeri bulmuşken pes edemezdi.

Sert bir kolun onu sardığını hissetti, adamın bedeni sanki onu kemiklerinin derinliklerine yerleşen soğuktan korumaya çalışıyormuş gibi vücuduna sarılmıştı. Zayıflığına rağmen, adamın sıcaklığının içine sızdığını fark etti ve neredeyse onu ele geçirecek olan soğuğa karşı savaştı.

Nefesi şakağına sıcak bir şekilde çarpıyor, saçlarının gevşek tellerini karıştırıyordu. "Benimle kal, Tessa. Sakın beni terk etme." Ses tonundaki çığ çaresizlik göğsüne bir sızı gönderdi. Her zaman çok kontrollü olan Korrin'in sesi kırılmış gibiydi. Onu hiç böyle duymamıştı -kırılgan, korkmuş.

Cevap vermek, elini sıkmak, gözlerini açmak, acısını hafifletecek herhangi bir şey yapmak istedi. Ama bedeni işbirliği yapmayı reddetti, sanki taşlarla ağırlaştırılmış gibi ağır ve tepkisizdi. Zehir hâlâ damarlarında dolaşüyor, duyularını köreltiyor ve gücünü tüketiyordu.

Yine de onun yalvarışı karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı. Sesindeki şiddetli koruyuculuk kalbini sararak ona uğruna savaşacağı bir şey verdi. Bu duyguya odaklandı ve kendini bilincin yüzeyine doğru çekmek için kullandı.

Muazzam bir çabayla parmaklarını onun avucuna doğru seğırtmeyi başardı. Hareket çok küçüktü, zar zor algılanabiliyordu ama Korrin'in ona karşı tamamen hareketsiz kaldığını hissetti.

"Tessa?" Sesi umut ve inançsızlıkla pürüzlüydü. "Beni duyabiliyor musun?"

Dudaklarını ayırmak, herhangi bir ses çıkarmak için mücadele etti. Hafif bir inilti kaçtı, yapabildiğinin en iyisiydi ama bu kadarı yeterliydi.

"Yanıt veriyor," dediğini duydu adamın odadaki başka birine. "Agatha, elini hareket ettirdi."

Göz kapakları çırpındı, taş gibi ağırdı ama onları zorla açtı. İlk başta her şey bulanıktı -değişen gölgeler, belirsiz ışık- ve her kalp atışında başı çarpıyordu. Yavaşça gözlerini kırıştırdı, dünya yavaş yavaş etrafına odaklanırken görüşünü netleştirmeye çalıştı.

Altın gözler. Şiddetle parlayan bu ışıklar, gerçekten gördüğü ilk şeydi. Korrin'in yüzü , endişeyle gerilmişti, yüz hatları

Korku ve yorgunluğun sert çizgileriyle oyulmuştu. Çenesi sıkılmış, kaşları çatılmıştı ama gözleri, kalbini sıkıştıran bir şeyle yanıyordu.

"Tessa." Tessa'nın adı dudaklarında hem bir dua hem de bir yakarış gibi tınlıyordu.

Elleri kızın üzerindeydi, hafifçe gevşetirse kaybolacağından korkuyormuş gibi onu kavrıyordu. İri avuçlarından biri yüzünü kavradı, başparmağı yanağında gezinerek donmuş teninde sıcaklık izleri bıraktı. Bu nazik hareket, onu kavrayışındaki çaresiz güçle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Konuşmaya çalıştı ama boğazı çiğ ve . Dili ağzının içinde kalın ve hantaldı. Onu rahatlatmak, hâlâ burada olduğunu, hiçbir yere gitmediğini söylemek istiyordu. Gözlerindeki korku dayanılmazdı - onu hiç bu kadar savunmasız, bu kadar dehşete düşmüş görmemişti.

Elini kaldırmayı başardı, hareketleri zayıf ve koordinasyonsuzdu. Parmakları göğsüne değdi, avucunun altında kalbinin gümür gümür atışını hissetti. Sığ ve acı dolu bir nefes aldı.

"Korrin," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. Bu tek kelime tüm gücünü alıyor gibiydi ama daha fazlasını söylemesi gerekiyordu. Onu demirleyen, karanlıktan çekip çıkaran tek gerçeği bilmesi gerekiyordu.

"Seni seviyorum."

Adamın yüz ifadesinin değiştiğini gördü; yüz hatlarını şok kapladı, ardından şaşkınlık geldi ve sonra daha derin, daha ilkel bir şey oldu. Altın rengi gözleri genişledi, gözbebekleri neredeyse kehribar rengini yutacak kadar büyüdü. Onu çaresizce kavrayan elleri teninde titredi.

Nefes nefese kaldığı bir an boyunca donmuş gibiydi, sanki sözleri onu taş a çevirmişti. Sonra yüzü değişti, korkunun sert çizgileri daha önce hiç görmediği bir şeye dönüştü; kalbini sızlatacak kadar çiğ bir kırılganlık.

"Tessa," diye fısıldadı, kızın adı şimdi dudaklarında farklı bir anlam kazanmıştı, sanki kutsal bir anlamı varmış gibi.

Daha fazlasını söylemek, ona hissettiği her şeyi anlatmak istiyordu ama bedeni ihanet etti. O anlık güç ona o sözleri söyletmişti.

üç kelime onu bitkin bırakarak soldu. Göz kapakları tekrar ağırlaştı, ona bakmaya devam etme arzusuna rağmen açık tutamayacak kadar ağırlaştı.

Kolları onun etrafında sıkılaştı ve onu göğsünün katı sıcaklığına doğru çekti. Kalp atışlarının sabit ritmi, güçlü ve emin bir şekilde kulağında yankılandı. Adamın güçlü bedeninden geçen ve her zaman koruduğu kontrolü yalanlayan hafif titremeyi hissedebiliyordu.

"Şimdi dinlen," diye mırıldandı, nefesi kızın saçlarını ısıtıyordu. "Güvendesin."

Kendini onun kucağına bıraktı, artık onu çeken yorgunlukla savaşmıyordu. Bu kez karanlıktan korkmuyordu. Bu daha önce onu ele geçirmeye çalışan soğuk boşluk değildi, bu farklıydı. Bu sıcaklık, güvenlik ve Korrin'di.

Bilinci kaybolurken, onun dudaklarının alnına nazikçe bastırıldığını hissetti, onu bir şekilde dünyaya bağlayan en hafif dokunuş. Boşluğa değil, uyandığında onu bekliyor olacağını bildiği adamın kollarının sığınağına sürüklendi.

BÖLÜM 20

Tessa'nın gözleri tekrar kapanırken Korrin'in kalbi küt küt atmaya başladı. Sözleri -o üç imkânsız kelime- hâlâ aralarında havada asılı duruyordu ama Tessa'nın bedeni Korrin'in kollarında gevşerken panik her şeyin önüne geçmişti.

"Tessa?" Onu nazıkçe sarstı, sonra vahşi gözlerle Agatha'ya baktı. "O değil-"

"Şimdi uyuyor." Agatha'nın yıpranmış eli onun kolunun üzerine geldi, sabit ve emin. "Doğal bir uyku. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Rahatlama ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Tessa'yı kendine yaklaştırdı, yüzünü saçlarına gömdü ve hâlâ orada olduğuna emin olmak için kokusunu içine çekti. Tekrar başını kaldırdığında sesi duygusallıktan kabalaşmıştı.

"Ona ne oldu?"

Agatha masanın üzerinde bulduğu kavanozu işaret ederken yüz ifadesi karardı.

"Zehir. Biri bu balla, benim oynamış." Yaşlı kadının gözlerinde öfke parladı.

"Bunu yapmak için benim mallarımı kullandılar."

Korrin'in canavarı ileri atıldı, göğsünün derinliklerinde bir hırıltı gürledi.

"Edgar getirdi, sepeti getirdi. Onun kokusunu tanıyorum."

"O sefil küçük solucan." Agatha kavanozu özenle yere bıraktı ama elleri öfkeden titriyordu. "Bunu planladığını bilseydim, daha köyden çıkmadan iki bacağına da kırardım."

Tessa'nın solgun yüzüne baktı, sonra tekrar Agatha'ya döndü. "Tamamen iyileşecek mi?"

"Evet. Ona zehri temizlemesi için gerekenleri verdim. Bunun onu zayıflatmak, uysal hale getirmek için yapıldığına inanıyorum, öldürmek için değil." Agatha'nın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Bence onu canlı istiyordu. Beni takip edin, görmeniz gereken bir şey var."

Agatha'yı isteksizce verandaya kadar takip etti, bakışları Tessa'nın uyuyan bedenindeydi. Tüm içgüdüleri onun yanından ayrılmaması için bağıırıyordu ama yaşlı kadının ısrarla kolunu çekiştirmesi tartışmaya yer bırakmadı.

"Birkaç dakikalığına iyi olacak," diye fısıldadı Agatha. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Dışarıda, öğleden sonra güneşi açıklığa uzun gölgeler düşürüyordu. Agatha onu verandanın basamaklarının kenarına kadar götürdü, duyulmamaları için sesini alçalttı.

"O yavrulara bir minnet borcun var," dedi ve çalılıkların yakınında, çalılıkların bozulduğu bir noktayı işaret etti.

Korrin kaşlarını çatarak etrafı taradı. "Ne demek istiyorsun?"

Agatha elini cebine attı ve pahalı bir kumaş parçasını çıkardı. "Bunu bir dala takılmış halde buldum. Ve şuraya bak." Birkaç küçük pençe izinin daha büyük bir çizme izini çevrelediği yeri işaret etti.

Canavarı havayı koklayarak ileri atıldı. Belli belirsiz bir koku, başka bir şeyle, korku ve öfkeyle karışmıştı.

Agatha, "O bayginken biri geri geldi," diye devam etti. "Edgar, sanırım. Çizme sivri, kullanışsız ve bu -" kumaşı parmaklarının arasında , "- bir erkek giysisinden. Yüksek kalite."

"Edgar," diye hırladı Korrin, bu isim dilinde zehir gibi dolaşıyordu.

Agatha başını salladı. "Senin yavrular Tessa'nın etrafında bir savunma halkası oluşturmuşlar. Ben de kan buldum, birkaç damla. Görünüşe göre en az biri iyi bir ısırık almış."

Korrin'in bakışları şimdi kulübenin içinde Tessa'nın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış olan Adyani yavrularına kaydı. Buradan bile onların tetikte gözlerle kapıyı izlediklerini görebiliyordu.

"Ben onu koruyamazken onlar korudu," dedi, göğsünü daraltan bir şey vardı.

Agatha basitçe, "Onu seviyorlar," dedi. "Siz de öyle."

Korrin bunu inkar etmedi. Artık inkâr edemezdi. Tessa'yı kaybetme düşüncesi içinde bir şeyleri parçalamıştı; çok uzun zamandır kilit altında tuttuğu bir şeyi.

"Burada olmalıydım," dedi, sesi kendini suçlamaktan pürüzlüydü.

"Kim?" Korrin acımasızca sordu, ancak canavarı cevabı zaten biliyordu, kendisine ait olanı tehdit etmeye cüret eden kişinin kokusunu almıştı.

Agatha sessizce kumaş parçalarını ona uzattı. Onları aldı ve burnuna götürdü. Kolonya şimdi daha güçlüydü; iğrenç, pahalı ve alt tonlarında acı bir şey vardı. Tüm bunların altında Tessa'nın kanının belli belirsiz ama mevcut kokusu kalmıştı.

Pençeleri istemsizce uzandı ve deriyi deldi. İçindeki canavar hırladı, intikam istiyordu, kana kan istiyordu.

"Onu öldüreceğini bile bile zehirli balla uyuşturdu. Ama hasta piç, ölürken ona tecavüz etmeyi planlıyordu."

Agatha'nın yıpranmış yüzü sertleşti, gözleri çakmaktaşı gibi keskinleşti.

"Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verilemez," dedi acımasızca. "Bu sadece bir rahatsızlığı ortadan kaldırma girişimi değil, planlanmış bir cinayetti."

Bakışları Tessa'nın uyuduğu kulübeye kaydı. Onu sevdiğini söylemişti. Kelimeler zihninde yankılandı, değerli ve ürkütücüydü. Zehir onun kalbini durdurmaya çalışırken bile ona kalbini sunmuştu.

"Hayır," diye kabul etti, sesi tehlikeli bir gürültüye dönüşmüştü. "Bu yanına kalmayacak."

Kumaşı avucunun içinde ezdi, kararını vermişti. Edgar kendisine ait olanı almaya çalışmıştı -şimdi dünyasındaki en önemli şey olduğunu kabul ettiği şeyi. Eşini. Bu kelime onun içinde mutlak bir kesinlikle yankılandı.

Kulübeye baktı, göğsü alışılmadık bir ağrıyla gerilmişti. Tessa'nın solgun yüzünü hâlâ görebiliyor, uykuya dalmadan önce dudaklarından dökülen fısıltılı "Seni seviyorum" sesini duyabiliyordu.

"Ne uyuyacak?" diye sordu, sesini sabit tutmaya çalışarak.

Agatha'nın bilgili gözleri onu inceledi. "En azından birkaç saat daha. En kötüsü geride kaldı ama vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

"Ve onun iyi olacağından emin misin?" Sesindeki çaresizlik hissini engelleyemiyordu.

Agatha kararlı bir şekilde, "Elli yıldır zehir kurbanlarını tedavi ediyorum," dedi. "Bir iki gün halsiz kalsa da yaşayacak." Yıpranmış elini adamın koluna koydu. "Git. Ne yapman gerekiyorsa yap. Sen dönene kadar onun yanında kalacağım."

Korrin tereddüt etti, Tessa'ya zarar verenleri avlama ihtiyacı ile gözlerini tekrar açtığı anda orada olma arzusu arasında kalmıştı.

"Ne kadar çok beklersen," dedi Agatha sessizce, "yeni bir girişim hazırlamak için o kadar çok zamanları olur."

Buna karar verdi. Başını sertçe sallayarak döndü ve ağaçların arasında kayboldu. Gece çökmüştü ama Vultor gözleri karanlığı kolayca delip geçti. Orman önünde açıldı, tanıdık ve davetkârdı. Hızla, sessizce hareket etti, koşarken vücudu kısmen değişiyordu -tamamen canavar değildi, ama ikisinin arasında bir şeydi, her iki formdan da daha hızlı ve daha ölümcüldü.

Bastırmaya çalıştığı öfke derisinin altında kaynıyordu. Lenora Edgar'ı Tessa'yı zehirlemesi için göndermiş, sonra da işi kendisi bitirmeye kalkışmıştı. İkisinden birinin ona dokunduğunu, ona zarar verdiğini düşünmek, canavarının kan için ulumasına neden oluyordu.

Koşarken pençelerini uzattı, dişleri ağzının içinde uzadı. Tessa'yı ortadan kaldırmak için tutulmuştu ama onun yerine, Tessa ona imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeyi hissettirmişti. Ona nezaket, kabullenme ve sevgi göstermişti. Ve onlar bunu ondan almaya çalışmışlardı.

Her zaman bir avcıydı ama bu gece daha ilkel bir şeydi. Bu gece, o intikamdı.

Duyuları onu ormandan köye doğru hatasız bir şekilde yönlendirdi. Edgar'ın kokusunu -pahalı kolonya, ter ve insan açgözlülüğünün acı tınısının karışımı- takip etmek kolaydı. Canavarı derisinin altında hırlıyor, intikam istiyordu.

Ağaçların arasından köyün ışıkları göründü ve o da hızını yavaşlattı. Edgar'ın evini biliyordu; köydeki en büyük evdi, iki katlı bir ucubeydi.

Süslü süslemeleri ve bakımlı bahçeleri vardı. Diğer evlerden ayrı duruyordu, sanki Edgar çok yakın komşuları olmasına dayanamıyormuş gibi -amaçları için mükemmeldi.

Gölgelerin içinde kalarak evin etrafında döndü. Zemin kattaki tek bir ışık dışında ev karanlıktı. Arka taraftaki hizmetçi girişi korumasızdı. Acınacak haldeydi. Adamın serveti vardı ama aklı yoktu. İyi bir avcı tüm giriş noktalarını emniyete alması gerektiğini bilirdi.

Kapı kolunu test etti. Kilitliydi ama bu onun için bir şey ifade etmiyordu. Korrin bir pençe uzattı ve mekanizmanın içine sokarak tamburları hissetti. Hızlı bir çevirmeyle kilit yumuşak bir tıkırtıyla açıldı. Bir gölge gibi sessizce içeri süzüldü.

Kan kokusu hemen burnuna geldi -taze, insan kanı. Karanlık mutfaktan geçip bir koridordan aşağı inerken burun delikleri alevlendi. Gördüğü ışık koridorun sonundaki bir kapının altından geliyordu.

Yaklaştı, kulakları içeriden mırıldanılan küfürleri algıladı. Kapıyı içeriyi görebileceği kadar hafifçe araladı.

Edgar pelüş bir sandalyede oturuyordu, pantolonu ayak bileklerini ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. Her ikisinde de derin, düzensiz çizikler vardı; küçük, keskin dişlerin eseri olduğu açıktı. Yavrular Tessa'yı iyi savunmuşlardı. Adam yaraları bir bezle sildi ve yüzünü buruşturdu.

"Lanet olası melezler," diye mırıldandı Edgar. "Önce onları öldürmeliydim."

Gözleri kıpkırmızı oldu. Bu erkek Tessa'yı zehirlemişti. Savunmasızken onu almaya çalışmıştı. Sevdiği yavrulara zarar verebilirdi.

Pençeleri tahtaya saplanırken kapı gıcırdadı. Edgar başını kaldırdı, gözleri onunkilerle buluşunca genişledi.

Edgar'ın ifadesi şoktan dehşete dönüşürken canavarı kan için kükredi. İnsan sandalyesinde geriye doğru sıçradı ve neredeyse sandalyeyi deviriyordu.

"Sen burada ne arıyorsun?" Edgar'ın sesi çatallaştı. Gözleri Korrin'in arkasındaki kapıya kaydı, kaçış yollarını hesaplıyordu.

Odaya tam adımını attı ve kapının kapanmasına izin verdi. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

Edgar'ın yüzünde bir tanıma belirdi.

"Tessa yüzünden mi? Dinle, bir yanlış anlaşılma oldu." Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Ben sadece ona yardım etmek istedim. O sizin türünüzle birlikte vahşi doğaya ait değil."

Korrin yaklaştı, her adımı kasıtlıydı. Edgar'ın korkusunun keskin ve keskin kokusu odayı doldurdu.

Edgar duvara yaslanarak, "Lütfen," diye fısıldadı. "Param var. Hem de . Fiyatını söyle."

"Fiyatım mı?" Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Ne olursa. Altın, mücevher, mülk. Seni hayal edemeyeceğin kadar zengin yapacağım." Edgar'ın gözleri umutsuz bir umutla parladı. "Sen bir ödül avcısısın, değil mi? Para için çalışıyorsun. Sana Lenora'nın teklif ettiğinin on katını ödeyebilirim."

Korrin'in dudakları geriye kıvrıldı ve dişleri ortaya çıktı. "Bu dünyada istediğim tek bir şey var."

"Ne? Söyle, ben sana getiririm!"

"Tessa." Bu isim dilinde kutsal bir his uyandırıyor. "Ve sen onu benden almaya çalıştın."

Edgar'ın yüzünün rengi soldu. "Hayır, ben sadece-"

"Onu zehirledin." Pençeleri tamamen uzamıştı. "O çaresiz yatarken ona tecavüz edecektin."

"Yapmazdım-"

"Bana yalan söyleme." Diğer erkeğin üzerindeki gerçeğin kokusunu alabiliyordu; şehvet ve kötülüğün kalıcı kokusu. "Niyetinin kokusunu alabiliyorum."

Edgar masasındaki çekmeceye doğru hamle yaptı ama Korrin daha hızlıydı. İnsanı boğazından yakaladı ve bir eliyle onu yerden kaldırdı. Edgar pençeleriyle onu kavradı, gözleri şişmişti.

"Dünya sensiz daha güzel olacak," diye homurdandı.

Hızlı ve kesin bir hareketle pençelerini Edgar'ın boğazına geçirdi. İnsanın gözleri şok içinde açılırken, kan sıcak bir kavis çizerek sıçradı. Onu yere bıraktı ve Edgar'ın boynunu tutup ıslak, hırıltılı sesler çıkarmasını kayıtsızca izledi.

İnsanın gözlerindeki ışık kaybolurken hiçbir pişmanlık hissetmedi. Sadece eşine yönelik bir tehdidin ortadan kalkmış olmasından duyduğu acımasız bir memnuniyet duydu.

Geldiği yöne doğru kayarak gecenin içinde gözden kayboldu. Düşünceleri hemen Tessa'ya döndü, onun yanına dönme ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti. Eşinin ona ihtiyacı vardı ve artık hiçbir şey onu ondan uzak tutamazdı.

BÖLÜM 21

Tessa'nın göz kapakları kanat çırparak açıldı, kulübenin loş ışığı her şeyi yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Hissettiği ilk şey sıcaklıktı -Bashful onun yanına kıvrılmıştı, minik bedeni rahatlatıcı bir ağırlıktı. Sonra yatağının yanındaki daha büyük varlığı fark etti. Korrin. Elleri Korrin'in ellerine dolanmıştı, başı öne eğikti, altın rengi gözleri sanki onun uyanmasını istiyormuş gibi kapalıydı. Bir süre onu izledi, kirpiklerinin yanaklarına doğru süzülüşünü, dinlenirken bile yüz hatlarını kaplayan gerginliği hatırladı.

Vücudu ağırlaşmıştı, sanki günlerdir uyuyormuş gibiydi. Ağzı kuruydu, dili damağına yapışmıştı. Sahip olduğu azıcık gücü toplayarak onun elini sıktı. Tepki anında geldi; gözleri fal taşı gibi açılmış, keskin ve tetikte, yüzünü inceliyordu. Sonra yüz ifadesi daha önce hiç görmediği bir şekilde yumuşadı. Rahatlama yüz hatlarını kapladı ve adını fısıldarken yavaş, neredeyse inanmaz bir gülümseme dudaklarını büktü.

"Tessa."

Bunu söyleme şekli -bir dua gibi, bir kurtuluş gibi- kalbinin çarpmasına neden oldu. Adamın sesinde daha önce hiç böyle bir şefkat duymamış, onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı, sıcak ve güçlüydü, başparmağı avucunda küçük daireler çiziyordu.

"Geri döndün," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

Doğrulamaya çalıştı, kasları karşı çıkınca yüzünü buruşturdu. Korrin anında oradaydı, ağırlığını desteklemek için kolunu arkasına kaydırды. Adamın sıcaklığı ince geceliğinin içinden sızdı ve kadın onun gücüne yaslandı, sabitliği için minnettar oldu.

"Su," diye mırıldandı, sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüşmüştü.

Hızla yatağın yanındaki fincana uzandı, bir eliyle başını desteklerken diğer eliyle fincanı dudaklarına götürdü.

Kız açgözlülükle yutkunurken, "Yavaş," diye mırıldandı. "Yavaş ol, aşkım."

Bu sevgi gösterisi onu üzerine yığılmış battaniyelerden daha çok ısıttı. Kadın içmeyi bitirdiğinde, adam bardağı bir kenara bıraktı ama onu bırakmadı, başparmağı sanki onun gerçek olduğuna dair kendine güvence verircesine yanağını okşadı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"İki gün." Sesi sert ve periliydi. "İki gündür uyuyorsun."

"Ne oldu?" diye sordu, hafıza parçaları zihninde dönüp duruyordu. "Balı hatırlıyorum... ve Edgar'ı..."

Yüzünde bir gölge belirdi, gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey yanıp söndü, sonra bunu dikkatle gizledi. "Bal zehirliydi. Edgar getirdi ve Lenora'dan geldiğini iddia etti."

Edgar'ın sepeti ona uzatırkenki gülümsemesini hatırlayarak ürperdi. Kulübeye nasıl da küçümseyerek bakmıştı, sanki kızın neden kendi sunduğu hayatı değil de bu hayatı seçtiğini anlayamıyormuş gibi. Onu öldürmeye çalıştığını -ya da daha kötüsünü- fark etmek midasını bulandırdı.

"Yavrular," dedi aniden, kulübenin etrafına bakarak. "Ona hırslıyorlardı."

"Güvende. Seni korudular." Çenesi sıkıştı, kenarında bir kas kıpırdadı. "Eğer orada olmasalardı... Malrik seni bulana kadar onu uzak tuttular."

"Malrik?"

"Canavar Vultor. Beni bulmaya geldi."

Elini kaldırdı, parmakları adamın gözlerinin altındaki koyu halkaların üzerinde gezinirken titriyordu. "Hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

"Yapamadım." İtirafı basitti, dürüstlüğüyle yıkıcıydı. "Uyanacağını bilene kadar olmazdı."

Birleştirdikleri ellerini ağzına götürdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Dudaklarının tenine değmesi, kadının vücudunda bir titreme yarattı.

zayıflamış haliyle hiçbir ilgisi yoktu. Dokunuşu saygılı ve dikkatliydi, sanki parmaklarının altında paramparça olacaktı gibi.

"Seni seviyorum," dedi, kelimeler aralarında havada asılı kaldı. "Sana zehirden önce söylemeliydim. Her şeyden önce. Bu sözleri hiç kimseye söylemedim ama seni o lanet yavrulara bakarken ilk gördüğümünden beri doğrudur."

İçine bir rahatlama doldu. O soğuk karanlıkta sürüklenirken onun fısıldadığını duyduğunu sanmıştı ama hafıza ve rüyalar birbirine karışmış, onu kararsız bırakmıştı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, sesi hâlâ kısıktı. Bu itiraf, uzun süredir tuttuğu nefesini serbest bırakmak gibiydi. "Sanırım beni buraya getirdiğinden beri seviyorum. Bana tüm o hırıltıların altında gerçekte kim olduğunu gösterdiğinden beri."

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı ve avucuna bir öpücük daha kondurdu, bu seferki uzun sürdü. Bu jestin şefkati kalbinin kabarmasına neden oldu. Bu gerçek Korrin'di -soğuk ödül avcısı ya da vahşi savaşçı değil, yetim yavruları ormanda taşıyan, ona hayatta kalmayı öğreten, gece boyunca onu değerli bir şeymiş gibi tutan adam.

"Seni kaybedeceğimi sandım," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Seni verandada bulduğumda, öyle hareketsiz ve soğuktun ki..."

Onun elini sıktı. "Ben hâlâ buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Altın rengi gözleri, kadının nefesini kesecek kadar yoğun bir duyguyla karardı. "Hayır," diye kabul etti. "Değilsin."

Daha yakına eğildi, başparmağı kızın yanağının kıvrımlarında gezindi.

"Seni eşim olarak kabul etmek istiyorum," dedi, sesi alçak ve hararetiydi. "Herkesin senin benim olduğunu ve benim de senin olduğumu bilmesini istiyorum." İfadesi yumuşadı, yüz hatlarında kırılma belirdi. "Ama sadece seni mutlu edecek şey buysa."

Bu sözler vücudunda bir sıcaklık dalgası yarattı. Vultor geleneklerini adamın ne sorduğunu anlayacak kadar öğrenmişti. Bu sadece bir

daha derin, daha kalıcı bir şeydi. Onları daha yeni yeni anlamaya başladığı şekillerde birbirine bağlayacak bir bağ.

Hiç tereddüt etmedi.

"Evet," diye fısıldadı, yüzüne dokunmak için uzandı. "Bu beni çok mutlu eder."

Gözleri altın sarısı parlıyordu ve yüzüne yayılan gülümseme nefes kesiciydi. Eğildi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Öpücük ilk başta yumuşaktı, ama eli saçlarına kayarak başının arkasını kavrayınca hızla derinleşti. Aralarında tanıdık ama bir o kadar da yeni, sonsuzluk vaadiyle asılı duran bir sıcaklık filizlendi.

Kollarını onun boynuna doladı, zayıf durumuna rağmen onu kendine çekmeye çalıştı. Adamın bedeni onunkine bastırdı ve göğsünde titreşen hırıltıyı hissetti. Dişleri alt dudağını sıyırdı ve nefesi kesildi, vücudu onun dokunuşuna hevesle karşılık verdi.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı ses onları ayırdı.

Agatha kapı aralığından sert bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi, elleri kalçalarında. "Kız dün neredeyse ölüyordu. İyileştiğinde bu tür şeyler için bolca vaktiniz olacak."

Korrin isteksizce elini çekerken yanaklarına sıcaklık doldu, ama eli Korrin'in elini sıkıca kavramaya devam etti.

"Üzgünüm Agatha," diye mırıldandı, ama hiç de üzgün hissetmiyordu.

Agatha'nın sert ifadesi ikisinin arasına bakarken hafifçe yumuşadı. "Herhangi bir iddiada bulunmadan önce güçlenmesini beklemen gerekecek evlat. İkiniz de ne kadar hevesli olursanız olun, onun sağlığını riske atmanıza izin vermeyeceğim."

İKİ GÜN SONRA, Tessa odun sobasının üzerinde kaynayan çorba tenceresini karıştırırken memnuniyetle mırıldandı. Agatha'nın dikkatli bakımı altında - yaşlı kadının bitkisel ilaçları ve Korrin'in bitmek bilmeyen ilgisinin birleşimiyle- gücü hızla geri gelmişti. Zayıflığının son izleri de nihayet silinmiş, kendisini yıllardır olmadığı kadar canlı hissetmeye başlamıştı.

Kapı açıldı ve Korrin omzuna astığı bir çift tavşanla içeri adım attı. Gözleri hemen kabini taradı ve

onu yalnız buldu.

"Agatha nerede?" diye homurdanarak elindekini masanın üzerine bıraktı.

Ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Yaklaşık bir saat önce gitti. Şimdi daha iyi olduğumu söyledi."

Ona doğru ilerlerken burun delikleri alevlendi, gözleri altın sarısı parlıyordu. "Daha iyi misin?"

"Mmm-hmm." Başını eğdi ve bir parmağını kasıtlı olarak boynunun kıvrımında gezdirdi. "Bu da demek oluyor ki..."

Adımının ortasında dondu kaldı, ifadesi kızgınlıktan çok daha yoğun bir şeye dönüştü. Gözlerinde anlayış belirirken aralarındaki hava elektriklenmeye başladı gibiydi.

"Emin misin?" diye sordu, sesi her zaman kadının tüylerini diken diken eden o derin gürültüye dönüşmüştü.

Başını salladı, aralarındaki mesafeyi kapatırken kalbi hızla çarpıyordu.

"Agatha tamamen iyileştiğimi söyledi. Hatta gitmeden önce beni kutsadı." Uzandı ve parmak uçlarıyla Korrin'in çenesinin güçlü çizgisini izledi. "Ben hazırım Korrin. Senin eşin olmak istiyorum. Bugün."

Elini avucunun içinde tutup avucuna bir öpücük kondururken güçlü bedeninden bir ürperti geçti. Gözleri onunkileri hiç bırakmadı, nefesini kesen bir yoğunlukla yanıyordu.

"Bunun ne anlıyor musun?" diye sordu. "Seni bir kez sahiplendiğimde, artık geri dönüş yok. Sen benim olacaksın, ben de senin olacağım. Sonsuza kadar."

Adamın sözleri kadının içinde bir beklenti heyecanı yarattı.

"Sonsuza dek," diye tekrarladı kollarını onun boynuna dolayarak. "Bu bana mükemmel geliyor."

Elleri kızın beline doğru kayarak onu kendine doğru çekti. Adamın kalçasına bastırıldığı uyarılmışlığının sert uzunluğunu hissettiğinde nefesi kesildi.

"Emin misin, küçük fırıncı?" diye mırıldandı, sesi göğsünde gümbürdüyordu. "Seni çok uzun süre bekledim. Eğer ihtiyacın olan buysa daha da bekleyebilirim."

"Daha fazla beklemek istemiyorum." Alnı kendi alnına yaslanana kadar başını aşağı çekti, parmakları kalın, siyah saçlarına dolandı. "Beni senin yap, Korrin. Lütfen."

Daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Alçak bir hırıltıyla dudakları onunkilere çarptı, yakıcı ve talepkâr. Kadın ona doğru açıldı ve dilinin sahiplenici hamlesini memnuniyetle karşıladı. Adamın elleri kadının beline dolandı ve öpücüğü derinleştirirken onu kolayca kaldırdı. Ayakları yerden kesildi ve arzudan başı dönerek ona yapıştı.

Sonunda öpüşmeyi kestiklerinde ikisi de zor nefes alıyordu. Başının döndüğünü hissetti, vücudu ihtiyaçla gümbürdüyordu.

"Yatak," diye mırıldandı, sesi şehvetle kalınlaşmıştı.

"Yatak," diye kabul etti ve kollarını onun boynuna doladı.

Onu yatağa taşıdı, ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Bacakları adamın beline dolandı ve adamın ereksiyonu giysilerinin arasından ona doğru bastırdığında nefesi kesildi. Uyarılma, sıcak ve acil bir şekilde onun içinde alevlendi ve daha fazla sürtünme için çaresizce kalçalarını salladı.

"Hevesli misin, küçük fırıncı?" diye takıldı, dudakları kızın boynunun hassas derisine değdi.

"Lütfen Korrin," diye nefes aldı, parmakları gömleğini çekiştiriyordu. "Her şey," diye mırıldandı. "Her şeyi."

Onu şiltenin üzerine indirdi, aşağıya doğru takip etti, vücudu yumuşak battaniyelere bastırdı. Kadın inledi, onunla buluşmak için yukarı doğru eğildi. Adam dirseklerinin üzerinde durarak elleriyle yüzünü çerçeveledi.

"Bana ne istediğini söyle, ."

"Sen," dedi, sesi arzuyla titriyordu. "Seni istiyorum, Korrin. Hepinizi."

Hırladı, alçak, ilkel bir ses, kadının içinden bir zevk şimşegi gönderdi. "Bana sahipsin. Sonsuza kadar."

Onu tekrar öptü, onun tadı vücudunda bir sıcaklık dalgası yarattı. Elleri her yerdeydi, dokunuyor, okşuyor, onu çılgına çeviriyordu

ihtiyaçla. Kontrolünü kaybettie pençelerinin uzayıp geri çekildiğini hissedebiliyordu, bu his heyecan verici ve tehlikeliydi.

Kendi elleri de aynı derecede istekliydi, göğsünün ve karnının sert düzlemlerini keşfetmek için gömleğinin altından kayıyordu. Kasları onun dokunuşuyla gerildi ve öpücükleri daha ısrarcı bir hal aldı, dişleri dudaklarını sıyırdı.

"Tessa," diye mırıldandı, sesi gergindi. "Emin misin?" "Her şeyden çok."

Hafifçe geri çekildi, bakışları onunkilerle kilitlendi. Gözlerindeki açlık kadının içini ürpertti.

"Seni çok uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Tek istediğim sendin."

Ona gülümsedi, kalbi doluydu. "O zaman al beni, Korrin. Beni senin yap."

Hırladı, sesi vahşi ve sahipleniciydi. "Her zaman."

Elleri giysilerini çabucak çıkardı ve çok geçmeden ikisi de çıplak, tene tene oldular. Adamın siki sıcak ve ağır bir şekilde göbeğine değdiğinde nefesi kesildi. Daha fazla sürtünme arzusuyla kalçalarını salladı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var."

Aleti kadının girişine dayanınca inledi ve kalçaları öne doğru sarsıldı, kalın başı kadını gererek açmaya başladı. Gözleri dalgalanarak kapandı. "Tessa. Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle," diye nefes nefese kaldı, tırnakları adamın sırtına batıyordu. "Daha fazla, Korrin. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Eşimin emrettiği gibi," diye homurdandı, yavaşça daha derine itti.

Kızın istekli olmasına rağmen, adam kızın içine doğru ilerlemek zorunda kaldı, ezici gerginlik neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ve tamamen yerleştğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Adam, koca vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş olan kadının alışması için durakladı ama kadın beklemek istemedi.

Kadın sabırsızca kıpırdandı ve adam hareket etmeye başladı, yavaşça iterek zevki ortaya çıkardı. Her darbesi içinden coşku kıvılcımları geçirdi ve inleyerek sırtını kamburlaştırdı. Penelerinin tenine battığını hissetti ama hafif bir

Acı sadece arzusunu arttırdı. Onun altında kıvrandı, her hamlesini karşıladı, vücudunun onunkine karşı verdiği zevkte kayboldu.

"Tessa," diye inledi, sesi çiğdi. "Sen benimsin. Sonsuza dek benimsin." "Senin," diye nefes aldı, her hareketinde doruğa ulaşıyordu.

Dişleri boynunu sıyırdı ve kadın daha iyi erişebilmesi için başını eğdi. Ağzı boynunun üzerinde kapandı ve sonra ısırarak onu uçurumun kenarına itti. Kadın haykırdı, serbest bırakılması onu yıkarken vücudu onun etrafında kenetlendi. Gözlerinin önünde yıldızlar dans ederken, zevkten titreyene kadar içinden dalga dalga ecstasy dalgaları yükseldi.

"Benim," diye homurdandı, hızı artıyordu. "Benim eşim. Aşkım."

Onun sertleştiğini hissetti, düğümü genişleyerek onları birbirine kenetlerken horozu onun içinde titreyordu. Aniden gelen hisler onu başka bir doruğa taşıdı ve vücudu zevkle titreyerek ona sarıldı.

"Senin," diye başardı, sesi . "Her zaman."

Omuzları çöktü ve boynuna sokuldu, çiftleşme izine her dokunduğunda omurgasından aşağı küçük zevk ürpertileri gönderdi. Daha önce hiç bilmediği bir sükûnet, bir doğruluk duygusunun üzerine çöktüğünü hissetti. Burada, onun kollarında evindeydi ve asla başka bir yerde olmak istemeyeceğini biliyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı parmaklarını adamın omurgası boyunca gezdirirken.

Başını kaldırdı, gözleri altın renginde parlıyordu. "Ben de seni seviyorum. Ben evrendeki en şanslı yaratığım."

Ona sıırttı, o kadar mutluydu ki kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. "Evet," diye kabul etti. "Öylesin."

BÖLÜM 22

Korrin, Tessa'nın göz kapaklarının açılıp bir şekilde ruhuna işlemiş olan o sıcak mavi gözleri ortaya çıkarmasını izledi. Tessa'nın uykulu gülümsemesi Korrin'in içinde sahiplenici bir haz uyandırdı. Onun eşi. Onun koruyacağı, onun besleyeceği.

Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı, tatlılığını tattı, kokusunu içine çekti. Boynundaki işaret aralarında titreşiyor, yeni kurdukları bağ enerjiyle uğulduyordu. Onun kalp atışlarını kendi kalp atışlarının yanında hissedebiliyordu; bu, onu topraklayan sabit bir ritimdi.

Geri çekildiğinde, kızın yüzündeki memnuniyet göğsünün sıkışmasına neden oldu. Parmağını çenesinde gezdirdi, gerçeklik araya girmeden önce bu anın her ayrıntısını ezberledi.

"Lenora hakkında konuşmamız gerek," dedi, sesi alçak ve sertti.

Gülümsemesi soldu. Battaniyeyi de yanına çekerek doğrulup iç geçirdi. "Biliyorum."

"Seni iki kez öldürmeye çalıştı. Yine deneyecektir." Canavarı bu düşünceyle derisinin altında huzursuzca dolaştı. "Senin ölümünden bir şeyler kazanacağını düşündüğü sürece tehlikedesin."

Söylenmemiş bir ima asılı kaldı. Onun için çoktan öldürmüştü.

-Edgar'ın kanı hâlâ hafızasındaydı ve bunu tereddüt etmeden tekrar yapardı. Ama tek yol bu muydu?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu onun yüzünü inceleyerek.

"Buna bir son vermem gerektiğini düşünüyorum." Çenesi gerildi.

"Kalıcı olarak." Kadın içini çekti ama itiraz etmedi, gözlerini tavana dikti.

Onun elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Ben hallederim. Sen karışmak zorunda değilsin."

"Hayır." Başını salladı, kararlılık yüz hatlarını sertleştirdi. "Bunu birlikte yapacağız. O benim üvey annem. Benim de sorumluluğum."

Göğsünde şiddetli ve gururlu bir şey kabardı. İşte bu yüzden kız onun mükemmel eşiydi; onun sert olduğu yerde yumuşaktı ama çelik gibi bir çekirdeği vardı.

"O zaman birlikte," diye kabul etti, alnını onunkine bastırarak.

Korrin uzaklara bakan Tessa'nın yüzünü izledi, yüz ifadesi kararlılık ve eski acının bir karışımıydı. Kulübenin küçük penceresinden süzülen sabah ışığı yanağının kıvrımını, çenesinin narin çizgisini vurguluyordu. Canavarı, onu incitebilecek her şeyden korumak isteyerek korumacı bir şekilde kıpırdandı, ama bunun onun dile getirmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

"Beni sevmesini o kadar çok istedim ki," dedi Tessa sessizce, parmakları dalgınca battaniyenin üzerinde desenler çizerken. "Babam Lenora'yı eve getirdiğinde, düşündüm ki-" Sesi takıldı. "Bir anneye sahip olmak için ikinci bir şansım olduğunu düşünmüştüm."

Parmak eklemlerini nazikçe okşadı ama sessiz kalarak ona devam etmesi için alan bıraktı.

"Onu memnun etmek için çok uğraştım. Onun sevdiği şeyleri pişirmeyi öğrendim. Evi temiz tuttum. Bana bir kız evlattan çok bir hizmetçi gibi davranmaya başladığında hiç şikayet etmedim." Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kendime, bana ısınması için zamana ihtiyacı olduğunu söyledim."

Çenesi sıkıştı, Tessa'nın -onun Tessa'sının- kendisini asla hak etmeyen bir kadın için boyun eğdiğini düşündükçe öfkesi artıyordu.

"Ama beni asla sevmeyecekti, değil mi?" Mavi gözleri berrak ve sabit bir şekilde ona baktı. "Başından beri beni bir rakip olarak gördü. Babamın sevgisi için. Fırın için. Edgar'ın ilgisi için, gerçi ben bunu hiç istemedim."

"O bir zehir," diye homurdandı, sesindeki küçümsemeyi engelleyemiyordu. "Kendinden başka kimseyi nasıl seveceğini bilmiyor."

Başını salladı, yüz hatlarına garip bir sakinlik çökmüştü. "Bunu artık biliyorum. Yıllardır biliyordum, gerçekten. Ama umut etmeye devam ettim... bahaneler uydurmaya devam ettim." Omuzlarını dikleştirdi. "Numara yapmayı bırakmanın zamanı geldi. Onun gerçekte kim olduğuyla ilgili gerçeklerle yüzleşme zamanı."

Yüzünü kavradı, göğsü onun gücü karşısında gururla kabardı. "Sen daha iyisini hak ediyordun," dedi kabaca. "Her zaman hak ettin."

"Belki." Onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ama babamla çok mutlu yıllar geçirdim. Sonra seni buldum. Ve bu küçükleri." Ateşin yanındaki derme çatma yataklarında uyuyan yavrulara baktı. "Sahip olacağımı hiç düşünmediğim kadar çok ailem var."

Adamın göğsü kızın gözlerindeki güvenle sıkılaştı ve canavarı kızın -eşinin- kendisine böylesine açık bir sevgiyle baktığını görünce memnuniyetle mırıldandı.

"Her adımında yanında olacağım," diye söz verdi, sesi alçak ve sertti. "Ne yapman gerekiyorsa, Lenora'ya ne olursa olsun, ben senin yanıdayım."

Gülümsemesi yavaşça çiçek açarak yüzünü değiştirdi. Her şeyden sonra bile - kaçırılma, zehir, tehlike - ona değerli bir şeymiş gibi gülümsedi. Mantıklı tarafı hâlâ bunu hak ettiğine inanmakta güçlük çekse de, canavarı onun ilgisi altında ürperdi.

"Biliyorum," dedi basitçe, çenesinin çizgisini nazik parmaklarıyla izlemek için uzandı. "İşte bu yüzden artık korkmuyorum." Dokunuşu boynundan aşağı inerek göğsünde, kalbinin tam üzerinde durdu. "Ama Lenora bekleyebilir."

Kokusu hafifçe değişti, burun deliklerinin alevlenmesine neden olan arzu ipuçlarıyla ısındı. Pençeleri tepki olarak hafifçe uzadı ve onu yakalamamak için parmaklarını kıvırdı.

"Yapabilir mi?" diye sordu, sesi gürültüye dönüşerek.

Gözleri karardı ve daha yakına kayarak parmaklarını adamın göğsünde gezdirdi. "Mmm. Şu anda sadece seninle ilgileniyorum."

Gözlerindeki açık açlık kontrolünü tehdit ediyordu ve adam usulca hırladı, eli aşağı kayarak tatlı küçük kıcını sıktı. "Öyle mi?"

"Aynen öyle," diye fısıldadı, dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildi. "Sabah için başka planların yoksa tabii?"

Kadının sesindeki alaycı tını onun felaketiydi. Onu kendine doğru çekti ve kendi arzuları hakkında hiçbir şüphe bırakmayan bir öpücükle ağzını aldı. Onun eşi. Onun mucizesi. Onun her şeyi.

Bir süre sonra onu göğsüne bastırdı, parmakları çıplak sırtında tembel tembel geziniyordu. Sabah güneşi kulübenin pencerelerinden süzülüyor, tenini altın sıcaklığıyla yıkıyordu. Nefes alış veriş derinleşerek uykuya dalmıştı, vücudu sevişmelerinden dolayı hâlâ kızarmıştı.

Ona bakmaktan kendini alamıyordu - bir şekilde her parçasını ele geçirmiş olan bu küçük, vahşi insana. Omzundaki çiftleşme izi hâlâ tazeydi, dişlerinin izi aralarındaki bağın kalıcı bir sembolüydü. Canavarı onu görünce memnuniyetle guruldadı.

Uykusunda kıpırdanarak ona daha da yaklaştı. Uyurken bile onu arıyordu ve bu basit hareketin verdiği güven onu alçaltıyordu. Uzun zamandır yalnızdı ve yalnızlığın kaderi olduğuna ikna olmuştu. Şimdi o boşluğa geri dönmeyi hayal bile edemiyordu.

Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı, dokunuşu onu uyandırmayacak kadar nazikti. Başlarına geleceklerle yüzleşmeden önce bu dinlenmeye ihtiyacı vardı. Her şeye rağmen, bir zamanlar kadının sevgisini ummuştu; bu umut defalarca yıkılmıştı. Lenora'yla yüzleşmek onun için kolay olmayacaktı ama hayatının o bölümünü kendi şartlarıyla kapatmak için üvey annesiyle kendisinin yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

.

Çenesi gerildi. Lenora'yı da Edgar'ı hallettiği gibi memnuniyetle kendi başına halledebilirdi. Karanlıkta hızlı ve sessiz bir son. Bunun yerine eşinin yanında duracak, onu korumaya hazır olacak ama kendi yüzleşmesinin gücünü ona bırakacaktı. Bu, canavarının sağlamak istediğinden farklı türde bir korumaydı ama bu içgüdüleri onun gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyle dengelemek zorundaydı.

Yine de şimdilik, bu huzur anını yaşamasına izin verecekti. Kollarının güvenliğinde gücünü toplamasına izin verecekti. Tüm tehlikeleri ve karmaşasıyla dünya biraz daha bekleyebilirdi.

BÖLÜM 23

Köyün dış mahallelerine yaklaştıklarında **Tessa**'nın nabzı hızlanmaya başladı. Korrin'in elini sıkıca kavradı ve onun yanındaki sağlam varlığından güç aldı. Öğleden sonra güneşi, daha önce sayısız kez yürüdüğü ama hiçbir zaman yanında bir Vultor eşiyile yürümediği tanıdık patıkaya uzun gölgeler düşürüyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu sessizce, ilerideki köyü tararken, kasları gergin ve hazırды.

"Evet," dedi, hissettiğinden daha kararlı bir şekilde. "geldi."

İlk ev kümesinin önünden geçerken, korku dolu bakışlara ya da düşmanca fısıltılara karşı kendini hazırladı. Bunun yerine, bahçesinde çamaşır asan Bayan Peterson onu fark etti ve geniş bir gülümsemeye boğuldu.

"Tessa! Yıldızlara şükürler olsun ki iyisin!" Yaşlı kadın ellerini önlüğüne silerek aceleyle yanına geldi. Gözleri kısa bir süreliğine Korrin'e kaydı ama bakışları düşmanca olmaktan çok meraklıydı. "Senin için çok endişelendik canım."

"Ben iyiyim Bayan Peterson. Aslında iyiden de iyiyim. Bu benim dostum, Korrin."

Ona hızlıca bir bakış fırlattı ama Bayan Peterson ona sadece gülümsemekle yetindi.

"Agatha bize söyledi. Tam zamanında, diyorum. Senin gibi genç ve güzel bir kız yalnız kalmamalı."

Sabah pazarının tüm hızıyla devam köy meydanına doğru ilerlediler. Bayan Peterson'ın samimiyetine rağmen Korrin'in tetikte olma hali azalmamış, koruyucu bir gölge gibi yanında belirmişti. Buna rağmen birkaç köylü selam verdi.

" hoş geldin, Tessa!" Bay Finch sebze tezgahından el salladı.

"Ekmeğinizi özledik," diye seslendi bir başkası.

Yaşlı Bay Warner, "Lenora'nın işe aldığı yeni fırıncı, hayatı pahasına da olsa bir somun bile yapamaz," diye homurdanarak civardaki birkaç köylüyü güldürdü.

Willem meyve tezgahının arkasından çıktı ve aceleyle yanına geldi. Korrin'in uyarı hırıltısını duymazdan gelerek ona sarıldı.

"Agatha bize iyi olduğunu söyledi ama kendi gözlerimle gördüğüme çok sevindim." Geri çekildi ve kaşlarını  atan Korrin'e sırttı. "Seni fark ettiğini söylemiştim."

Arkadaşının yaşlı adama başını sallaması onu şaşırttı.

Willem yollarına devam etmeden önce, "Sonra uğra," diye ısrar etti.

Her dostça yüz midesindeki düğümü hafifletti. Yargılanmayı bekliyordu, bu sıcak karşılamayı değil. Korrin'in korkutucu varlığına rağmen insanlar onu gördükleri için gerçekten mutlu görünüyorlardı.

Elli  i ek tezgahının arkasından ona utangaç bir gülümseme verdi ve onu yanına çağırdı.

"Margaret Teyze  vey annen hakkında konuşuyordu. Sen ortadan kaybolduğundan beri garip davrandığını söyledi. Edgar'la ilgili haberler çıkınca daha da garipleşti-"

Aniden durdu ve kararsızca Korrin'e baktı. Birleştirdikleri ellerinden onun gerginliğini hissedebiliyordu ama yüzü donuktu.

"Olayı duyduk," dedi sakince. "Ve şimdi fırına gidiyoruz."

"İyi şanslar," diye fısıldadı Elli, sonra da kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra fırının önünde duruyorlardı. Derin bir nefes aldı, taze pişmiş ekmek ve tatlı hamur işlerinin göğsünü sızlatacak kadar tanıdık kokusunu içine çekti. Burası bir zamanlar onun sığınağı olmuştu.

-Babasının mirası. şimdi başka birinin anısına adım atıyormuş gibi hissediyordu.

Kapıyı iterek açtı, üzerindeki küçük zil neşeli bir şıngırtıyla gelişini haber veriyordu. İçeri adımını atarken Korrin'in arkasındaki varlığı ona cesaret verdi.

Lenora tezgâhın arkasında duruyordu, saçları her zamanki mükemmel saç modelinden kaçmış, pahalı bluzuna un bulaşmıştı. Yaşlı ve yıpranmış görünüyordu, içeri kimin girdiğini fark ettiğinde yüz ifadesi kızgınlıktan şoka dönüştü.

"Tessa?" diye fısıldadı. Bakışları Korrin'e kaydı, sonra tekrar Tessa'ya döndü. "Burada ne işin var?"

Fırında müşteri yoktu. Mükemmeldi. İlerledi ve bir zamanlar kendi alanı olan tezgâhın önünde durdu. Tahta, dökülen şuruptan yapış yapış olmuştu ve vitrinde sadece birkaç üzgün görünümlü hamur işi vardı.

"Merhaba, Lenora." Kalbi kaburgalarına çarparken bile sesini sabit tuttu. "Burası... farklı görünüyor."

Lenora'nın ağzı gerildi. "İşlerin durumu hakkında böbürlenmeye geldiysen, gidebilirsin. Sen gelmeden de yeterince sorun yaşadım zaten."

"Sorunlar mı?" Başını öne eğdi. "Edgar'ın ölü bulunması gibi mi? Ya da beni öldürtme planının başarısız olması gibi mi?"

Lenora'nın yüzü soldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Tessa öne doğru eğildi. "Ne yaptığını biliyorum Lenora. Korrin'i beni 'ortadan kaldırması' için tuttuğunu biliyorum. İşe yaramayınca Edgar'ı zehirli balla gönderdiğini de biliyorum."

Lenora'nın gözleri kapıya kaydı, bir kaçış yolu hesaplıyordu ama Korrin hafifçe kayarak çıkışı engelledi.

"Öldürülmeni istemedim. Sadece gitmeni istedim. Ve zehirli bal hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Son kısım doğruluk payı taşıyordu ve Edgar'ın planın bu kısmını kendisinin uydurmuş olmasının mümkün olduğunu düşündü. Kendisi ona sahip olamazsa kimsenin olamayacağına karar vermiş olması onu şaşırtmazdı.

"Bu beni ortadan kaldırmak istediğin gerçeğini değiştirmez."

"Kanıtınız yok."

"Kanıtı ihtiyacım yok." Sesi sakinliğini koruyordu ama içi titriyordu. "Bu köydeki herkes senin nasıl bir kadın olduğunu biliyor. Ve benim de nasıl bir kadın olduğumu biliyorlar."

Lenora'nın yüzünü izledi ve üvey annesinin gözlerinin onun yanından fırının pencerelerine doğru nasıl kaydığını fark etti. Bakışlarını takip edince, dışarıda küçük bir kalabalığın toplandığını, yüzlerini cama dayamış, yüzleşmeyi izlediklerini fark etti. Bayan Jacobson önde ve ortada duruyordu, sert ifadesi Lenora'ya sabitlenmişti.

Lenora'nın tavrı anında değişti. Omurgası dikleşti ve titrek bir gülümsemeye zorladı. "Ne saçma suçlamalar! Sevgili üvey kızıma asla zarar vermem." Sesini yükseltti, açıkça seyircilerine gösteri yapıyordu. "Tessa, hayatım, sen ortadan kaybolduğundan beri endişeden hasta oldum!"

Bu sahtelik Tessa'nın midesini bulandırıyor. Onca yıl rol yapmış, kapalı kapılar ardında Lenora'nın zalimliğine katlanmış, halkın önünde ise kederli dul ve sadık üvey anne rolünü oynamıştı.

"Öyle mi?" diye sordu, Korrin yaklaşp sıcak varlığıyla onu sakinleştirirken sesi hâlâ sakindi. "O zaman belki de beni ortadan kaldırmak için neden bir ödül avcısı tuttuğunuzu açıklamak istersiniz?"

Lenora'nın kahkahası kırılgandı. "Ne hayal gücün var! Her zaman hikayeler uyduruyorsun-"

"Bana altın teklif etti. Daha doğrusu Tessa'nın babasının ona bıraktığı bir kolyeyi." Korrin'in derin sesi Lenora'nın itirazlarını yarıda kesti. Bir adım öne çıktı, Lenora'yı incelerken gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. "Tessa'nın iz bırakmadan ortadan kaybolmasını sağlayacak çok değerli bir kolye."

Dışarıdaki kalabalığın nefesi kesildi. Birisi fırının kapısını iterek açtı ve aniden seyirciler artık dışarıdan izlemekle yetinmediler. Sessiz ve dikkatli bir şekilde içeri doluştular.

"Gitmemi o kadar çok istiyordun ki beni öldürtmeye bile razıydın," dedi Tessa, sesi artık kalabalık olan fırının içinde net bir şekilde duyuluyordu. "Bu başarısız olunca Edgar'ı zehirli balla gönderdin."

"Sana bununla hiçbir ilgim olmadığını söyledim." Lenora'nın yüzü buruştu. "Ve bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız! Senin sözüne karşı benimki ve kim inanır-"

Belediye Başkanı Jacobson sert bir sesle, "Ben olsam yapardım," dedi. "Babası öldükten sonra o kıza davranışınızda hep bir yanlışlık olduğunu düşünmüşümdür."

Toplanan köylüler arasında anlaşma mırıltıları dalgalanıyordu. Pek çok tanıdık yüz şimdi Lenora'ya yeni şüpheli gözlerle bakıyordu.

Derin bir nefes aldı ve Korrin'in katı varlığını yanında hissetti. Fırının tanıdık kokuları -maya, şeker ve sıcaklık- etrafını sarmıştı ama artık ev gibi hissetmiyordu. Orası artık başka bir yerdeydi, ormandaki bir sevdiği erkekle birlikteydi. Ama fırını Lenora'nın ellerine bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Burada bir geleceğin yok Lenora," dedi, sesi beklediğinden daha kararlıydı. "Yaptıklarından sonra olmaz."

Lenora'nın gözleri kısıldı, dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bir an için yüzünde kırılmalılık titreşti, sonra sertleşerek meydan okumaya dönüştü.

"Bana uyar," diye tersledi, başını savurarak. "Bu acınası küçük dükkânı ve o kasvetli evi satacağım. Zaten bu durgun köyde sıkışıp kalmayı hiç istemedim."

"Hayır." Bir adım öne çıktı ve daha önce hiç bilmediği bir gücün içinden aktığını hissetti. "Hiçbir şey satmayacaksın."

"Affedersiniz?" Lenora'nın sesi sertçe yükseldi.

"Fırın ve ev babamındı. Başından beri benim olmalıydılar." Avucunu tezgâhın üzerine koydu, ahşap parmaklarının altında pürüzsüz ve tanıdıktı. "Gideceksin ve kıyafetlerin dışında hiçbir şey almayacaksın."

Lenora'nın yüzü kıpkırmızı oldu. " ne cüret! Benim hakkım-"

"Başka bir şey yok. Buna annemin mücevherleri de dahil," diye araya girdi, babasının değer verdiği, Lenora'nın o gider gitmez kendisininmiş gibi sahiplendiği narin parçaları düşünerek. "Onlar benim içindi."

Fırın tamamen sessizliğe gömülmüştü. Köylüler, Lenora'nın soğukkanlılığının bozulmasını gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izliyordu. Etrafına çılgınca bakındı, bir müttefik aradı ama bulamadı.

"Bunu bana yapamazsın," diye tısladı Lenora, sesi zehirli bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ben senin üvey annenim."

"Beni öldürtmeye çalıştın. İki kez." Üvey annesinin sesindeki zehir karşısında irkilmedi. "Bana hiçbir zaman annelik yapmadın."

Korrin'in eli sırtının alt kısmına yerleşti, sıcak ve güven vericiydi. Korrin'in gözlerinin Lenora'ya sabitlendiğini ve eşine karşı bir hamle yapması için onu cesaretlendirdiğini anlamak için ona bakmasına gerek yoktu.

Lenora'nın yüzü buruşmuş, içindeki mücadele gözle görülür bir şekilde azalmıştı. Tessa kısa bir an için üvey annesinin gözlerinde neredeyse pişmanlığa benzer bir şey gördü, sonra bu şey soğuk bir asalet duvarının ardında kayboldu.

"Peki," dedi Lenora, sesi kırılğandı. "Gün batımına kadar gitmiş olacağım."

Başka bir şey söylemeden önlüğünü çözdü, abartılı bir özenle tezgâhın üzerine koydu ve dışarı çıktı. Kapının üstündeki zil neşeyle şingirdadı, o anın gerginliğiyle tam bir tezat oluştuyordu.

Kapı Lenora'nın arkasından kapandığında, Tessa omuzlarından bir yük kalktığını hissetti. Fırının kendisi nefes alıyor gibiydi, hava aniden daha hafif, daha tatlıydı. Pencerelerden süzülen güneş ışığı, yıpranmış ahşap zeminleri ve tanıdık tezgâhları sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyordu.

"Şey," dedi Bayan Davenport sessizliği bozarak, "bu çok gecikti." Bir adım öne çıktı ve Tessa'yı sıkıca kucakladı. "Evine hoş geldin canım."

Sel kapıları açıldı. Köylüler Tessa'yı kucaklayarak ve güzel sözlerle etrafını sardılar. Bay Wilkins onun omzunu beceriksizce okşadı ve ekmeğini ne kadar özlediğini itiraf etti. Onunla birlikte okula giden Cooper ikizleri, yanında getirdiği Vultor hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Belediye Başkanı Jacobson, mülkiyetle ilgili yasal meseleleri çözmesi için ona tam destek sözü verdi. Tessa destek için minnettardı ama yaşlı kadının gözlerindeki zafer ışıltısına tam olarak güvenmiyordu. Belediye başkanının aklında her zaman bir plan vardı.

Onların nezaketi onu bunalttı, gözleri yaşardı. Korrin onun yanında kaldı, varlığı sabit ve koruyucuydu. Konuşmasa da, bu insanların ona zarar vermek istemedikleri anlaşıldıkça duruşunun nasıl yavaş yavaş gevşediğini fark etti.

"Seni çok özledik," dedi yaşlı Bay Fletcher, yıpranmış yüzü gülümsemeye buruşarak. "Lenora'nın işe aldığı o kadın hayatını kurtarmak için ekmek pişiremezdi. Ekmek taş gibi sertti!"

Kahkahalar kalabalığın içinde dalgalandı ve Tessa kendini bu sese katılırken buldu, bu kadar gerginlikten sonra garip ama hoş bir sestti.

"Ne zaman yeniden açılacaksınız?" diye seslendi biri arkadan.

Korrrin'e bir bakış attı. Bu fırın onun mirasıydı, doğuştan hakkıydı ama artık evi onun yanındaydı.

"," dedi hafıfçe, başka bir iyi dilekçiye dönerken.

BÖLÜM 24

Korrin fırın tezgâhına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Tessa'nın zahmetsiz bir zarafetle etrafta dolaşmasını izliyordu, yanağında un lekesi vardı ve mutluluk güneş ışığı gibi ondan yayılıyordu. Kendisine çok destek olan köylüler için birkaç hızlı ikram yapmakta ısrar etmişti ve her anından keyif aldığı belliydi. Göğsünde bir şey sıkıştı, tamamen nahoş olmayan tanıdık olmayan bir ağrı.

Köydeki yaşam onun seçeceği bir şey değildi. İnsanların sürekli baskısı, meraklı bakışları, onları duymadığını düşündüklerinde fısıldamaları - hepsi içgüdülerine ters düşüyordu. İçindeki canavar temkinli ve huzursuzdu. Ama sonra kız başını kaldırıp odanın öbür ucundaki adamla göz göze geliyor ve sadece onun için olan o gülümsemeyi takınıyordu.

Eğer bu onu mutlu edecekse, uyum sağlayacaktı.

"Orada bu kadar ciddi görünerek ne düşünüyorsun?"

Ellerini önlüğüne silerken sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı, o mavi gözler onu nazık bir endişeyle inceliyordu.

"Önemli bir şey değil." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sadece buraya ait olduğunu."

Bu doğrudu. Sanki her yer onun dönüşünü bekliyormuş gibi fırının içinde ilerliyor, içini sıcaklık ve hayatla dolduruyordu. Köylülerin de onun varlığından çok memnun oldukları belliydi.

"Sen de öyle," dedi usulca, ona doğru ilerledi ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek çenesine bir öpücük kondurdu. "Yani buraya aitim."

Onu düzeltmedi, gerçi insanların arasına gerçekten ait olabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama ona aitti ve bu yeterliydi. Gerisine tahammül etmeyi öğrenecekti.

Tessa'nın son iyi dilekte bulunanları kibarca ama kararlı bir şekilde kapıya doğru yönlendirmesini izledi. Köylülere karşı gösterdiği sabır onu etkilemişti; bir saat önce onları dışarı atmış olmalıydı. Taze ekmek kokusu ve Tessa'nın mutluluğu küçük dükkânı dolduruyordu ama tüm bunların altında onun yorgunluğunun belli belirsiz izini yakaladı. Bütün gün ayaktaydı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi, son köylünün arkasından kapıyı kapatırken sesi sıcak ama kesindi. Zil usulca şingirdadı ve ardından kutsanmış bir sessizlik çöktü.

Tabelayı "Kapalı" olarak çevirdi ve iç çekerek kapıya yaslandı. Bir an öylece durdu, gözleri kapalıydı, günün ağırlığı omuzlarındaki hafif çöküklükten anlaşılıyordu. Sonra doğruldu, odayı geçti ve onun yanına geldi.

Kız yaklaştıkça içindeki canavar kıpırdandı, onu eşi olarak tanıyan o ilkel parça. Etrafında bu kadar çok yabancı insan varken bütün gün huzursuz olmuştu ama şimdi sakinleşmişti, tekrar onun ilgisini çekmekten memnundu.

Ellerini onun boynuna dolayarak uzandı ve onu öptü. Dudakları yumuşacıktı, şeker ve sıcaklık tadındaydı. Onu kendine çekti, bir elini sırtına koydu, kokusunu içine çekti, kendine onun güvende olduğunu, ona ait olduğunu ve bir daha kimsenin onu tehdit edemeyeceğini hatırlattı.

Geri çekildiğinde, mavi gözleri ona doğru parladı, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynadı.

"Eve ne zaman gidebiliriz?" diye sordu, sesi alçak ve samimiydi.

Onu yanlış duyduğundan emin bir şekilde ona baktı. Bütün günü zihinsel olarak kendini köy hayatına hazırlamakla geçirmişti -şüpheli bakışlar, arkasından fısıldaşmalar, sürekli göstermesi gereken itidal. Onun iyiliği için her şeye katlanmaya hazırdı.

"Kulübeye geri dönmek ister misin?" diye sordu kabaca.

Başını eğdi, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Elbette. Burası bizim evimiz. Burada kalmak istediğimi mi sanıyordun?"

Evleri. Köy değil, fırın değil, ormandaki kulübeleri. Kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri basit alan. Göğsünde bir şey sıkıştı

gevşemişti. Sıcak, bal rengi duvarları ve tanıdık konforuyla babasının mirası olan fırına göz gezdirdi.

"Buranın senin evin olduğunu sanıyordum." Etraflarını işaret etti. "Babanın dükkânı. Önceki hayatın."

Ona gülümserken elini tuttu. "Bu benim geçmişim. Sen benim geleceğimsin."

Bu basit açıklama onu beklenmedik bir güçle vurdu. Onun mutluluğu için fedakârlık yapmaya, uyum sağlamaya, olmadığı bir şey olmaya hazırды. Onun istediği şeyi onun da istediğinin farkına varması bir an için nutkunun tutulmasına neden oldu.

"Emin misin?" diye sonunda. "Fırın-"

"Bekleyebilir," diye bitirdi. "Bu işi tamamen bırakmaya hazır değilim ama haftada sadece birkaç gün çalışırım diye düşünmüştüm. Bayan Hadley'nin kızı iş arıyor ve hamur işlerinden iyi anlıyor. Lenora etrafta onu korkutmak için dolaşmazsa, Sammy'nin de yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Anlaşmayı düşündü, zihninde evirip çevirdi. Bir yanı - sahiplenici, koruyucu yanı - dağdaki evlerinde onun tamamen kendisine ait olmasını istiyordu. Ama bunun adil olmadığını biliyordu. Kendi yaptığı bir kafeste bile olsa, kafese kapatılmaması gerekiyordu.

"Fırıncılık yaptığın günlerde birlikte gelebiliriz," diye önerdi. "Sen çalışırken ben malzeme taşımaya ya da avlanmaya yardım edebilirim."

Bu fikir ona beklediğinden daha çekici gelmişti; hayatları arasında bir denge, kendi dünyası ile onunki arasında bir köprü. Canavarı onaylayarak guruldadı.

"Bunu yapar mıydın?" Gözleri onun yüzünü aradı.

"Yapardım." Onu daha yakına çekti, kokusunu içine çekti. "Günün sonunda eve birlikte gittiğimiz sürece."

Hâlâ duyduklarına tam olarak inanamayarak onun yüzünü izledi. Bir onun eski hayatını -fırını, evini, büyüdüğü yeri- geri almak isteyeceğinden emindi. Onun kendisini seçmesi, ormanda birlikte yaşamayı seçmesi düşüncesi içini sevinçle doldurdu.

"Peki ya ev? Orası senin çocukluk evindi."

Omuz silkti. "Biliyor musun, Lenora'nın aslında iyi bir fikri vardı, onu satmak." Tezgâha yaslandı, gözleri anılardan uzaktı. "O evi bir zamanlar çok severdim ama babam öldüğünden beri evim olmaktan çıktı. Sadece var olduğum bir yer oldu."

Başını salladı; bir yere ait olmadan orada var olmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordu.

"Benim evim artık senin yanında," diye devam etti, sesi yumuşak ama kesindi. "Kulübemizde, yavrularımızla birlikte." Tekrar onun eline uzandı, parmakları onunkilere karşı sıcaktı. "Babamı hatırlamak için o duvarlara ihtiyacım yok. O anıları yanımda taşıyorum."

Onu kendine çekti ve kollarını ona doladı. Onun kesinliği beklemediği bir hediye idi - hak ettiğinden emin olmadığı ama layık olmak için savaşıacağı bir hediye. Canavarı memnuniyetle guruladı.

"Ne zaman istersen ziyaret edebiliriz," diye söz verdi, dudaklarını kızın şakağına bastırarak. "Fırını, köyü. Ya hep ya hiç olmak zorunda değil."

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Biliyorum. Ama şu anda sadece eve gitmek istiyorum. Yavrularla ve birbirimizle birlikte ormandaki evimize."

Evimiz. Böylesine ağırlık taşıyan iki basit kelime. Onu kendine yaklaştırdı, kokusunu içine çekti ve alnını onunkine yasladı.

"Kalmaya hazırdım," diye sessizce itiraf etti. "Eğer istediğin buysa."

Onun gözleriyle buluşabilecek kadar geriye yaslandı, yüzü yumuşacıktı. "Öyle olduğunu biliyorum. Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu. Ama artık buraya ait değilim. Ben sana aidim."

"Ne zaman istersen," diye cevap verdi, başparmağı yanağının kıvrımında gezinerek bir un lekesini sildi. "Hazırsan hemen şimdi."

Daha fazla kendini tutamadı. İçinde kabaran neşe zapt edilemeyecek kadar güçlüydü ve tüm hayatı boyunca sürdürdüğü dikkatli kontrolün içinden taşıyordu. Göğsünün derinliklerinden gelen keyifli bir hırıltıyla onu ayaklarından tutup havaya kaldırdı ve etrafında döndürdü. Kızın kahkahaları fırının içinde duyduğu en tatlı müzik gibi çınlıyor, her nota içinde ilkel bir şeye çarpıyordu.

Kadının mutluluğunun kokusu onu sarmıştı, sarhoş edici ve saftı. Canavarı onun neşesinden zevk alarak memnuniyetle tüylerini diken diken etti. Gerçekten yaşamının anlamı buydu - sadece hayatta kalmak değil, bu ezici memnuniyeti hissetmek.

Onu nazikçe yere bıraktı ama kollarını beline dolayarak bırakmak istemedi. Fırının pencerelerinden süzülen öğleden sonra ışığı koyu renk buklelerine vuruyor, mavi gözlerindeki sıcaklığı ortaya çıkarıyordu. Ona öylesine açık bir şefkatle bakıyordu ki, bu göğsünün ağrmasına neden oldu.

"Seni hak edecek ne yaptım ki?" Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı, çiğ ve dürüst.

Gülümsemesi yumuşadı. , küçük elleri onu hâlâ şaşırtan bir şefkatle yüzünü kavradı. Başparmağı yanağına sürtündü, sanki her hatlarını ezberliyormuş gibi çenesinin çizgisini izledi.

"Beni seviyorsun," dedi basitçe. "Tek istediğim buydu."

EPILOG

İki hafta sonra.

TESSA küçük, çatlak aynanın önünde , kendisine bakan kadını zar zor tanıyordu. Soluk mavi elbisesi etrafında su gibi akıyor, tören için kurulan çadırı dolduran akşamüstü ışığını yakalıyordu. Parmakları boğazındaki narin altın kolyede gezindi; Lenora'nın Korrin'e rüşvet olarak vermeye çalıştığı kolyenin aynısıydı bu.

"Kıpırdanmayı kes," diye azarladı Agatha, ama gözleri şefkatle parlıyordu. "Kumaşı kırıştıracaksın."

"Elimde değil." Elleri eteği onuncu kez düzeltmek için aşağı indi. "Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim."

Bileğindeki bilezik, o hareket ettikçe ışığı yakaladı - annesinin bileziği, çocukluk evinin döşeme tahtalarının altına gizlenmiş küçük bir kutuda bunca yıl bir şekilde hayatta kalmış basit gümüş bağlantılar. Bunu geçen hafta son eşyalarını toplarken bulmuştu.

Scarlett, Tessa'nın koyu renk saçlarından bir tutamı düzeltip, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Korrin ona neyin çarptığını anlamayacak."

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Scarlett ona göz kırptı. "İnan bana, çiftleşme günümüzde Finnar'ın bana nasıl baktığını hatırlıyorum."

"Çocuk tutarlı bir cümle kuramayacak," diye ekledi Agatha homurdanarak. "En iyi zamanlarında bile laf kalabalığı yapmaz."

Güldü, gerginliğinin bir kısmı eriyip gitti. "O kadar da kötü değil."

"Hayır," diye onayladı Agatha, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Öyle değil. Özellikle de seninle birlikteyken."

Tessa aynaya dönerek yansımasını bir kez daha inceledi. Lenora'yla yüzleşmesinden bu yana geçen haftalar bir mutluluk kasırgası içinde geçmişti. Köy onun dönüşünü kucaklamıştı, fırın onun yarı zamanlı bakımı altında geliyordu ve her iki asistanı da iyi çalışıyordu. Ama en büyük mutluluğu her gün ormandaki kulübeye, Korrin'e ve yaramaz yavrularından oluşan ailesine dönmekti.

"Sence..." Scarlett'in aynadaki gözleriyle karşılaşınca duraksadı. "Sence babam bunu onaylar mıydı?"

Scarlett onun omzunu sıktı. "Korrin'e tapardı. Hem de hemen değil, bunun için çok uğraşırdı. Ama senin ne kadar mutlu olduğunu görürdü."

Agatha kararlı bir şekilde, "Annen de baban da seninle gurur duyardı," dedi. "Şimdi, hazır mısın? Herkesi bütün gün bekletemeyiz."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Ben hazırım."

Scarlett, "Son dokunuş," diye mırıldandı, Elli'nin gönderdiği çiçeklerden oluşan küçük tacı koyu renk buklelerinin üzerinde düzelterek.

Arkadaşı katılmıyordu; teyzesi kızın bu tür sosyal ortamlardan hoşlanmayacak kadar utangaç olduğu konusunda ısrar etmişti. Bundan hoşlanmamıştı ama Elli'nin utangaçlığını da tartışamazdı. O gün pazarda hayranlıkla seyrettiği çiçeklerden oluşan çiçek tacı kıyafetine mükemmel bir son dokunuş olmuştu...

Scarlett çadırın kapaklarını açmaya giderken kalbi küt küt atmaya başladı. Korrin'in halka açık bir bağlanma töreni -insan ve Vultor geleneklerini birleştiren bir tören- teklif ettiğine hâlâ inanamıyordu. Bir zamanlar onu kaçırmış olan hiddetli, özel adam şimdi aralarındaki bağı her iki halkın önünde de ilan etmek istiyordu.

"Halka açık bir tören mi?" diye sormuştu ilk önerdiğinde, yanlış duyduğundan emindi.

Kehribar rengi gözleri onunkileri sabit bir şekilde tutuyordu. "Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Ben de seninim. Sır yok, saklanmak yok."

Onun kişisel mutluluklarının ötesinde neyi başarmaya çalıştığını anlamıştı. Onların birlikteliği insanlar ve Vultor arasında bir başka köprüydü. Seren hemen onay vermişti ve Belediye Başkanı Jacobson da onu takip etmişti. İkisi hâlâ bir ticaret anlaşması üzerinde çalışıyordu ve her ikisi de türleri arasındaki eski gerilimleri azaltmanın yollarını arıyordu.

Belediye başkanının işbirliğine rağmen, kadın hakkında hâlâ şüpheleri vardı. Kadının alıştırılmış gülümsemesi ve hesapçı gözlerinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Ama bu başka bir günün endişesiydi.

"Hazır mısın?" Scarlett düşüncelerini yarıda keserek sordu.

Derin bir nefes alarak başını salladı. Dışarıdan gelen seslerin mırıltısını duyabiliyordu; hayatı boyunca tanıdığı köylüler, hâlâ çoğunlukla yabancı olan Vultor'la kaynaşıyordu. Aşk yüzünden bir araya gelen iki dünya.

"Hazırım," diye fısıldadı, elbisesini son bir kez düzeltirken.

Çadırdan dışarı adımını attığında, öğleden sonra güneşi her yeri altın renginde aydınlatıyordu. Açıklığın en ucunda, uzun boylu ve gururlu duran Korrin'i gördü, onu resmi Vultor kıyafetleri içinde hiç görmediği kadar . Gözleri anında onunkileri buldu ve gözlerindeki çıplak hayranlık kadının nefesinin kesilmesine neden oldu.

Bir an için diğer her şey unutuldu - misafirler, süslemeler, toplumları için yaptıkları şeyin önemi. Önemli olan tek şey, sevdiği erkekle, onu bildiği her şeyden uzaklaştırdığında hayatını hayal bile edemeyeceği şekilde değiştiren bir araya gelecek olmasıydı.

"Hazır mısın, canım?"

Willem onun yanına geldi ve kolunu ona uzattı. Bu nazik yaşlı adam babasının en yakın arkadaşlarından biriydi ve ona koridorda eşlik etmesi çok uygun görünüyordu.

Başını salladı, boğazında kelimeler düğümlenmişti ve Willem'in kolunu tuttu, çiçeklerle kaplı patıkaya yaklaştıklarında daha sıkı kavradı. Willem güven verici bir şekilde elini okşadı.

"Baban gurur duyardı," diye fısıldadı ve gözleri yaşardı.

Gün batımı yaklaşırken açıklık büyölü görünüyordu. Ağaç dallarından sarkan fenerler, toplanan konukların üzerine sıcak bir ısıltı yaymaya başlamıştı bile. Birisi yolu işaretleyen narin kemerlere kır çiçekleri örmüştü. Bir tarafta en güzel kıyafetlerini giymiş köylüler, diğer tarafta uzun boylu ve heybetli ama tuhaf bir şekilde saygılı tören kıyafetleriyle Vultor duruyordu.

Ama bunların hiçbirini fark etmemişti bile; görebildiği tek şey Korrin'di.

Güçlü bedeni geleneksel Vultor giysileriyle örtülü halde onu bekliyordu; solan ışığı yakalayan karmaşık gümüş işlemeli koyu renk kumaşlar. Siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve yüzünün keskin açılarını ortaya çıkarıyordu. Bir zamanlar onu dehşete düşüren bu yüz şimdi bu dünyada sevdiği şeyi temsil ediyordu.

Onun kendisine doğru yürüyüşünü izlerken gözlerinde altın alevler parlıyordu, öyle çıplak bir özlemle doluydu ki nefesi kesildi. Dünyanın geri kalanı yok olmuştu; mırıldanan kalabalık, hışırdayan yapraklar, hatta Willem'in yanı başındaki sabit varlığı bile. Sadece Korrin vardı, onun vahşi koruyucusu, tutkulu aşığı, geleceği.

Pençelerini yanlarına uzatıp geri çekmesi, kontrol için savaştığının kesin bir işaretiydi. Ona gülümsedi, onu bu kadar derinden etkilediğini bilmekten heyecan duyuyordu. Bir zamanlar onu kaçırmış olan adam şimdi ona kurtuluşuymuş gibi bakıyordu.

Willem onu ileriye doğru yönlendirirken tuhaf bir hafiflik hissetti. Yürüdüğü yol sadece Korrin'e değil, ikisinin de hayal edemeyeceği bir geleceğe doğru gidiyordu. Bir insan fırıncı ve bir Vultor savaşçısı, nesiller boyunca korku ve yanlış anlamalarla ayrılmış iki dünya arasında köprü kurmaya yardım eden başka bir çift.

Koridorun sonuna vardıklarında Willem onun elini Korrin'in çok daha büyük olan elinin içine koydu. Korrin'in sıcak parmakları Willem'in ellerini sararken Willem titredi. Korrin'in avuç içlerindeki sert nasırlar ona yaşadıkları her şeyi hatırlattı; Korrin'in korumasını, gücünü ve sarsılmaz bağlılığını. Willem geri çekilip onları toplanan tanıkların önünde yalnız bıraktığında kalbi beklentiyle çarptı.

İlk olarak Seren öne çıktı, varlığı toplantının her iki tarafında da saygı uyandırıyordu. Vultor sürüsünün alfası olarak törenin bu kısmını o gerçekleştirecekti.

"Bugün iki ruhun birleşmesine tanıklık ediyoruz," dedi Seren'in derin sesi açıklığa doğru taşınarak. "Bizim geleneğimizde çiftleşme kutsal ve ebedidir. Sadece bedenleri değil, ruhları da birbirine bağlar."

Söylediklerini duyuyordu ama tek önemsedığı elini sıkıca tutan erkekti. Seren sadakat, koruma ve eşlerin kutsal bağından bahsetti ve ardından Belediye Başkanı Jacobson öne çıkarak ortaklık ve paylaşılan hayatlardan bahsetti.

"Korrin," dedi Seren, "eşine verdiği sözünü söyle."

Korrin'in gözleri onun bakışlarını tutarken parlıyordu. Genellikle çok kontrollü olan sesi duygularla hafifçe dalgalandı.

"Tessa Fairwind, seni korumak, beslemek ve onurlandırmak için benim olduğumu iddia ediyorum. Gücüm senindir. Hayatım senindir." Başparmağı parmak eklemlerini okşadı. "Seni bulmadan önce karanlığın içinde kaybolmuştum. Sen hiç ışık olmayan yere ışık getirdin. Nefes aldığım sürece sana zarar gelmeyeceğine yemin ederim. Hayatımızın her mevsiminde senin yanında olacağıma yemin ederim."

Sözlerindeki çiğ dürüstlük gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Bu sadece bir tören değildi - ruhunun derinliklerinden gelen gerçektir.

Sıra ona geldiğinde, çarpan kalbine rağmen sesi net ve sabit çıktı.

"Korrin Dain, seni ortağım, koruyucum ve aşkım olarak seçiyorum. Karşılaşacağımız her türlü zorluğa karşı seninle birlikte duracağıma yemin ediyorum. Seninle her iki dünyamız arasında köprü kuracak bir yuva kuracağıma yemin ediyorum." Onun ellerini sıktı. "Beni yalnızken buldun ve bana gerçekten görülmenin ne demek olduğunu gösterdin. Kalbim şimdi ve her zaman senin."

Törenin geri kalanı bir mutluluk bulanıklığı içinde geçti. İnsan geleneğine göre yüzüklerin takılmasını, Korrin'in çiftleşme ısırığını ortaya çıkarmak için başını nazıkçe eğdiği Vultor geleneği izledi. Ona daha önceki zamanlarda erkeğin eşini sürünün önünde sahiplendiğini söylemişti. Şimdi tek yaptığı, dişlerini hassas işaretin üzerinde gezdirmektir; bu da kadının omurgasında bir zevk ürpertisi yaratıyordu.

Kutlamanın geri kalanı etraflarında gelişti, ama gerçekten önemli olan tek şey onun elini tutan erkekti, sanki o da tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi elini sıkıyordu.

Açıklık, hem köyden hem de Vultor yerleşim bölgesinden gelen yiyeceklerle dolu uzun masalarla yıldızların altında bir ziyafet salonuna dönüştürülmüştü. Ortada bir alan dans etmek için ayrılmıştı ve Korrin'in mükemmel bir dansçı olması onu şaşırtmıştı.

Onu nefessiz bırakan birkaç enerjik danstan sonra kutlamanın kenarındaki bir banka çöktü. Yorgunluktan yanakları kızarmıştı, eliyle kendini yelpazeledi ve Finnar'la konuşan Korrin'i izledi. Şimdi bile ona, yani kocasına, eşine baktığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Scarlett onun yanındaki banka kayarak, "Sanırım bütün gece kıpırdamadan durduğunu ilk kez görüyorum," dedi. "Mutlu musun?"

"Düşündüğümünden de fazla," diye itiraf etti arkadaşının omzuna yaslanarak. "Her konuda yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

Scarlett gülümsedi. "Arkadaşlar ne içindir? Ayrıca, ikinizi de böyle mutlu gördüğüme sevindim. Bu size yakışıyor."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturup dansçıları seyrettiler. Scarlett birdenbire onu dürttü. "Seren'in bütün gece kiminle dans ettiğini fark ettin mi?"

Arkadaşının bakışlarını Seren'in göz alıcı zümrüt rengi bir elbise giymiş bir kadınla zarifçe hareket ettiği yere kadar takip etti. Her zamanki sert ifadesi yumuşamıştı, gözleri partnerinin yüzünden hiç ayrılmıyordu.

"Hayır, kim o?" Gözlerini kısarak daha iyi bakmaya çalıştı. Kadının zarif duruşunda, kendini sessiz bir ağırbaşlılıkla taşımasında tanıdık bir şeyler vardı ama yüz hatlarını yeterince gizleyen hafif ışıltılı bir peçe takıyordu ve bu da kimliğini belirlemesini zorlaştırıyordu. "Onu tanımam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama çıkaramıyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Scarlett. "Törenden hemen önce geldi ve Seren o zamandan beri onun yanından ayrılmadı. Onun daha önce hiç kimseye böyle baktığını görmemiştim."

Kadın Seren'in söylediği bir şeye güldü, ses açıklık boyunca taşındı. Hafifçe döndüğünde fenerin ışığı profilini aydınlattı ve Seren daha da güçlü bir tanıma hissi duydu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, hâlâ tanıdık yabancıyı tanımaya çalışıyordu. "Ve Seren kesinlikle büyülenmiş görünüyor."

Hâlâ gizemli kadını tanımlamaya çalışıyordu ki bir gürültü huzurlu atmosferi bozdu. Döndüğünde iki genç Vultor erkeğinin içecek masasının yanında kapıştığını gördü; birinin dudağı yarılmıştı, diğeri ise dişlerini gösteriyordu. Tabaklar yere düşerken birkaç insan endişeyle geri çekildi.

Korrin Finnar'la konuşmasını bitiremeden Seren oradaydı. Vultor alfası sesini yükseltmedi ama ondan bir fırından yayılan ısı gibi güç yayılıyordu.

"Yeter." Bu tek kelime öyle bir otorite taşıyordu ki, her iki genç erkek de saldırgan tavırlarını hemen bıraktı ve başlarını eğerek boyun eğdi.

Büyülenmiş bir halde izledi. Alfa gücü hakkında bir şeyler duymuştu ama buna ilk elden tanık olmamıştı. Etkisi sadece iki baş belası üzerinde değil, orada bulunan tüm Vultorlar üzerinde anında görülmüştü. Korrin bile çatışmanın bir parçası olmamasına rağmen açıklıkta hafifçe doğruldu.

"Bu bir birlik kutlamasıdır," diye devam etti Seren, sesi düzdü ama açıklığın her köşesine ulaşıyordu. "Bu gösteriyle hepimizin onurunu zedeliyorsunuz."

İki genç erkek özürler mırıldanarak iyice azarlanmış görünüyor. Seren küçümseyici bir hareketle onları yaşlı Vultor'la birlikte hizada tutmaları için toplantının karşı taraflarına gönderdi.

Kriz önlendikten sonra Seren dans pistine doğru döndü ve dondu kaldı. Zarif partnerinin birkaç dakika önce durduğu yer boştu. Kalabalığı taradı, duruşu her geçen saniye daha da sertleşiyordu.

Onun gerçekten gittiğini anladığında, kontrollü, diplomatik alfa kayboldu, yerini ilkel ve yaralı bir şey aldı. Boğazından kopan uluma tüylerini diken diken etti; sesi dolduran öfke değil, ham bir ıstırap

Kutlama durma noktasına geldi. İnsanlar endişeli bakışlar atarken, Vultor rahatsız bir şekilde yer değiştirdi, bazıları kaçmaya hazır görünüyor, diğerleri

rehberlik istercesine Korrin'e doğru baktı. Bütün akşam boyunca devam eden kırılgan huzur aniden dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Scarlett'in elini tuttu, Seren'in uluması ağaçların arasında yankılanırken kalbi hızla çarpıyordu. "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Onu hiç görmemiştim."

Seren artık terk edilmiş olan dans pistinin ortasında tek başına durmuş, ağaçları tarıyordu. Pençeleri Korrin'in kontrol için savaşıırken yaptığı gibi esnedi. Sürü üyelerinden birkaçı temkinli bir şekilde ona yaklaştı, ancak hırladığında geri çekildiler.

Seren cevap veremedi Korrin ona katıldı, kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Gözleri Seren'e sabitlenmişti, yüzü endişeliydi.

"Sanırım artık gitme vaktimiz geldi," diye mırıldandı kulağına, nefesi teninde sıcacıktı.

Soru sorarcasına ona baktı. "Şimdiden mi? Ama-"

"Yavruların beslenmeye ihtiyacı var," dedi, sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Saatlerdir yokuz."

Yavruları kulübelerinde güvenle bırakmadan önce cömertçe beslediklerini gayet iyi bildiğinden, bu sadece artan gerginlikten kaçmak için bir bahaneydi. Koruyucu içgüdüleri onu gülümsetti ama eşiyle yalnız kalmaktan çok mutluydu.

"Elbette," diye kabul etti, ayağa kalkarak. "Onları bekletmemeliyiz."

Arkalarındaki kaos büyüyordu - insanlar kendi aralarında endişeyle fısıldaşıyor, Seren ağaçlara doğru ilerlerken Vultor tedirgin bir şekilde hareket ediyordu. Belediye Başkanı Jacobson bir yandan düzeni sağlamaya çalışırken bir yandan da Vultor alfasına endişeli bakışlar atıyordu.

Hiçbirinin önemi yoktu. Bu gece değil.

Korrin hiçbir uyarıda bulunmadan onu kollarının arasına aldı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi göğsüne yasladı. Bu ani hareket onu güldürdü ve kollarını onun boynuna doladı.

"Buna gerek var mıydı?" diye sordu, ama şikâyetçi değildi.

Kehribar rengi gözleri karanlıkta parlıyordu, muziplik ve sahiplenmenin karışımı kalbini hızlandırıyordu. "Kesinlikle. Kişinin eşini kutlamadan uzaklaştırması bir gelenektir."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu bir Vultor geleneği mi?"

"Artık öyle," diye cevap verdi ukala bir sırıtışla ve bu onun kalbini eritti.

Onu açıklıktan uzaklaştırırken, karışıklık sesleri arkalarında kayboldu. Başını adamın omzuna yasladı ve kokusunu içine çekti.

-Kocası, eşi, koruyucusu. Seren ve gizemli dans partneri arasında kopan fırtına her neyse beklemek zorundaydı.

Bu gece sadece onlara aitti.

Seren'in hikayesi bir sonraki Yakışıklı Uzaylı'da!

Güçlü bir alfa. Görünmez bir dişi. Büyülü bir gece.

Gece yarısı geldiğinde ne olacak?

YAZARIN NOTU

Alien Huntsman'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Korrin ve Tessa'nın hikayesini anlatmayı çok sevdim ve umarım siz de beğenirsiniz! Klasik peri masallarının bilimkurgu uyarlamalarından gerçekten keyif alıyorum!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur -yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Seren'in hikayesi bir sonraki *Yakışıklı Uzaylı*'da!

Seren, çoğu Vultor erkeğinin ya bir eş aldığı ya da canavarlarına yenik düştüğü yaşı çoktan geçmiştir, ancak bu lanetten kurtulacak gibi görünse de, yalnızlığı her yıl daha da artmaktadır. Ta ki gözüne bir utangaç küçük insan düşsün. Sertleşmiş bir Vultor savaşçısı için çok genç, çok kırılğan ve çok masum ama yine de ondan uzak duramıyor.

Kader Elli'ye Seren'le büyümlü bir gece geçirme şansı verdiğinde, Elli bu fırsatı değerlendirir. Ama gece yarısı her zaman gelir ve o zaman Gitmesini mi yoksa sonsuza kadar kalmasını mı?

[Alien Charming'i sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz
Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek ile başlıyor!

*Artek ve Nelly için fırtınalı bir flört ve acele bir evlilik sadece başlangıçtır
Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen iki insan birlikte mutluluğu bulabilir
mi?*

Artek Amazon'da satışa sunuldu!

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya](#)
[tıklayarak haber bültenime !](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

HOMESTEAD DÜNYALARI

Uzaylı Kurt Masalları

Büyük, Kötü

Uzaylı Uzaylı

Avcısı

Uzaylı Büyüleyici

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

Drakkar

Endark

Frantor

Gilmat

Uzaylı Sorununuz Var!

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

Borgaz

Temel

Naffon

S'kal

Celenk

Kalpar

H'zim

Tomlin

Kozmik Peri Masalları

Jackie ve Dev

Bir Uzaylıyla K r Randevu

Onun Uzaylı  iftlik Ustası

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı

Beth ve Barbar

Cam ve Fatih Deb ve

Şeytan

Ella ve İmparator

İnanç ve D v    Greta ve

Gargoyle

Hanna ve Tetik i

Izzie ve Buz Canavarı

Joan ve Juggernaut

Kate ve Kraken

Zambak ve Aslan

Meryem ve Minotor

Nancy ve Naga

Olivia ve Ork Pandora ve

Mahkum

Quinn ve Queller Rita ve

Akıncı

Sara ve Spymaster

Tammy ve Hain Birlik ve

Gaspcı

Vera ve Victor

Willow ve Wraith

Folsom Planet Blues

Uzaylı En Çok Aranalar: Kafesteki Canavar

Uzaylı En Çok Aranalar: Hapishane Arkadaşı

Uzaylı En Çok Aranalar:

Mastermind Uzaylı En Çok

Aranalar: Zincirsiz

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

Sinta-Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu

Uzaylı tarafından değerli

Anne ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı

Savaşçı için Bir Oğul

Uzaylı Savaşçının Kızı

Uzaylı Savaşçı için Bir Aile Dadı ve

Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı için Bir Yuva

Uzaylı Savaşçı için Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine

Üç Bebek ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı için Sığınak Savaşçı Uzaylı

Savaşçı için Bir Mucize

Uzaylı Savaşçı için Umut

Kızımdan Uzak Dur

Uzaylı Bir Suikastçı Tarafından Korunuyor

Mars'ta Cyborglar

High Plains Cyborg

İyi, Kötü ve Cyborg

Bir Avuç Cyborg

Birkaç Cyborg Daha

Muhteşem Cyborg

Kanun Kaçağı Cyborg

İsimsiz Cyborg Cyborg Rider

Kozmik Sinema

Benim Adil Yaratığım

Uzaylı ve Ben Skruj

Boynuzlu Tatiller

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir

Hediye Ayaz

Öpücüğü

Düğümlü Madde

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı The](#)

[Bare Essentials](#)

[Çıplak Bir Tavır](#)

[Buff Canavarı](#)

[Soyunmak](#)

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)

[Uzaylı Fethi Uzaylı](#)

[Tutsak](#)

[Uzaylı Damızlık](#)

[Uzaylı İttifakı](#)

[Uzaylı Umudu](#)

[Uzaylı Kazazede](#)

[Uzaylı Şef](#)

[Uzaylı](#)

[Hükümdar](#)

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[Ork Düşmanım İçin Kapkekler](#)

[Trolümün Başlı Belada](#)

[Ejderha Patronum için Havai Fişekler](#)

[Bekar Anne ve Ork Minotorum için](#)

[Ökseotu](#)

Vampirime Sevgililer Günü

Ork Tarafından Korunan

Hayaletime Hediye

Çarşafklar Arasındaki Canavar

Extra Virgin Gargoyle

Dikişsiz

Standalones

Şehirdeki Sıcak Kurt

Bataklık Canavarıyla Çiftleşti

Hiç Satirfaction Alamıyorum

FANTAZİ

Beş Krallık

Ork'un Gizli Gelini

Ork'un Çalınan Gelini

Ork'Vaat Gelini un Ork'un

Bağlanmış Gelini

YAZAR HAKKINDA

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor

www.bookbub.com/authors/honey-phillips

www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor

www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

